

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ!

ΑΡ. $\frac{8}{339}$

1933

Chlorodont

Ἡ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ ἥτις χρησιμοποιοῦται παγκοσμίως διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ στόματος καὶ τὴν ἀποχέτησιν ὀφθαλμῶν, ὑγείων καὶ λευκῶν ὀδόντων. Ἐν Γερμανίᾳ μόνον, τὴν μεταχειρίζονται καθημερινῶς 6.000.000 ἄνθρωποι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

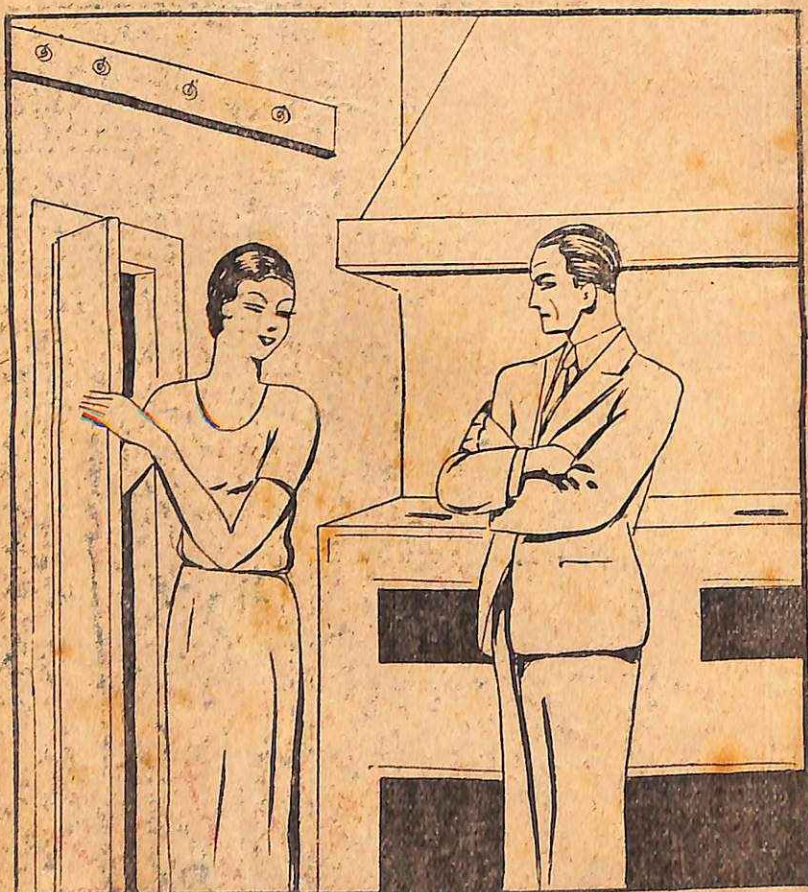
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25-515

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΦΡΑΚΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΣΜΟΚΙΝ

— Πῶς θα ἐφοδιασούμε ἡμεῖς ἡμῶν τοὺς μαινοὺς μας μούζινα, γυναῖκα
— Ἀπὸ τοῦ ΠΑΝΤΕΛΕΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέων 39)
αὐτὸ δὲ παρὲς ἀπὸ τοῦ ὅτι ὅλα τὰ
ἡμεῖς τοὺς μαινοὺς μας ...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Ε. Αρβανιτινός

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE.
ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ - ΑΜΟΥΡ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ - ΝΤΙΑΓΩ-
ΝΑΑ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΣΙΕ, ΜΑΛ-
ΔΟΜΕΤΑΣΑ
Καὶ ὅτι νέον καὶ μὲν παρὰ γὰρ
ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Βιομηχανίαν, λα-
σάρεται κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἀποθήκην
τῶν Ἑλληνικῶν Μεταξευτῶν.
Ἑρμεῦ 3. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-529

ΓΚΡΑΣ

Τὸ λεπτὸ τανὺν, τὸ ὀρεχτικόν, τὸ πλεον μεθυστικὸν καὶ μόντερον
ἀρώμα

«AIR DE GRACE»

Εἰς χύμα πρὸς δρ. 3 τὸ γραμμ.

«ΓΚΡΑΣ» Περιχέουσιν 48

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑπονητοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ
Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι, Τηλ. 1-60

Τὸ ὀντουλάριμά σας
στὸ Κομμωτήριο

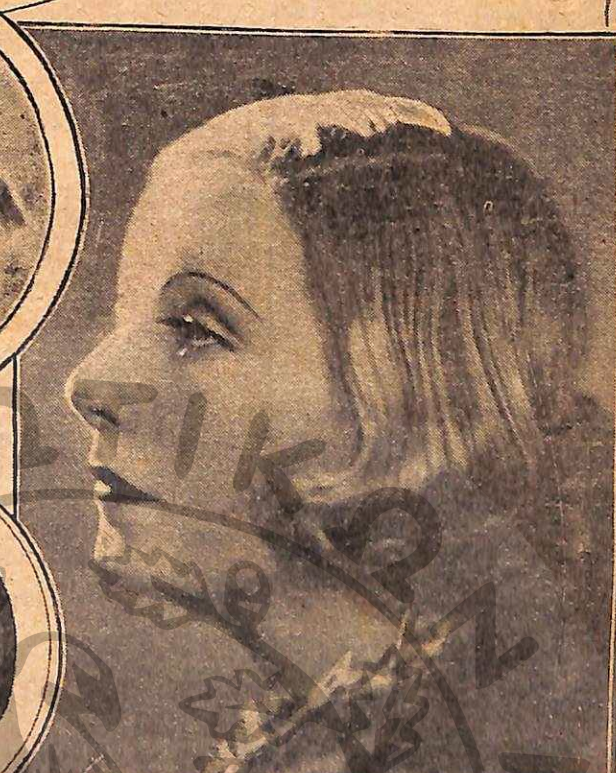
ΜΑΝΩΛΗ Ο. ΧΑΤΖΗ

Νίκης 10

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΓΙΝΑ

Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ τὰς
κυρία. Διατηρεῖ τὴν εὐκαταστασίαν τοῦ
προσώπου. Καθαρίζει τὸ δερμα. Ἐξολε-
ρεῖ τὰς σκυλίδας. Προφυλάσσει τὸ πρό-
σωπον ἀπὸ τῶν καιρικῶν μεταβολῶν.
Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπο-
σταλτε εἰς τὸ Φαρμακεῖον κ. Νικήτα
Δασκαλάκη, Ὁμόνοια.

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΛΟΓΗ. — Αισιότατα: Ἡ χαριτωμένη Σουλὴ Λαντοῦ, ἑναρ νῆος ἀστὴρ τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. Μέσον: Ἡ Βιεννέζα
πρωταγωνίστρια τῆς ὁδοῦ Μπέντσο Φεζζεν. Δεξιὰ: Ἡ Σουλὴ Λαντοῦ, ἀντιπάλιν «ἀστὴρ» τῆς γερμανικῆς ὁδοῦ. ΜΕΣΟΝ. — Ἀ-
ισιότατα: Ἡ Γερμανὶς δραματικὴ ἡθοποιὸς Έρριχ Φαργενχέιχ. Μέσον: Ἡ Νόβλα Σίχσερ καὶ ἡ γνωστὴ Ἀμερικανὶς πρωταγωνίστρια
Ντολορέζ. Δεξιὰ: Ἡ Κέντριν Σίμπσον, ἑναρ νῆος «ἀστὴρ». ΚΑΤΩ. — Οἱ χαριτωμένοι μιμησμονιστοὶ πρωταγωνιστοὶ τοῦ κινηματο-
γράφου Ροβέρτος Κούγκαν (ἀδελφὸς τοῦ Τζάιν), Τζάιν Κούγκαν, Μίτσι Γκρήν, Τζάιν Σίχελ καὶ Λούι Ράι.

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δίπλα στο δωμάτιο της μίς "Ελλην" θοασκότανε μια μικρή αθούσα τουαλέτας που έβγαζε στο διάδρομο από μια μυστική πόρτα.

"Η νέα, πονηρή όπως έλοι οι άνθρωποι της φυλής της, πέρασε στο διάδρομο, έσπρωξε τη μυστική πόρτα και μπήκε άβυσθα στην αθούσα τουαλέτας. Από κει μπορούσε να παρακολουθήσει όλη τη συζήτηση του σέρ Ροβέρτου Βάλντεν και της λαίδης Καικιλίας.

"Η λαίδη Καικιλία έτρεξε στον σέρ Ροβέρτο, του έπιασε τα δυο χέρια και του είπε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση:

"Έρχομαι από το μέγαρο "Ασμπουρτον"!

"Πώς! Είχατε αυτή την τύχη! φώναξε ο σέρ Ροβέρτος.

"Μάλιστα. Σήμερα το πρωί έμαθα πως, το σύνταγμα, στο οποίο θα καταπαγή ο γιός μου ο Διονέλι, πρόκειται ν' αναχωρήσει για την Αμερική. Δίνο έλειψε να τρελλαθώ τόσο από απελπισία μου... Αντράνησα τον δακτύλο μου να μη ενσπλάσω ποτέ στην ησυχία του πόνου.

Δύο μέρες πέρασαν από τότε. Η μίς "Ελλην, στην όποια ο θεός της δεν είχε υποβάλει καμιά άλλη έρωση, θοασκότανε στο δωμάτιό της, της και διάλεγε κάτι δαντέλλες με

κτυπώντας τη χίρα με σιγή και συμπόνια. Τη ξέρετε καλά πως δεν σας έδωσα ποτέ την αλήθεια... "Ε! λοιπόν, είμαι τώρα υποχρεωμένος να σας πω, με σπαραγμένη καρδιά, ότι ο άνθρωπος που φέρει τον τίτλο του μαρκησίου του "Ασμπουρτον" είναι άξιος της αγάπης σας!...

"Για το γιό μου μιλάτε έτσι; φώναξε η λαίδη Καικιλία, σηκώνοντας περήφανα το κεφάλι της. Δεν θα είστε καλά, σέρ Ροβέρτε, για να μου μιλάτε έτσι για το γιό μου!

"Τα τελευταία γεγονότα μ' αναστάτωσαν, με ζάλισαν!... Ωστόσο, πρέπει να μιλάτε όλη την αλήθεια... μα όχι τώρα... Αργότερα—προσέθετε ο σέρ Ροβέρτος σκεπάζοντας τα μάτια του με την παλάμη του χεριού του.

"Η λαίδη Καικιλία τον κούταζε και τον άκουε, χωρίς να καταλαβαίνει τί της έλεγε. Φανότανε σαν να την είχε συντρίψει η δονηρά κατάπληξη.

"Έτσι, λοιπόν! έλεγε με το νου της η μίς "Ελλην, κουμμένη στην αθούσα της τουαλέτας. "Η λαίδη Καικιλία είναι δούκισσα του "Ασμπουρτον"!

XV

Δύο μέρες πέρασαν από τότε. Η μίς "Ελλην, στην όποια ο θεός της δεν είχε υποβάλει καμιά άλλη έρωση, θοασκότανε στο δωμάτιό της, της και διάλεγε κάτι δαντέλλες με

τη θαλαμηπόλο της, όταν, ξαφνικά, ένας υπηρέτης της έφερε μια άρστοσυρρηματική κασετίνα από ξύλο ισπαναλιού.

"Τί είναι αυτό; ρώτησε η μίς "Ελλην.

"Η κασετίνα αυτή ήταν στολισμένη με ασήμι και χρυσάφι, με άπαραμιλλη τέχνη! Το κλειδί της κρεμότανε από μια χρυσή αλυσίδα.

"Μα πούος τόφερε αυτό; ρώτησε με ανυπόμονη φωνή!

"Ένας άγνωστος, ο οποίος το έδωσε στα πόδια μόλις παρέδωσε την κασετίνα, άποκρίθηκε ο υπηρέτης.

"Η μίς "Ελλην είχε λάβει πολλές φορές λουλούδια από ένα μυστηριώδη άποστολέα. Ποτέ όμως ως τότε δεν της έστειλαν δώρο αντικείμενο τέτοιας αξίας.

Για μια στιγμή, έκανε τη σκέψη να μη δεχθεί την κασετίνα. Μα η γυναίκα τις περιέργειες κατένιχσε κάθε άλλο αίσθημα. Διέταξε τον υπηρέτη και το θαλαμηπόλο ν' άποφύγοι. Τοποθέτησε την κασετίνα σ' ένα τραπέζι και την άνοιξε με το κλειδί.

Μόλις σήκωσε το σκέπασμα, τα μάτια της θομώσανε. "Η μυστηριώδης κασετίνα περιείχε ένα άδμαντοπόλως κόσμημα, τοποθετημένο σ' ένα μαξιλαράκι από γαλάζιο μεταξωτό ύφασμα.

Δίπλα στο κόσμημα ήταν ένα χαρτί διπλωμένο. "Η μίς "Ελλην το πήρε, το ξεδίπλωσε και διάλεξε τα εξής

μονάχα:

"Ο ποιος θέλει, μπορεί!...

"Θα ήθελα πολύ να μάθω—φώναξε η μίς "Ελλην, ταλαιπωρούτας το χαρτί και πετώντας το στο βάθος της κασετίνας—θα ήθελα πολύ να μάθω πούος είναι αυτός ο άδαντοπόλως πολυκατασκευαστής, που είχε την τύχη να μου στείλει αυτό το δώρο.

"Η αλήθεια τώρα είναι πως το ρητό αυτό μ' άρεσε πολύ: "Οποιος θέλει, μπορεί!...—προσέθετε η νέα χαμογελώντας οριακωδοντικά και ολνίζοντας ένα δέμα στην έπιγραφή του κατασκευαστή που ήταν χαραγμένη στην κλειδαριά: "Ιωνάθαν, χυρ-άκτις - κοσμηματοπώλης, Ρετζάντ - Στρήτ, 117.

"Η μίς "Ελλην σκέφτηκε λίγο, ξαναπέρασε το σημείωμα εκείνο, το έριξε στο συρτάκι ενός μικρού εδονίου έπιπλου και χτύπησε ένα κουδούνι.

"Η θαλαμηπόλος της παρουσιάστηκε άμέσως.

"Θα θυμώ με το ξύλο, Τζέννο, της είπε η μίς "Ελλην.

Και, άφω έριξε ένα μακρύ ινδικό σάλι πάνω στην προνή τουαλέτας της, έδωσε την κασετίνα της καμαριέρας και όησαν έξω. Τραβήξαν με τα πόδια στην Ρετζάντ-Στρήτ και μπήκανε στο κατάστημα του "Ιωνάθαν. Μια όραία κοπέλλα καθότανε στο ταμείο.

"Η κασετίνα αυτή είχε δική σας; την ρώτησε η μίς "Ελλην.

"Μάλιστα, δασπονίς.

"Σε ποιόν την πουλήσατε;

"Η ταμίας άνοιξε ένα κατάστιχο, το ξεφύλλισε και είπε:

"Την κασετίνα αυτή την άγοράσε ο άδμαντοπόλως Ναθαναήλ, ο οποίος μένει στο Στράντ.

"Η μίς "Ελλην άνατρίχισε, άκούγοντας τ' όνομα του Ναθαναήλ. Μα τι το κοινό μπορούσαν να έχουν, εκτός από τη συννομία, ένας άτσιγγανος, ένας κλέφτης και ένας άδμαντοπόλως που έχει κατάσταση στην άριστοκατασκευαστική συννομία του Λονδίνου; Ναι, δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία ότι επρόκειτο περί άλλης συννομίας. Και η μίς "Ελλην χαιρέτησε την ταμία και έφυγε από το κατάστημα, άκολουθούμενη από την καμαριέρα της.

"Όταν έφτασαν και μπήκανε στο κατάστημα του Ναθαναήλ, ένας νεαρός υπάλληλος έτρεξε να ρωτήσει τη μίς "Ελλην τι έπιθυμούσε.

"Θέλω να πω κάτι του κ. Ναθαναήλ.

"Θα τον είδομαι να κατέβη άμέσως.

Και ο υπάλληλος πάτησε ένα κουμπί. Σε λίγο παρουσιάστηκε ένας καλοντυμένος κύριος.

"Η μίς "Ελλην ένοιωσε τα γόνατά της να λυγίζουν. Έγχε άγνωστοι τον πατέρα της!...

"Αλλά η γυναίκες είναι πιο ισχυρές

από τους άντρες στις κρίσιμες περιστάσεις. Έχουν την ικανότητα να δαμάζουν και την πύ δυνατή συγκίνησή τους και να μη χάνουν την άπάθεια και την ψυχραιμία τους.

"Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω, μιλάει; την ρώτησε ο Ναθαναήλ.

"Η μίς "Ελλην, η όποια δεν έπαψε να χαμογελά, αντί να του άπαντήσει, έκανε νόημα της Τζέννο να βγάλει την κασετίνα κάτω από το σάλι της και να την τοποθετήσει σ' ένα άδειο τραπέζι.

"Έξαρνα, ο Ναθαναήλ άνατρίχισε και κούταξε τη νέα με άμτια όρθιότητα από κατάπληξη. "Η άμωρφη της μίς "Ελλην ήταν τόσο θαυματοπώλης, ώστε ο άδμαντοπόλως νόμισε πως βρίσκεται μπρός σε μια νεράιδα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

"Εδώ είσαι, Τόφου! φώναξε τέλος. Μα είσαι όραϊότερη και από βροσίλα.

καν για τη μίς "Ελλην μια σανίδα σωτηρίας.

"Η μίς "Ελλην επέδωσε σιωπή στο πλήθος με ύφος τόσο ήγμεμονικό, ώστε οι παριστάμενοι τη σεβάστηκαν.

"Θέλω κι' εγώ να παρουσιάσω στον "Αστυνόμο, είπε, γιατί μου είναι εύκολο ν' άποδείξω πως ο άνθρωπος αυτός λέει ψέμματα!

"Εδώ λές ψέμματα! θροντοφώνανε ο Ναθαναήλ.

"Ονομάζομαι μίς "Ελλην—συνέγισε η νέα χωρίς να χάσει την ψυχραιμία της—είμαι άνεψιά του βαρωνέτου σέρ Ροβέρτου Βάλντεν και καθόμαι στη συννομία του άγιου Παύλου.

"Η μίς "Ελλην μιλούσε με μια άταραξία, που εγχε άποπλίσσει το πλήθος. Και όταν είδε μεταξύ των παριστάμενων κι' έναν χαμογελώντα νεανικό, του έκανε χαμογελώντας:

"Είμαι, κύριε, θυμά μιάς διαβολικής σκευωρίας ή μιάς θλιβεράς παρεξηγήσεως. Θέλετε να με συνοδεύσετε ως το γραφείο του σερφ;

"Ο άξιωματικός ύποκλήθηκε και προσέφερε το μπράτσο του στη νεαρά άγγλίδα.

"Ναι, ναι! Πάμε, Τόφου μου! φώναξε και ο άδμαντοπόλως με θριαμβευτικό ύφος.

"Αλλά η μίς "Ελλην έκανε ένα δήμα προς το μέρος του και του έριξε μια περιφρονητική ματιά.

"Ός ότου άποδείξετε πως είμαι κόρη σας—του έπες—σας άπαρηγόνη να μου μιλάτε με τόσο οικειότητα και να μου δίνετε άλλο όνομα εκτός από εκείνο που φέρω...

Το πλήθος έπεδοκίμασε αυτά τα λόγια της. Το θάρρος της νέας το είχε κυριαρχικά κατακτήσει.

"Ο "Αστυνόμος είχε το γραφείο του στο Στράντ, κοντά στο κατάστημα του άδμαντοπόλως.

"Ο κόσμος άκολουθήσε, το Ναθαναήλ και τη μίς "Ελλην. Όταν έωας έφθασαν μπρός στο τμήμα, έλοι σάπιασαν, από σεβασμό προς τη δικαιο-

σύνη της πατρίδας τους. "Ο "Αστυνόμος ήταν ένας άνθρωπος φλεγματικός, εύφροστος και πιστός τηρητής των νόμων. Άκούσε με προσοχή τον άδμαντοπόλως και τις διαμαρτυρίες της μίς "Ελλην και ύστερα άπευθυνόμενος στον άδμαντοπόλως, του έπες:

"Πώς θα μπορούσατε ν' άποδείξετε πως η μίς "Ελλην Βάλντεν λέγεται Τόφου και πως είναι κόρη σας;

"Θα το άποδείξω με κάθε τρόπο! άποκρίθηκε με πείσμα ο Ναθαναήλ.

"Το εύχομαι για σας! Είδεμά, θα ξέρετε βέβαια τι εύδυνας άναλλάξατε με τη διαγωγή σας.

"Ο Ναθαναήλ άνατρίχισε. Κάποια άόριστη άνησυχία ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.

"Αν άποδείξετε πως η μίς "Ελλην είναι κόρη σας, δεν υπάρχει δέδαια καμιά άμφιβολία ότι θα σας έπιστραφή. Αλλά αν άποδείξει το αντίθετο—

—δεν προσέλατε χωρίς λόγο ένα πρόσωπο της άγγλικής άριστοκρατίας, τότε ο νόμος θα εφαρμόσθη εναντίον σας με όλη τη σκληρότητά του. Θα καταδικαστήτε να πληρώσετε πρόστιμο πνήντα γκινέες και θα δεχθήτε πνήντα μαστιγώσεις από το δήμο στην κεντρική πλατεία.

Οι παριστάμενοι άνατρίχισαν από φόβο, και κούος ίδωας έλουσε το μέτωπο του Ναθαναήλ.

"Ισχυρίζεσθε άκόμα πως η μίς "Ελλην είναι κόρη σας; ξαναρώτησε ο "Αστυνόμος με θροντόδη φωνή.

"Ο Ναθαναήλ δίτασε για μια στιγμή...

"Αν ο άνθρωπος αυτός πάρει πίσω το λόγο του—είπε τότε η μίς "Ελλην—θα τον συγχωρέσω για την προσβολή που μου έκανε και θα παρακαλέσω το δικαστήριο να φανή έπειστικός επέναντί του.

Τα λόγια όμως αυτά έξεσέθησαν το Ναθαναήλ.

"Επιμένω ότι είναι κόρη μου! άνεύραζε.

"Άποδείξατέ το, λοιπόν! του εί-

πε ο σερφ.

"Είμαι άτσιγγανος την καταγωγή, κύριε δικαστά! μισήρεις ο Ναθαναήλ. Στη φυλή μας, έχουμε έλοι να ομοιόμορφο σημάδι.

"Τί είδους σημάδι είναι αυτό;

"Ένα μικρό τρίγωνο με το σημάδι της φυλής μας, χαραγμένο με μια ούσια που το καθιστά άνεξίτηλο. "Η κόρη μου ή Τόφου—και ο άδμαντοπόλως έδειξε την άνεψιά του λόρδου Βάλντεν—έχει στο άριστερό χέρι, κοντά στο μπράτσο, το σημάδι που σας είπα.

"Ένα ύποκοφο μισοκρυφτό άκούστηκε στο πλήθος. "Ο δικαστής κούταξε τη μίς "Ελλην. "Η νέα έξακολουθούσε να παρμένη άτάραχη.

"Αν, κύριε δικαστά, είπα, έχω το λόγο σας πως ο άνθρωπος αυτός θα τιμωρηθή τόσο ανόστηρά όσον έβίξε ο νόμος, είμαι πρόθυμη να βάλλω την ντροπή κατά μέρος και να κώνω δτι μου ζητήσετε. Δέχομαι, δηλαδή, να σας δείξω γυμνό τον ώμο μου.

"Σας όρκίζομαι πως ο νόμος θα εφαρμόσθη μ' όλη του την άστυρότητα! έπες ο σερφ.

Τότε η μίς "Ελλην έριξε μια ματιά στο συγκεντρωμένο πλήθος κι' έκανε νόημα σε μια γυναίκα του λαού να πλησιάσει.

"Ελά να με βοηθήσεις, κυρά μου! της είπα.

"Η γυναίκα εκείνη προθυμοποιήθηκε να πλησιάσει την άριστοκρατίδα.

"Η μίς "Ελλην της έδωσε το σάλι της. "Η άγνωστη το έκανε παρθένο και πίσω από εκείνο το παραπέτασμα ή άνεψιά του σέρ Ροβέρτου Βάλντεν έκοιμότανε το πάνω μέρος της φόμας της και γύναισε το μπράτσο της ως τον ώμο. "Ο "Αστυνόμος, ο Ναθαναήλ και δυο μάρτυρες είχαν πλησιάσει.

"Ο άδμαντοπόλως ένοιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν κι' ένα κόκκινο σύννεφο να πέφτει μπρός στα μάτια του. Το μπράτσο της μίς "Ελλην ήταν άσπρο σαν άλάβατρο και δεν είχε το παραμικρό σημάδι.

"Ο άνθρωπος αυτός είναι ένας άπατεώ!—φώναξε τότε ο "Αστυνόμος. Το πλήθος άρχισε να κραυγάζει, όργισμένο. "Η μίς "Ελλην, η όποια είχε έντονα μεταξύ σκεπαστεί με το σάλι της, είπα:

"Βεβαιωθήκατε τώρα, κύριε "Αστυνόμο, ν' αυτό που σας έλεγα;

"Άπολύτως, μίς Βάλντεν! άποκρίθηκε εκείνος, ύποκλιόμενος με σεβασμό.

"Γάτορα, έδειξε το Ναθαναήλ σε δυο ανθρώπους που και είπα:

"Πιάστε τον και οδηγήσατέ τον στις φυλακές του Νιουγκάιτ!...

"Ο συγκεντρωμένος κόσμος χειροκρότησε και έπευφίμασε τη μίς "Ελλην. "Η νέα διέσχισε το πλήθος με ύφος θριαμβευτικό.

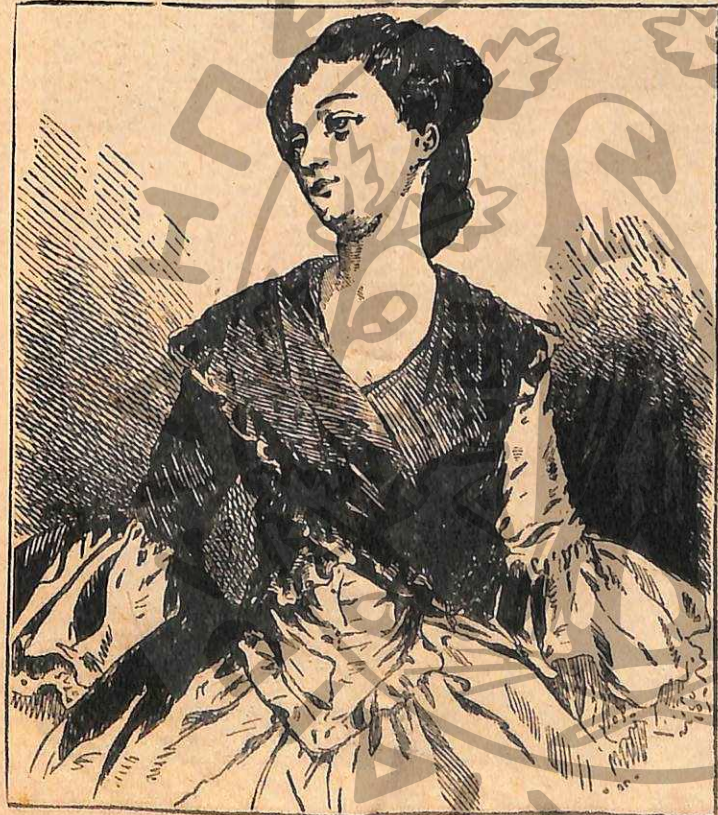
Τη στιγμή όμως που δοσκέλιζε το κατώφλι του γραφείου του "Αστυνόμου, είδε άνάμεσα στον κόσμο έναν άνθρωπο που φορούσε γαντινή μπλούζα, με μακρού γενειάδα. "Η μίς "Ελλην τον κούταζε και τον άνεγνώρισε. "Ήταν ο Ξάν ντ' Φράνς.

"Αώρα τα καταλαβαίνω όλα! έπες με το νου της η νέα. "Ο Ξάν ντ' Φράνς έζητησε να μ' άκδικηθ για την κατωτική που το έδωσα..."

(Άκολουθεί)

Ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν.

Η λαίδη Καικιλία.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

ΚΑΤΑ τὰ τελευταία χρόνια τῆς βασιλείας τῆς Ἑλισάβετ, τὸν καιρὸ, δηλαδή, τοῦ ἀγυλίου πολέμου μεταξύ τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Σκωτσέζων, τὴν ἀρεινὴ ἐπαρχία τοῦ Ρόζμποργκ, τῇ Λίντεντελ—ποὺ σ' ἔνα μέρος μάλιστα δὲν τὴν χωρίζει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία παρὰ ἓνα ποτάμι—τὴν κατεῖχε κυρίως ἡ φυλὴ τῶν Ἀμστρογκ.

Ἀρχηγὸς τῆς σκωτσέζικης αὐτῆς πολεμικῆς γενιᾶς ἦταν, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ὁ Τζῶν Ἀμστρογκ, ἓνας ἄνδρας πελώριος, δυνατὸς καὶ γενναῖος. Ὅσο ζοῦσε ἀκόμα ὁ πατέρας του, τὸν ἐργάζονταν ἀπ' τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του, ποῦ ἦσαν τὸ ἴδιο ὄνομα, μὲ τὸ παρατσούκλι «Ὁ γυῖός τοῦ Ἀρχηγοῦ».

Αὐτὸ τὸ παρατσούκλι τοῦ ταίριαζε περὶ πολλὰ, γιατί εἶχε κάνει τόσα καὶ τόσα γενναῖα καὶ πρωτοφανῆ κατορθώματα καὶ τοῦ μείνε καὶ μετὰ τὸ θάνατό τοῦ πατέρα του. Ἀναφέρεται, μάλιστα, καὶ σ' ἐπίσημα χρονικά καὶ σὲ παραδόσεις διάφορες.

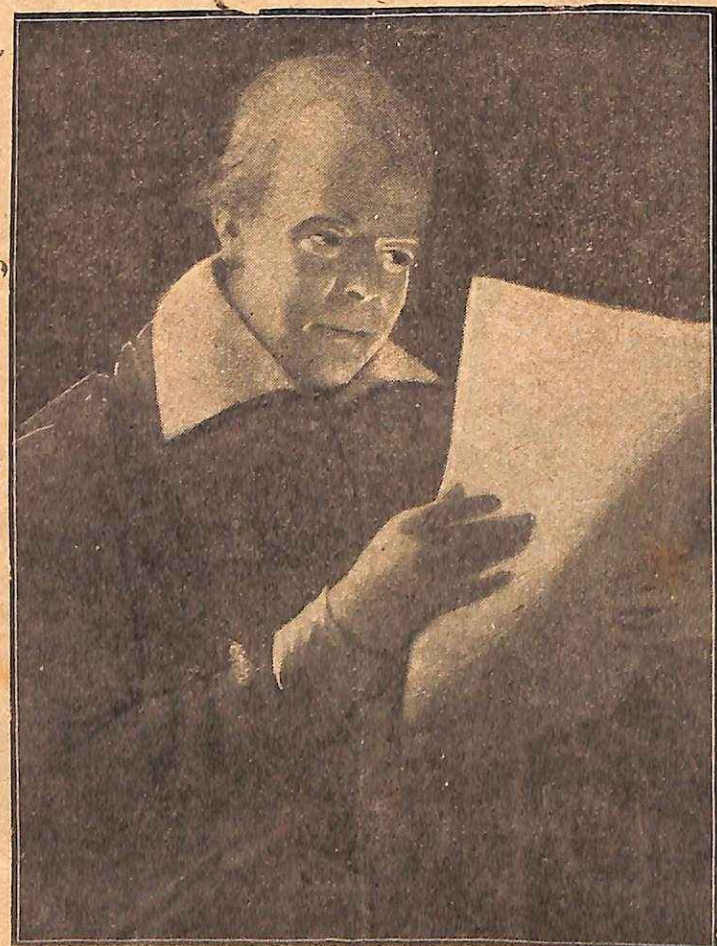
Στὶς μονομαχίες δὲ Τζῶν Ἀμστρογκ ἦταν ἀκαταγώνιστος. Κανένας ἐπιφάνους τῆς Κάμπερλαντ, τῆς Βέστιμολαντ ἢ τῆς Νορθάμπερλαντ, δὲν μποροῦσε νὰ ἀντιβῇ στὸ χτύπημα τοῦ πελώριου σπαθιοῦ τοῦ Γυιοῦ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ποὺ ἐλάττωσε μποροῦσαν νὰ τὸν σηκώσουν. Αὐτὸ τὸ φοβερὸ σπαθί, καθὼς τὸλεγε ὁ κόσμος, ὁ Ἀμστρογκ τὸ ἀγαποῦσε ὑπερβολικά.

Τὸ δὲ εἶχε δώσει ἓνας φημισμένος Ἑγγλέζος ἀντάρτης, ὁ Χόμπι Νόμπελ, ὁ ὅποιος, ἀφ' ὅπου ἔκαμε κάποια ποῦ, ποὺ τὸν ἐξέθετε στὴν Ἀγγλικὴ Δικαιοσύνη, κατέφυγε στὴ Μίντεντελ καὶ ἔγινε ὁπαδὸς τῇ καλύτερᾳ σύμμαχῳ τοῦ Τζῶν Ἀμστρογκ, τοῦ σπουδαίου ἀρχηγοῦ τῆς σκωτσέζικης γενιᾶς.

Ἀλλὰ κάποτε ποὺ ὁ Νόμπελ τόλμησε νὰ ξαναγυρίσει στὴν Ἀγγλία μὲ μιὰ μικρὰ ὕδωρ συνοδεία—ἓναν ἄπιστο ὁδηγὸ καὶ ἓνα ἐλαφρὸ ἔφιππο—τοῦ ῥίγησαν πολλοὶ μαζὺ, αἰματωμένοι, κατεδικάστηκαν σὲ θάνατο καὶ θανατώθηκαν.

Μὲ τὸ φοβερὸ ὄπλο του, μὲ τὴν σωματικὴ του δύναμι καὶ τὴ μαχητικὴ του τέχνη ὁ Τζῶν Ἀμστρογκ ἀπέβηκε τῇ φήμῃ τοῦ καλύτερου ἐπιφάνους τῶν μεθορίων καὶ νίκησε καὶ σκότωσε πολλοὺς, ποὺ τόλμησαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ τρομερὸ σπαθί του.

Ἀλλὰ τὰ χρόνια περῶνε καὶ μιὰ τοῦς δυνατοὺς καὶ τοῦς γενναίους, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς ἀδύνατους καὶ τοὺς δειλοὺς. Μὲ τὸν καιρὸ, ὁ Τζῶν Ἀμστρογκ γέρασε... Ἐγίνε πειὰ ἀνίκανος νὰ γειρῆται τὰ ὄπλα του, ἔπεσε στὸ κρεβάτι καὶ ἔξωσιότανε πειὰ ἐξ ολοκλήρου ἀπὸ τὴν περιποίησιν καὶ τὴν φροντίδα τῆς κόρης του, ποῦ ἦταν ἡ μὲν παρρηγοῖα καὶ συντροφιά του στὸν κόσμο. Ἐκείνῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν κόρη ὁ Τζῶν Ἀμστρογκ εἶχε καὶ ἓνα γυῖο. Αὐτὸς εἶχε κληρονομήσει

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ διηγήματος καὶ περιφάνους Ἀγγλὸς ιστοριογράφος Βάλτερ Σκῶτ.

στὸ σπαθί μὲ τὸν Ἀγγλὸ ἐπιφάνους.

Ἡ συνάντησι τῶν δύο πολεμιστῶν ὤριστηκε σ' ἓνα οὐδέτερο μέρος, ποὺ χρησίμευε πάντα σὲ τέτοιες περιστάσεις καὶ ποὺ καὶ ὁ γέρος Ἀμστρογκ τὸ εἶχε δοξάσει μὲ πολλὰς περιφάνειες νίκης. Ὁ γέρος ἦταν βέβαιος πειὰ γιὰ τὴ νίκη τοῦ γυιοῦ του καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ ἀκόμα περισσότερο τοῦ ἐμπιστευτικῆς τῇ φημισμένης του σπαθί, ποὺ ὡς τότε τὸ φύλαγε ζηλότυπα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦταν ἀρετό. Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς μονομαχίας, παρὰ τὴν φιλόστοργον καὶ τρυφερὴν υποδείξει, τὴν συμβουλὴν καὶ τὴν παρακλήσιν τῆς κόρης του, ὁ Τζῶν Ἀμστρογκ πῆρε ἀπόφασι ἀμετάκλητη ν' ἀφήσῃ τὸ κρεβάτι του καὶ νὰ πᾶν νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐλαγίστην κίνησιν τῶν...

Ἡ θέλησί του ἦταν ἀκόμα νόμος γιὰ τὸ λαὸ του καὶ γι' αὐτὸ τὸν πῆγανε στὰ χέρια, τυλιγμένον σὲ μαντύες καὶ κουβέρτες, στὸ μέρος ὅπου θὰ γινόταν ἡ μονομαχία καὶ τὸν ἐκάθησαν σ' ἓνα βράχο.

Ὁ Φόστερ, βάζοντας τὸ πόδι του ἐπάνω στὸν ἀντιπαλὸ τοῦ ἄρπαξε τὸ φοβερὸ σπαθί, τὸ τό-πο πολὺτιμο στὰ μάτια τοῦ νικητῆ καὶ τὸ ἔφερε περὶ φανὰ ψηλὸ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ σὰν τρόπαιο τῆς νίκης του.

Οἱ Ἑγγλέζοι φωνάζανε θριαμβητικὰ!...

Ἔβλεπον, ὅμως, ἀκούστηκε ἡ ἀπελπισμένη φωνὴ τοῦ γηραιοῦ πολεμιστῆ, ὁ ὅποιος εἶδε πειὰ τὴν πατρίδα του ἀντιπάλῃ καὶ τὸ σπαθί του—τὸ φόβητο τῶν ἐνθῶν του—στὰ χέρια ἐνὸς Ἑγγλέζου. Ἡ φωνὴ τοῦ γέρου ὁρόντησε τρομερὰ πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἀλαλαγμούς καὶ τὴν ζιτωκραυγὴν τῆς νίκης. Φάνηκε, γιὰ μιὰ στιγμή, ὅτι τοῦ ξανάρθε ὅλη ἡ παλὴ, χαμένη δύναμις του. Σηκώθηκε ἀπ' τὸ βράχο, ποὺ εἶχε καθήσει, τινάξε τὰ χέρια του ἔργα καὶ τὸν οὐρανὸ καὶ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀγανακτικῆς, φοβερῆς καὶ ἀπελπισίας, ποὺ, καθὼς ἀναφέρει ἡ παράδοσις, ἀκούστηκε πολὺ μακρὰ, σὲ ἀπίστευτὴ ἀπόστασι καὶ ἐκείνῃ πὺ πολλὴ μὲ τὸ μούγκρισμα πληγωμένου λιονταριοῦ παρὰ μὲ φωνὴ ἀνθρώπου.

Οἱ φίλοι του τὸν δέχτηκαν στὰ χέρια καθὼς ἔπεσε κατὰ πίσω, ἐξαντλημένος τελείως ἀπ' τὴν ὕστατη αὐτὴ προσπάθειαν καὶ τὸν μετέφεραν στὸν πύργο του μὲ φωνὴν λύπη, ἐνὸς ἡ κόρης του ἀπ' τὴν μιὰ μεριά ἔκλαιγε τὸν ἀδελφὸν καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη πᾶσχιζε νὰ

Ἡ κόρη του, ποὺ εἶχε κάνει ὅτι μποροῦσε γιὰ τὴν ἀνείψιν του, στεκόταν ἀκίνητη κοντὰ του, ἀνίσχυη γιὰ τὴν ὕβρι τοῦ πατέρα της, ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, καὶ γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς μονομαχίας καὶ τὸν ἀγαπημένο της ἀδελφόν, ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Προτὺ ἀκόμα ἀρχίζει ἡ μονομαχία, οἱ γέροι ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ κυττάζανε τὸν ἀρχηγόν του, ποὺ τὸν ἔδλεπαν τῶρα μιὰ πρώτη φορὰ ἔπειτ ἀπὸ τόση νύχτια, καὶ μὲ λύπη ἀντικρύσαν τὰ ἀλλομαμένα χαρακτηριστικὰ καὶ τὴν γυροσπιντοῦ τοῦ σώματός. Ὁ γέρος, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κυττάζανε τὸ θαυμασμὸν τὸ ἀκλόνητο παρὰ στήν του, σὰν ν' ἀντιβῆκεν κάποιον προῖστορικό γίγαντα, ποὺ γλύτωσε ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Ἀλλὰ ὁ ἦχος τῶν σαλπικγγιν καὶ τὰ δύο μέρη, τράβηξε ὅλων τὴν προσοχὴν τοὺς δύο ἀνταγωνιστῆς, ποὺ τοὺς εἶχανε περικυκλώσει ἀντιπρόσωποι καὶ τῶν δύο ἔθνων, περιμένοντες ἀνυπόμονα τὴν ἐναρξιν τοῦ ἀγώνος.

Οἱ ἀντίπαλοι προχώρησαν καὶ ἡ μονομαχία ἄρχισε. Ὁ γέρος τὴν μάστιγα καρφώθηκεν σ' αὐτοὺς καὶ παρακολουθοῦσαν μ' ἀγωνία καὶ τὴν ἐλαγίστην κίνησιν τῶν...

Ἀλλ' εἶνε περὶ τὸ νὰ περιγράφουμε τὰ καθέκαστα τῆς πάλης. Τὸ ὁσιώδες εἶνε ὅτι ὁ Σκωτσέζος, ὁ γυῖός τοῦ Ἀμστρογκ, νικῆθηκε καὶ ἔπεσε κάτω...

Ὁ Φόστερ, βάζοντας τὸ πόδι του ἐπάνω στὸν ἀντιπαλὸ τοῦ ἄρπαξε τὸ φοβερὸ σπαθί, τὸ τό-πο πολὺτιμο στὰ μάτια τοῦ νικητῆ καὶ τὸ ἔφερε περὶ φανὰ ψηλὸ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ σὰν τρόπαιο τῆς νίκης του.

Οἱ Ἑγγλέζοι φωνάζανε θριαμβητικὰ!...

Ἔβλεπον, ὅμως, ἀκούστηκε ἡ ἀπελπισμένη φωνὴ τοῦ γηραιοῦ πολεμιστῆ, ὁ ὅποιος εἶδε πειὰ τὴν πατρίδα του ἀντιπάλῃ καὶ τὸ σπαθί του—τὸ φόβητο τῶν ἐνθῶν του—στὰ χέρια ἐνὸς Ἑγγλέζου. Ἡ φωνὴ τοῦ γέρου ὁρόντησε τρομερὰ πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἀλαλαγμούς καὶ τὴν ζιτωκραυγὴν τῆς νίκης. Φάνηκε, γιὰ μιὰ στιγμή, ὅτι τοῦ ξανάρθε ὅλη ἡ παλὴ, χαμένη δύναμις του. Σηκώθηκε ἀπ' τὸ βράχο, ποὺ εἶχε καθήσει, τινάξε τὰ χέρια του ἔργα καὶ τὸν οὐρανὸ καὶ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ ἀγανακτικῆς, φοβερῆς καὶ ἀπελπισίας, ποὺ, καθὼς ἀναφέρει ἡ παράδοσις, ἀκούστηκε πολὺ μακρὰ, σὲ ἀπίστευτὴ ἀπόστασι καὶ ἐκείνῃ πὺ πολλὴ μὲ τὸ μούγκρισμα πληγωμένου λιονταριοῦ παρὰ μὲ φωνὴ ἀνθρώπου.

Οἱ φίλοι του τὸν δέχτηκαν στὰ χέρια καθὼς ἔπεσε κατὰ πίσω, ἐξαντλημένος τελείως ἀπ' τὴν ὕστατη αὐτὴ προσπάθειαν καὶ τὸν μετέφεραν στὸν πύργο του μὲ φωνὴν λύπη, ἐνὸς ἡ κόρης του ἀπ' τὴν μιὰ μεριά ἔκλαιγε τὸν ἀδελφόν καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη πᾶσχιζε νὰ

ΙΑΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Πόσες φορὲς δὲν ἔχουμε διαβάσει σὲ ποιήματα στίχους σὰν καὶ αὐτοὺς: «Τῆς καρδιάς μου τὰ τραγούδια σοῦ στέλνω...» ἢ «Ἡ καρδιά μου σὲ ὑμνεῖ...», ἢ «Τῆς καρδιάς μου ἡ μουσικὴ μελωδία» κτλ.

Καὶ γράφουμε πῶς ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦσαν ποιητικὴς ἐξάρσεις καὶ μεταφορικὲς εἰκόνες.

Ποῦς θὰ τὸ πείσσει λοιπὸν ὅτι ὁ πάρεξ καὶ περὶ πολλὰς, ποὺ ἡ καρδιά τραγουδᾷ ἢ μᾶλλον ἀναδίδει μουσικολογικῶς, μουσικὴς μελωδίας.

Σὲ κάποια κομμάτια τῆς Ἰσπανίας ζῇ καὶ γυναικί, ἡ ὁποία ἔχει ἀνχωριστικὴν τὴν παραπῆνη παραδοτικὴν ἱκανότητα.

Ἡ γυναικί αὕτη ὑποφέρει ἀπὸ ἓνα πρωτοφανὲς ἄσθμα—ποὺ δὲν εἶχε κανένα ἀπ' τὰ παθολογικὰ ἐκείνη συμπτώματα ποὺ καθορίζουν ἱσπανικῶς τὸ ἄσθμα—καὶ ἐπὶ πλέον κατατρυπᾷ ἀπὸ τὴν ἑμμενὴν ἰδέαν ὅτι ἀκούει εὐκρινέστατα τὴν «μουσικὴν τῆς καρδιάς της».

Πολλοὶ διαπραττοῦν ἐπιστήμονες ἐπισκοποῦσαν καὶ ἐξήτασαν τὴν ἀσθενή. Ὅσο λοιπὸν καὶ ἂν φανεῖ παράδοξο, οἱ ἐπιστήμονες αὗτοι ἀναγνώρισαν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ψυχώσεως, ἀλλ' ὅτι πραγματικὰ τραγουδᾷ ἡ καρδιά της.

Ἦνας θρόνος, δηλαδή, ἐλαφρὸς ἀλλὰ καθῆρ, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἀσυνήγητους μουσικοὺς τόνους, ὁ γιγαντῆς ἀπὸ τὴν καρδιά της, ποὺ ἡ ἱερὴ ἐπιστήμη τὴν ἐδίδωκε ἀδυστάχως μουσικὴν καρδιά.

Οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦν οὔτε τὴν αἰτία τοῦ φαινομένου νὰ ἐξηγήσουν, ἀλλ' οὔτε καὶ δίδουν τρόπο θεραπείας.

Ἄν κοίνας κανεὶς ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ δασυγχεῖς αὕτη γυναικί ἔχει κταντῆται σκελετωδῆς, ὅς παραδειχτῇ ὅτι πληρώνεται πολὺ ἀκριβῶς ἡ μουσικὴ τῆς μελωδικῆς καρδιάς.

καταπραυνὴν τὴν ἀπελπισία τοῦ πατέρα της.

Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο. Τὸ μόνον θέλητρον καὶ ἡ ἐλπίδα τῆς ζωῆς τοῦ γέρο πολεμιστῆ γάθηνε μονομίας καὶ ἡ καρδιά του ράγιζε.

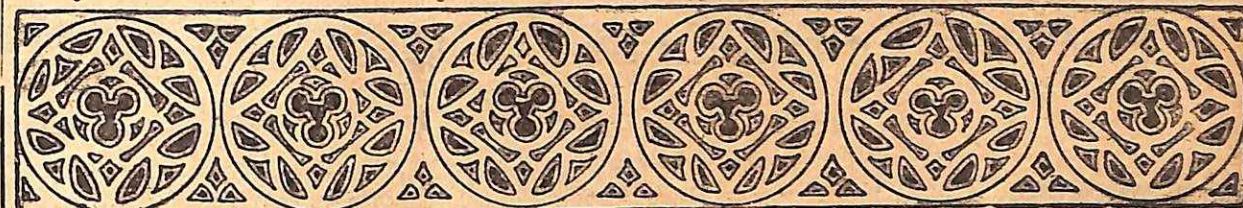
Ὁ θάνατος τοῦ γυιοῦ τοῦ δὲ ἐπαίξε κανένα ρόλο στὴν τρομερὴν τοῦ λύπη. Ἄν τὸν σκεφτότανε καθόλου, τὸν σκεφτόταν γιατί ἐξ αἰτίας του γάθηνε ἡ τιμὴ τῆς φυλῆς καὶ τῆς πατρίδος...

Καὶ πῆθανε ὁ παλὴς πολεμιστῆς σὲ τρεῖς μέρες, χωρὶς οὔτε μιὰ φορὰ ν' ἀναφέρῃ τ' ὄνομα τοῦ γυιοῦ του, γύνοντας ὅμως ἀστείρευτα δάκρυα γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ δοξασιμένου σπαθιοῦ του.

ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ ἐν Σπάρτῃ ἔμπορος καὶ Ἰωννῆς Μ. Παπαγιαννόπουλος καὶ ἡ Δις Εἰρήνῃ Πολ. Μανιατάκη, ἱατροὶ, ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ

Τὰ «ἐθνικά» φαγητά. Φαγητά ποὺ ἀνοίγουν σὲ ἄλλους τὴν ὄρεξι καὶ ποὺ σὲ ἄλλους προκαλοῦν τὴν ἀηδία. Γιατὶ ἀντιπαθεῖσαν οἱ Ἕλληνες τοὺς Βαυαροὺς. Πόσα σκόρδα ἔφαγαν οἱ δούλοι ποὺ ἔχτισαν τὴν πυραμίδες. Ἀνεξήγητες ἀποστροφές πρὸς ὠρισμένα φαγητά. Τὸ πᾶθημα ἐνὸς Γάλλου συγγραφέως.

Εἶνε γνωστὸ ὅτι κάθε λαὸς ἔχει μιὰν ἰδιαίτην προτίμησιν σὲ ὠρισμένο φαγητό, τὸ ὁποῖο παῖνει ἔτσι, ἔθνικὸν χαρακτήρα, ὅπως εἶνε π. χ. τὸ ρομπιφ γιὰ τοὺς Ἀγγλοὺς, τὸ πλάφι γιὰ τοὺς Τούρκους, τὰ μακαρόνια γιὰ τοὺς Ἰταλοὺς, τὸ σουκροῦτ γιὰ τοὺς Γερμανοὺς, τὸ ψητὸ τῆς σοῦβλῆς γιὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ οἷτω καὶ ἔτι.

Ἐπίσης ὑπάρχουν οἱ διαφύρες χώρες καὶ ἰδιαίτερον τόποι μαγειρευμάτων τῶν φαγητῶν. Ὅπως μαρτυροῦν τὰ ὀνόματα διαφύρων σαλτσῶν στοὺς καταλόγους τῶν ἐστιατορίων καὶ στὰ μενοῦ τῶν φαγητῶν. Ἐχουμε, παραδείγματος χάριν, σὰς Ὀλ- λανδέζ, σὰς Ταρτάρ, Ρωσικὴν σαλάτα καὶ λ. π.

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ πόλεις, ποὺ φημίζονται γιὰ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο φαγητό, ὅπως ἡ Νεάπολις, π. χ. γιὰ τὰ μακαρόνια της, ἡ Βιέννη γιὰ τὰ σνίτσελ κλπ. Καὶ πολλὰς φορὲς, ἐκείνη, ποὺ θεωρεῖται ἐξαιρετικῶς ἱρετικὸν καὶ νόστιμον γιὰ τοὺς μέν, περιφρονεῖται ἀπὸ τοὺς ἄλλους, κάποτε μάλιστα τοὺς προκαλεῖ καὶ τὴν ἀηδία.

Ἦνας Ἕλληνας λόγιος ἀπὸ τοὺς γεροντότερους, διηγείται ὅτι μιὰ φορὰ ποὺ βρισκόταν στὴ Σαρδηνία, εἶδε γὰ τοῦ σερβίρου λαγὸν βραστὸν μὲ φύλλα σιμυριᾶς. Ἡ ἐκπληξὴς του ὅμως ἔγινε ἀκόμα μεγαλύτερη ὅταν ἔμαθε ὅτι στὴ Σαρδηνία τρώνε τοὺς... γάτους.

Οἱ Ὀθωμανοὶ καὶ οἱ Ἑβραῖοι δὲν τρώνε τὸ χοιρινὸν κρέας, τὸ ὁποῖον στὴ Γερμανία καὶ στὴν Ἀμερική, ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους κλάδους τῆς βιομηχανίας τῶν τροφίμων. Ἀπὸ δεῖξις ὅτι τὸ Σικάγο ἀνομιάζεται καὶ Πορκόπολις, δηλαδή Γουρμάνοπολις. Οἱ Ἰνδοὶ θεωροῦν βρωμερὸς ἄσους τρώνε τὸ βοδινὸν κρέας. Ἐμεῖς πάλι συγαινόμενοι ἐκείνους, ποὺ τρώνε τὰ βατραχία καὶ τὰ φέδια.

Μιὰ ἀπ' τὴς μεγαλειότερας ἀφορμῆς ἀντιπαθείας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς Βαυαροὺς, ποὺ εἶχαν συνοδέψαι τὸν Ὀθωνα στὴν Ἑλλάδα, ἦταν καὶ ἡ χελωνοφαγία των.

Μιὰ ἀπ' τὴς μεγαλειότερας ἀφορμῆς ἀντιπαθείας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς Βαυαροὺς, ποὺ εἶχαν συνοδέψαι τὸν Ὀθωνα στὴν Ἑλλάδα, ἦταν καὶ ἡ χελωνοφαγία των.

Οἱ Ἀγγλοὶ πάλι οἰκτεῖρουν ἐκείνους ποὺ τρώνε σκόρδα, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπαρξὶς στὴ χώρα τους μόνον στὰ φαρμακεία εἶνε ἀνεκτὴ. Κι' ὅμως πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ ἐκτιμοῦσαν πολὺ τὸ σκόρδο. Οἱ πρόγονοί μας ἔτρωγαν σκόρδα ἀκόμα καὶ στὸ θέατρο γιὰ... πασσατέμπο. Ὅταν μάλιστα ἦθελαν ν' ἀποδοκιμάσουν κανένα ἔργο, πετοῦσαν τὰ σκόρδα τῶν κατὰ κεφαλὴς τῶν ἡθοποιῶν καὶ τοῦ συγγραφέως. Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες εἶνε ἀνεκτικώτεροι....

Κατὰ τὴς πληροφορίες τοῦ ἀρχαίου ιστορικοῦ Προδότου, οἱ δούλοι, ποὺ ἐργάστηκαν γιὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν πυραμίδων τῆς Αἰ-

γυπτῶν, ἔφαγαν, κατὰ τὸ πολὺ, τὰς διαστίμας τῆς ἐργασίας των, τόσα σκόρδα καὶ κρομμυδιὰ, ὥστε θὰ μποροῦσαν ν' αὐτὰ νὰ στηθοῦν πυραμίδες περισσότερες καὶ ψηλότερες, ἀπὸ ἐκεῖνες τοῦ Χέοπς.

Ὅχι δὲ μόνον οἱ λαοὶ, ἀλλὰ πολλὰς φορὲς καὶ τὰ ἄτομα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ἀκόμα καὶ τῆς ἰδίας οἰκογενείας, ἔχουν τὴν ἰδιαίτην συνήθειαν τοὺς καὶ προτιμῶναι τοὺς, στὸ φαγητό.

Σὲ πολλὰ ἄτομα παρατηροῦνται συνήθως σφοδρὲς καὶ ἀνεξήγητες ἀντιπαθείες πρὸς ὠρισμένα φαγητά, ποὺ δὲν μποροῦν οὔτε νὰ τὰ ἴδω.

Ὁ μέγας φιλόσοφος Ἐρασμος, ἂν καὶ ἦταν γέννημα τῆς ἰχθυοφύου καὶ ἰχθυοφάγου Ὀλλανδίας, ἐνοιωθεῖ τὴν ἀπέχθειαν γιὰ τὰ φάρια, ὅστε τὸν ἐπίανε πυρετὸς καὶ μόνον ποὺ τὰ ἔδλεπε.

Ὁ διάσημος χειρουργὸς Ἀμβρόσιος Παρέ, ἀναφέρει ὅτι μιὰ δούμισσα λιποθυμοῦσε ὅταν ἔδλεπε γέλι.

Ὁ αὐτάρχης τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου τοῦ Α', πᾶθαινε αἰμορραγία τῆς μήτῃς, ὅταν μύριζε μῆλα, τὰ ὁποῖα ἐξ Ἰσού ἀπεστρέφετο καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας Βλαδίσλαος.

Ὁ Σκαλιερός φοβόταν τὸ κάρδαμο καὶ πολλοὶ ἄλλοι πάγωναν ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦς ὅταν ἔδλεπαν γουρουνόπουλο ψητό...

Γενικῶς τὸ αἶσθημα τῆς ἀποστροφῆς καὶ τῆς ἀηδίας πρὸς ὠρισμένα φαγητά, ἔχει διαφορὰς παραλλαγὰς καὶ διακυμάνσεις στὰ διάφορα ἄτομα. Σχετικῶς μὲ τὸ φαινόμενον αὐτό, ἀναφέρεται τὸ ἀκόλουθο περίεργον ἀνέκδοτο:

Κάποιος Γάλλος συγγραφεὺς καὶ πατέρας φιλόστοργος, σκέφτηκε νὰ στήσει στὸ σπίτι του ἓνα θεατράκι νευροσπάσεων γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰ παιδάκια του. Κάλεσε, λοιπὸν, ἓναν πλανόδιον καραγκιοζοπαίχτη (Γκρινιὸλ ὅπως τὸν λένε στὴ Γαλλία) γιὰ νὰ τοῦ μάθῃ τὴν τέχνην του. Ὁ Γκρινιὸλ ἄρχισε τὸ μάθημα μὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἰδιαίτης ἐκείνης ἀπαγωγίας τῶν νευροσπάσεων, ἡ ὁποία ὀφείλεται σ' ἓνα μικρὸν ἐργαλεῖο ἀπὸ λεπτὸ ἑλαστικὸν τεκεδένιον συγκρατούμενον μὲ κλωστή. Ἄρα τοποθετηθεὶς ἀνάμεσα στὰ δόντια ἀλλάζει τὴν φωνήν.

Στὸ πρῶτον μάθημα, ἐπειδὴ ἄλλο πρόχειρον ὄργανον δὲν ὑπῆρχε, ὁ Γκρινιὸλ ἔδωκε τὸ δικὸν τοῦ στομάχου γιὰ νὰ δοκιμάσῃ. Ὁ συγγραφεὺς ὅμως, σὰν ἀγύμναστος ποὺ ἦταν, δυσκολεύεταν καὶ πολλὰς φορὲς κινδύνευε νὰ τὸ καταπιῇ.

Ὁ «καθηγητὴς» τῆς καραγκιοζοπαίχτης, βλέποντας τὴν στενοχώριαν τοῦ καὶ θέλοντας νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιον, τοῦ εἶπε:—Δὲν πειράζει καὶ ἂν τὸ καταπιεῖς... Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πάθῃς τίποτε... Αὐτὸ τὸ ὄργανον ποὺ ἔχετε τώρα στὸ στόμα σας, ἐγὼ θὰ τὸ ἔχω καταπιεῖ καμμιὰ δεκαετία φορὲς ὥς τώρα καὶ πάλι τὸ ὄργημα.

Φαντασθεῖτε τώρα τὴν θέσιν τοῦ δασυγχεμένου μιμητοῦ, ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΣΤΟΚΜΠΡΙΤΣ

ΕΛΩ νά πω, φώναζε ο Κάρτερ, ότι τα έγγραφα αυτά είναι πλαστά και ότι δεν θα τομήσετε να τα παρουσιάσετε στο δικαστήριο!

—Πλαστά! Έκανε ο συμβολαιογράφος Κίλιαν Γκράφ, συγκαταρούμενος με δυσκολία! 'Αδύνατον!... Μου ήσαν ταχυδρομικώς!... Είπατε τρελλός!

Ο Νικ βρισκόταν τώρα μπροστά στο συμβολαιογράφο. Για μια στιγμή του ήρθε ν' αρπάξει τον κακούργο από το λαιμό. Μα συγκρατήθηκε. 'Ανορθώθηκε, ύψωσε τους ώμους του, γύρισε πίσω και έφτασε ως την πόρτα. Μά πριν βγει έβλεπε φώναζε πάλι:

—Μάθετε, κύριε Κίλιαν Γκράφ, ότι είμαι ο Νικ Κάρτερ κι' ότι από πολύ καιρό ενδιαφέρομαι για το άπομό σας. Είσακτε πειρά μπερδεμένους για καλά με τη δικαιοσύνη και δεν θα ξεφύγετε από τη φυλακή! 'Επι του παρόντος σας λέω ένα μονάχα πράγμα: 'Ότι ο κ. Στόκμπριτς δεν βρήκε μέσα στο χρηματοκιβώτιο τη διαθήκη. 'Εξακρίβωσε όμως ότι κάποιος άνοιξε το χρηματοκιβώτιο κι' άλλα απ' τα έγγραφα που υπήρχαν εκεί, τα έκλεψε, άλλα δε τα παραποίησε. Εύτυχώς, εγώ ξέρω καλά ποιος είν' αυτός ο κάποιος.

Και, χωρίς νά περιμένη απάντησι του συμβολαιογράφου, έκλεισε απότομα την πόρτα του γραφείου και βγήκε έξω.

—Τώρα, φημίσει ο αστυνομικός, εδωκαριστήμένος, καθώς κατέβαινε με τον ανελκυστήρα, ο Κίλιαν Γκράφ κι' ο Χάρμον θ' αναγκαστούν νά συνεννοηθούν γρήγορα για ν' αποφασίσουν τι πρέπει νά κάνουν με την νέα τροπή της υπόθεσης.

Ο Νικ λοιπόν μόνο γιατί δεν ήξερε προσωπικώς τον άρχιτέκτονα Χάρμον. Μονάχα μια φωτογραφία του είχε δει στο γραφείο του. 'Εξάφνης τότε μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του και φημίσει:

—'Αλλο μυστήριο κι' αυτό. Στη φωτογραφία του, ο Χάρμον μοιάζει πολύ με τον Κίλιαν Γκράφ. Μήπως ο Χάρμον κι' ο Γκράφ είνε αδελφία; Γρήγορα! Γρήγορα!... Ποιός νά πω στο μέγαρο του Κράντλ...

Το αυτονόητο του Κάρτερ βρισκόταν έπειτ' από μερικές στιγμές στο μέγαρο του άρχιτέκτονα. Ο Νικ με τον ανελκυστήρα ανέβηκε στη τελευταία πάτωμα και τράβηξε προς το γραφείο του άρχιτέκτονα.

—Θά επηυμονούσα πολύ νά ιδώ τον κ. Χάρμον για μια επείγουσα υπόθεσι, είπε σ' έναν υπάλληλο που τον υποδέχθηκε.

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

—Ο κ. Χάρμον δεν είν' εδώ, του

(Η άπιστευτος περιπέτει ες του δικασίμου 'Αμερικανού αστυνομικού ΝΙΚ ΚΑΡΤΕΡ)

απάντησε ο υπάλληλος. Δεν θά έλθι πριν από τις τεσσαρεσήμεσι—πέντε. Ο Νικ την περίμενε την απάντησι αυτή και δεν απογοητεύτηκε καθόλου. 'Εφυγε κι' ανέβηκε στον πόρο. 'Εκεί με τα κλειδιά που είχε, μπήκε στη βιβλιοθήκη του Κράντλ και κάθισε μπροστά στο περίφημο γραφείο του. Κατόπιν έπρεε το τηλέφωνο και ζήτησε τον κ. Στόκμπριτς.

—Σας παρακαλώ, του είπε, νάρθτε να με συναντήσετε άμέσως. 'Εχω πολλά νά σας πω. Κατά πάσαν πιθανότητα, η μυστηριώδης αυτή υπόθεσι θα έλθι ξεκαθαρίσει ως αύριο το πρωί.

—'Αλήθεια;

—Μάλιστα. Προηγούμενως όμως θά σας παρακαλούσα νά κάνετε κάτι που θά σας πω.

—Ευχαρίστως, κύριε Κάρτερ. Λέγετε!

—Προτού φύγετε από το σπίτι σας νά γράψετε στον άρχιτέκτονα Χάρμον μια έπιστολή την οποία θ' αφήσετε στο Γραφείο του όταν θάρθει εδώ νά με συναντήσει. 'Ακούστε τώρα: Τα έγγραφα του μακαρίτου γαμπρού μου Κράντλ και κρίνω αναγκαίο νά σας μιλήσω ιδιαιτέρως, προτού παραδώσω στη δημοσιότητα μερικά γεγονότα που ανακάλυψα. 'Ισως, αν συναντηθούμε νά μη συμβή αυτό. 'Επειδή μονάχα το βράδυ θά μωρρέσω νά σας ιδώ κι' έπειθ' ή ξέρω ότι συγνώμηνά μένετε άργά στο Γραφείο σας, θά έλθω νά σας συναντήσω στις οχτώ. Θά σας αφήσω δε από τών 9 1/2 για νά πάω σε μια άλλη συνέντευξι.

Τα σημείωσα τε βλ' ας τ'α, κύριε Στόκμπριτς;

—Μάλιστα, κύριε Κάρτερ.

—Καλά...

Γράψετε το γράμμα κι' έλθετε άμεσα. Σας περιμένω!

—'Επειτ' από μισή ώρα, κ. Στόκμπριτς βρισκόταν υπόδ στο Νικ Κάρτερ.

—Εκάνετε, βρε, σ'ας είπα;

—'Εκάνετε, βρε, σ'ας είπα;

πα; τον ρώτησε ο αστυνομικός. 'Αφίσατε το γράμμα στο γραφείο του Χάρμον;

—Μάλιστα, κύριε Κάρτερ. 'Ακολούθησα κατά γράμμα τις οδηγίες σας.

—Καλά. Καθίστε! 'Εχω νά σας διηγηθώ μιá ιστορία. Προηγούμενως όμως θά ήθελα νά σας άπαιθώνω τρεις ερωτήσεις.

—Λέγετε.

—Ο Γκράντλ Κράντλ έκανε ποτέ μπροστά σας κανένα υπαινιγμό για τον γάμο του με μι' άλλη γυναίκα, τον οποίο έκανε πριν γνωρίσει την αδελφή σας, δηλαδή για το γάμο που αναφέρεται στη διαθήκη, η οποία εξαφανίστηκε;

—Ούτε λέξι, δεν είπα ποτέ σχετικώς.

—Πιστεύετε ότι ο γάμος αυτός είνε πραγματικός;

—Μου είνε δύσκολο νά σας άπαντήσω. Φρονώ μάλλον ότι πρόκειται περί υπόπτου δεσμού του μακαρίτου με μιá γυναίκα.

—Δεν πιστεύω, κύριε Στόκμπριτς, νά κάνετε ποτέ τον κόπο και νά φυλαμεντήσατε τη σειρά των τόνων της αφωνής της Νέας 'Υόρκης, την οποία ο μακαρίτης φύλαγε στο υπόσταγο.

—'Όχι, μιá φορά μόνο τον ρώτησα, γιατί φύλαγε τούς τόνους αυτούς, μα η απάντησις που μου έδωσε δεν ήταν σαφής και δεν του ξανάκανα ποτέ λόγο για τη ζήτησι αυτή.

—Λοιπόν, άκούστε την ιστορία που θά σας διηγηθώ. 'Όταν είδα τούς τόνους αυτούς, κινήθηκε ή περιέργειά μου. Τους φυλλομέτρησα λοιπόν και με βοήθησε πολύ για νά συμπληρώσω τις πληροφορίες μου.

«Κατά τόν 'Αύγουστο του 1875, μιá χρονιά πριν έλθω στην εμφάνισι της στη Νέα 'Υόρκη, όπου και δεν άργησε ν' άποκτήσει μεγάλη σήμη. Τό καλλιτεχνικό τ'α φευδόνυμο ήταν 'Ιμογένη Χάρμον, αλλά κάποιος άδίκριτος δ' ημεσιογράφος κατόρθωσε ν' άνακαλύψη ότι

το πραγματικό της όνομα ήταν Γκράφ. Οι θαυμαστές της ήσαν πολυάριθμοι, μεταξύ δέ αυτών, συγκατελέγετο και ο Κράντλ.

«Μετά την πρώτη εμφάνισι της, ή χορεύτρια αυτή, γύρισε στην 'Ευρώπη, μα ξαναήρθε και πάλι κατά το 1877. 'Εφυγε και δεύτερη φορά και ξαναγύρισε το 1879. Την φορά αυτή, ο Κράντλ συνδέθηκε άριστικά μαζί της, μά, έπειτα από ένα χρόνο τον 'Ιούνιο του 1880, την άπογοησίτηκα γιατί έμαθε πως ήταν...

«'Επειτα από ένα χρόνο μετά τα γεγονότα αυτά, ή 'Ιμογένη Χάρμον πέρασε στο νοσοκομείο. Τό 1885, δηλαδή δυί χρόνια πριν του γάμου του Κράντλ με την αδελφή σας, παρουσιάστηκε στο γαμπρό σας κάποιος άγνωστος, ισχυριζόμενος ότι είχε αναλάβει τη συντήρησι του παιδιού που γεννήσε ή 'Ιμογένη Χάρμον λίγο πριν απ' το θάνατό της και τό όποιο, καθώς είπα, προήγαγε από τό δεσμό της με τόν Κράντλ.

«Ο γαμπρός σας όμως δεν τό άναγνώρισε, γιατί είχε τη βεβαιότητα ότι και πραγματικό παιδί της Χάρμον αν ήσαν, αυτός δεν ήταν ο πατέρας του.

«Ο Κράντλ για νά καταπνίξη τό τό σκάνδαλο, έκανε τό λάθος νά όρίσει μιá σύνταξι για τη διατήρησι του παιδιού υπό τόν όρο ότι θά έφερε πάντοτε τό όνομα της μητέρας του.

«'Ετσι τό παιδί της 'Ιμογένης είχε τό όνομα Μίλτων - Βενιαμίν Χάρμον.

«Ο γαμπρός σας φρόντισε για τη μόρφωσι του νέου αυτού και συνετέλεσε πολύ ώστε νά γίνει ο γνωστός άρχιτέκτων που έχει τώρα τα γραφεία του στο μέγαρο αυτό, κάτω από μας. 'Εχω εν τούτοις την έξής ιδέα: 'Ότι ο Κράντλ είχε πάντοτε την ιδέα ότι ο Χάρμον άγνοούσε ποιος ήταν ο ευεργέτης του.

«Μόλις συγκέντρωσα τις πληροφορίες αυτές, τηλεγράφησα στη μικρή πόλι της Γερμανίας, στην οποία γεννήθηκε ή Γκράφσεν Γκράφ, δηλαδή ή 'Ιμογένη Χάρμον. Ζήτησα πληροφορίες για την καταγωγή της, τό γάμο της και τη ζωή της. 'Ελπίζω μάλιστα νά έχω άπάντησι, όταν θά ξαναγυρίσω στο μέγαρό μου.

«Και τώρα, κύριε Στόκμπριτς—έξακολουθήσε ο Νικ Κάρτερ—έλθετε νά δώσουμε μαζί μερικά συμπεράσματα. Ποιος είνε ο Κίλιαν Γκράφ; Μοιάζει πολύ με τη φωτογραφία του Χάρμον. Μήπως είνε κανένα άλλο παιδί της 'Ιμογένης; Αυτό τουλάχιστον ύποθέτω εγώ.

«'Ιδού τί ήθελα νά σας πω επί του παρόντος, κύριε Στόκμπριτς. 'Απόψε, στις οχτώ, όταν θά πάτε στον Χάρμον, νά του επαναλάβετε την ιστορία που σας διηγήθηκα. Νά είστε προσηγορευμένος για κάθε σκληρή μάχη του. Νά του πείτε ότι είνε ηλικίας 35 έτών και ότι όπως λέει, και ότι έχει άδελφό όνομαζόμενο Κίλιαν Γκράφ. Θά ιδίτε τότε τί θά πη και τί θά κάνει. Χωρίς νά με βλέπετε, θά είμαι κι' εγώ παρών στη σκληρή αυτή μάχη. Τώρα πρέπει νά πηγαίνω. Φρονώ

να έχω άποφασίσει νά διαφύγω από την πόρτα του γραφείου.

Διευδύνθηκε άθρόονα προς την πόρτα του διαδρόμου κι' έμπασε μέσα τέσσερες άντρες, από τούς οποίους οι δυί ήσαν οι βοηθοί του Σιχ και Πάτου κι' οι άλλοι δυί άστυνομικοί.

Κατόπιν ο Νικ, άκολουθούμενος απ' αυτούς, διέσχισε τό διάδρομο και, άνοίγοντας την πόρτα του γραφείου, μπήκε μέσα.

Ο Στόκμπριτς κι' ο Χάρμον στεκότουσαν ο ένας άπέναντι στον άλλο, εξαγριωμένοι. Ο άρχιτέκτων μάλιστα κρατούσε άπειλητικά ένα πιστόριο στο χέρι του.

Ο Νικ βρεξε και το πό το άρπαξε. 'Επειτα, δείχνοντας τον στους άστυνομικούς, είπε:

—Νά ο άνθρωπος σας! Συλλάβετέ

τίστε νά είστε στο γραφείο σας.

—Κύριε Κάρτερ, συνάμην...

—Δεν έχω καιρό νά προσέσω ούτε λέξι, τον διέκοψε ο άστυνομικός.

—Θά ήθελα νά σας ρωτήσω για τη διαθήκη.

—'Απόψε θά τ'α μάθετε όλα.

Φεύγοντας από τό μέγαρο Κράντλ, ο Νικ Κάρτερ διευδύνθηκε στη Γενική 'Ασφάλεια, όπου συνωμίλησε επί ώρα με τόν Μάκ Κλουθου, τόν διευθυντή της 'Αστυνομίας της Νέας 'Υόρκης.

Κατόπιν, εφωδιασμένος μ' ένα ένταλμα συλλήψεως, πήγε στο συμβολαιογραφείο του Κίλιαν Γκράφ. Καθώς τό περίμενε, δεν βρήκε εκεί τόν συμβολαιογράφο. Είχε όμως μαζί του δυό άστυνομικούς κι' έκανε λεπτομέρεια έρευνα στα έγγραφα του Γκράφ, ή όποια βάστηξε μιá ώρα.

«Όταν ο Νικ έφυγε απ' τό συμβολαιογραφείο, έπαιρνε μαζί του ένα άρκετά όγκωδες δέμα από κατασκευμένα έγγραφα.

Πήγε κατόπιν στο μέγαρό του, όπου και βρήκε την απάντησι που περίμενε από τη Γερμανία. Στις 5 άκριβώς ξαναγύρισε στο μέγαρο του Κράντλ, όπου ή πρώτη του φροντίδα ήταν νά παραμερίση τό γραφείο του άρχιτέκτονα κι' ν' άποκαλύψη την καταπακτή.

Κατόπιν έδωσε διάφορες οδηγίες στους άστυνομικούς που τόν συνώδευαν και περίμενε τήν άφίξι του Στόκμπριτς.

Στις οχτώ άναστήκωσε την καταπακτή και κύτταξε κάτω. Μη βλέποντας κανένα, γρήγορα έθρόνυσε από τη σκάλα και κατέβηκε από την παληή στριφογυριστή σκάλα.

Βρέθηκε τότε σ' ένα αντιθάλαμο, άνάμεσα απ' τό γραφείο και την αίθουσα άναμονής του Χάρμον. Μιá πόρτα εκεί ήταν μισανοιγμένη. Ο Νικ κυττάζοντας από τό άνοιγμα, δοκίμασε μιá άπροόπητη έκπληξι.

«Ως τη στιγμή εκείνη δεν είχε ύποψιαστεί τίποτε. 'Όταν όμως είδε τό Χάρμον έτοιμο νά τροποποιήση την τουαλέτα που φορούσε, δλε με μιáς τού άπεκαλύφθησαν.

Ο Χάρμον δεν ήταν άλλος από τό συμβολαιογράφο Κίλιαν Γκράφ.

Ο άρχιτέκτων, αφού τελείωσε τη μεταμφίεσί του, καθύστε μπροστά στο γραφείο του, όταν μπήκε μέσα ένας έπισκεπτής, ο Στόκμπριτς.

Μετά την τελευταία άποκαλύφι του ο Νικ δεν είχε πει κανένα λόγο ν' αφήση νά παραταθή ή συνάντησις που είχε προετοιμάσει.

Διευδύνθηκε άθρόονα προς την πόρτα του διαδρόμου κι' έμπασε μέσα τέσσερες άντρες, από τούς οποίους οι δυί ήσαν οι βοηθοί του Σιχ και Πάτου κι' οι άλλοι δυί άστυνομικοί.

Κατόπιν ο Νικ, άκολουθούμενος απ' αυτούς, διέσχισε τό διάδρομο και, άνοίγοντας την πόρτα του γραφείου, μπήκε μέσα.

Ο Στόκμπριτς κι' ο Χάρμον στεκότουσαν ο ένας άπέναντι στον άλλο, εξαγριωμένοι. Ο άρχιτέκτων μάλιστα κρατούσε άπειλητικά ένα πιστόριο στο χέρι του.

Ο Νικ βρεξε και το πό το άρπαξε. 'Επειτα, δείχνοντας τον στους άστυνομικούς, είπε:

—Νά ο άνθρωπος σας! Συλλάβετέ

τον! Τόν κατηγορώ ότι δολοφόνησε τόν Κράντλ, ότι πλαστογράφησε τη διαθήκη του και πολλά άλλα έγγραφα κι' ότι ζή με δυό προσωπικότητες.

«'Εδώ παρουσιάζεται ως άρχιτέκτων και με τό όνομα Μίλτων Χάρμον. Στο Μάρατον Μπιούλντιγκ όνομάζεται Κίλιαν Γκράφ και κάνει τό συμβολαιογράφο. Βγάλετε του την περούκα και θά δ'ήτε από κάτω τό γυαλό κρανίο του Κίλιαν Γκράφ.

«Ο άνθρωπος αυτός γεννήθηκε στο Φρίσμπουργκ της Γερμανίας. Η μητέρα του ήταν Άγγλισή την καταγωγή, αλλά γεννήθηκε κι' ανατράφηκε στη Γερμανία. Ο κύριος αυτός όδηγήθηκε εδώ από τόν ίδιο τόν πατέρα του, ο όποιος θέλησε νά έκμεταλλευθή τόν Κράντλ, παρουσιάζοντάς τον ως γυιό του, πράγμα που τό πέτυχε.

Ο Γκράφ, μπροστά στον άναγκιτή, όμολόγησε τά πάντα. Διέπραξε τό έγκλημα και πλαστογράφησε τη διαθήκη, για νά κληρονομήση τά έκτατομύρια του Κράντλ.

Κι' έτσι διευκρινίστηκε ένα μυστήριο, μα ή υπόθεσις αυτή δεν είχε τελειώσει ακόμα.

—

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ο Στόκμπριτς ήταν ένας περίφημος λωποδύτης της Ν. 'Υόρκης. Κοντό, χοντρος, με πλατό σαγώνι και πλα-

τιά μύτη, με άγρια και διαπεραστικά μάτια, με παιγιά χείλη και με χέρια γεμάτα κόκκινα στίγματα. Η 'Αστυνομία της Νέας 'Υόρκης τόν ήξερε ως τόν θρασύτερο λωποδύτη, αλλά δεν κατόρθωνε νά τόν συλλάβη, γιατί ή άποδείξεσι της άνοχής του ήσαν πάντοτε άνεπαρκείς. Πολλές φορές είχε δικαστεί, αλλά ποτέ δεν είχε καταδικαστεί. 'Ηταν πολύ προσεκτικός στην έκλογή των φίλων του κι' έλάμβανε όλα του τά μέτρα, όσάκις έπρόκειτο νά διαφύγη κανένα κόλπο.

Ο Τζέιμς Ντορν πάλι ήταν άλλος τύπος λωποδύτου. Τό εξωτερικό του δεν τόν παρουσίαζε καθόλου για λωποδύτη. Είχε παιδικό πρόσωπο και φαινόταν απ' τό γνύσμα του μάλλον για έμπορος.

Ο Τζέιμς κι' ο Στόκμπριτς είχαν συνεργαστεί πρό 4 έτών σε μιá λωποδυτική επικήρησι. Φαίνεται όμως ότι ο συνεταίριό τους άπέφυγε από την άρχή, γιατί ο Τζέιμς με την άπαρσιση του έπιασε στα χέρια της 'Αστυνομίας. Καταδικάστηκε σ' έξη έτών φυλάκισι, χωρίς όμως και νά προδώση τόν Στόκμπριτς.

Τώρα όμως, ύστερ' από 4 χρόνια, είχε καταρθείσει νά δραπέτευση από τις φυλακές. Καθώς λοιπόν τραβούσε

χωρίς σκοπό σ' ένα όδρνο της Νέας 'Υόρκης, συνάντησε έξαφνα μπροστά του τόν Στόκμπριτς. Οι δυό παληοί συνεργάται άναγνώρισαν άμέσως ο ένας τόν άλλο. Χαιρετήθηκαν φιλικά και αφού είπα ο καθένας τά δικά του, ο Τζέιμς ρώτησε τόν Στόκμπριτς:

—'Εί! Στόκμπριτς, δεν έχεις νά κάνουμε καμιά δουλειά. Είνε δυό μήνες τώρα που τόσασα από τη φυλακή και δεν έχω πετύχει ακόμα κανένα κόλπο!...

—'Αλήθεια, Τζέιμς;... Σε λυπάμαι... Πόσο θά ύπόφερες τόσο καιρό!... Η φουσιγγωμία σου δεν άλλαξε καθόλου. 'Υπάρχει όμως κάποια διαφορά, αλλά τόσο άόριστη, ώστε κι' εγώ δεν θά μπορούσα νά την προσδιορίσω.

—'Αφ'ή τα αυτά, Στόκμπριτς, γιατί ή κοιλιά μου είνε άδεια κι' ή κοιλιά μου γουργουρίζει.

—Φτώξ! Τζέιμς.

—Λοιπόν δεν έχεις καμιά δουλειά νά κάνουμε μαζί.

—'Εχω πολλά και τίποτε, Τζέιμς.

Ο Στόκμπριτς πήρε τώρα μυστηριώδες ύφος γιατί δεν συνήθιζε ν' αποκαλύπτει εύκολα τα σχέδιά του. 'Εκανε λοιπόν διάφορες ερωτήσεις στο Τζέιμς, προσπαθώντας ν' άνακαλύψη αν ο παληός του συνεργάτης είχε παραμείνει, ύστερ' από τέσσερα χρόνια, τίμιος λωποδύτης.

—

—'Εμένα λοιπόν με λένε Ποντικό.

Τό αληθινό μου όνομα είνε Ρόντεν Τέρρυ. Με λένε όμως Ποντικό, γιατί τά καταφέρνω σαν ποντικός.

—Πολύ καλά, 'Ελα λοιπόν μαζί μου!...

Ο Τζέιμς, άκολουθούμενος από τό νέο, εξακολουθήσε τό όδρνο του και διευδύνθηκε προς τό ξενοδοχείο Τσάουτλι. 'Εκεί μπήκε μέσα κι' έγραψε την ακόλουθη έπιστολή:

«Κύριε Κάρτερ, Συνάμην τόν άνθρωπό μας και έδώ τώρα έλα φαίνεται πως πηγαίνουν καλά. 'Υποψιάζεται, ότι όμως και πολύ. Με βολεύει σκόπησε για κάποια ύπόθεσι, αλλά δεν μου είπα λεπτομέρειες. 'Ελάτε άπόψε στις δύο στού Τέρρυ, στην όδδ Χουστον.

Πάτου»

Κανένας δεν θά ύπομνιζόταν ότι ο δόξεν Τζέιμς Ντορν δεν ήταν άλλος από τόν Πάτου, τόν έπιδεδυμένο βοηθό του διαφύτου άστυνομικού Νικ Κάρτερ.

Ο Πάτου είχε έπισκεφθεί στις φυλακές τόν πραγματικό Τζέιμς Ντορν, είχε μελετήσει την φουσιγγωμία του και είχε μεταμορφωθεί ύστερ' κι' απαράλλακτος μ' αυτόν. Τόσο έπιτυχής ήταν ή μεταμφίεσί του, ώστε ο Στόκμπριτς, μόλις τόν είδε, νόμισε πως ήταν ο Τζέιμς.

Ο Πάτου, αφού ταχυδρόμησε τό γράμμα προς τόν Νικ Κάρτερ, είπα στο σύντροφό του:

—'Ακούσε, Ρόντεν, τό ξέρω πως είσαι συνθησμένος νά κλέψεις. Στο άπαγορευό ύμω νά κάνης τό παραμικρό, όσο θά δρίσκεις μαζί μου. Τώρα όμως έχωμε νά κάνουμε και σπουδαία... Πάμε νά πάμε... Φαίνεται πως είσαι πολύ πεινασμένος...

—Αυτό είνε μιá μεγάλη άλήθεια.

Ο Στόκμπριτς δεν μου δίνει τίποτε άλλο από ξόλο...

—'Ακόλουθι

—'Ακόλουθι

—'Ακόλουθι

—'Ακόλουθι

—'Ακόλουθι

—'Ακόλουθι

—'Ακόλουθι

—'Ακόλουθι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΚΑΜΙΤΕΧΝΩΝ

ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

τές, τις σπαρρακτικότερες που θυμούμαι.

Πόσοι ηθοποιοί ενώ τους σπαράζουν τα πόντικα δρόματά δεν είναι υποχωρούν να πνίγουν τὸ σπαρρακτικὸν καὶ νὰ διασκεδάσουν με τοὺς ἀστείοις των μορφομαρμάρων καὶ τὴς ἀστείας των κινήσεις, τοὺς θεατῆς! Γέλα παλινάπο! Ἡ αἰώνια καὶ τόσο θλιβερὴ αὐτὴ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται πάντοτε. Νὰ τὸ μὴ διηγήθῃς κάποτε ἕνας διάσημος σήμερον διασάρχης:

«Στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου μου, κάναμε τις δοκιμὲς μὲς κωμωδίας σὲ μὴ μικρὴ ἐπαγγελματικὴ πόλιν. Ἀπὸ τις πρώτες ἀκόμα δοκιμὲς, ὁ ηθοποιὸς ποὺ ἔπαιξε τὸν κύριον ῥόλο, μὲ φάνηκε πολὺ κατώτερος ἀπὸ ὅτι ἦταν συνηθώς. Ἐπαιξε χορὴς μπροστὴ χωρὶς κέφι, μὲ αὐτὴν λέξι ἐκμασσε θεάτοιν ὅτι ἡ παράστασις μας θὰ εἴχε παταγωδὴ ἀποτυχία. Ἐνα ἀπόγευμα λοιπόν, ἀποφάσισα νὰ πάω νὰ τὸν δω πρὶ σπῆτι σου γιὰ νὰ τοῦ γινῶσκω τὸν ἔγλω του.

—Φίλε μου, τοῦ εἶπα, σὲ ὅτῳ μέρες δίνουμε τὴν παράστασιν καὶ ἂν θέλεις νὰ διατηρήσῃς τὸ ῥόλο σου πρέπει νὰ κάνῃς μὴ προσπάθειαν.

Ἐκείνός χλωμιάσε καὶ κυριεύθηκε ἀπὸ μὴ ἀκαριαία ταραχῇ.

—Τὶ νὰ κάνω; μοῦ εἶπε. Δὲν πᾶνε τὰ πράγματα πολὺ καλά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μὴ γυναῖκα μὲ κουρασμένα χαρακτηριστικά.

—ὦ! μὲ συγχωρεῖτε! εἶπε μὲ ἀδυσμένον φωνή, ὅταν μὲ εἶδε.

Καὶ ἔσπευσε ν' ἀποσυρθῇ πάλιν.

—Βλέπω, εἶπα στὸν ηθοποιό, γιατί δὲν πᾶνε τὰ πράγματα καλά. Ἀν εἶσαι υπεργενόμενος σὲ γυναικὸδουλείας, εἶνε λογικὸν σὲ γυναικὸδουλείας, αὐτὸ νὰ σ' ἐμπνέει νὰ παῖξῃς καλὰ τὸ ῥόλο σου. Εἶνε ἄρεστος κωμικός, διόλου! Μὴ μὲ ἀναγκάζεις νὰ τὸν δώσω σ' ἄλλον!

—Καλὰ, μένεις ἥσυγος, μὲ ἀπάντησε, ὅτι κἄν ὅτι μπορῶ.

Καὶ πραγματικῶς, ἐκείνη τὴν ὥραν κίβησε, τὴν ἔβαλε νὰ παῖξῃ ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ ῥόλο σου καὶ εἶδε ὅτι ἔκανε πραγματικῶς πρόοδο. Οἱ ἀστείοι των μορφομαρμάρων μ' ἔκαναν νὰ γελῶ καὶ μὲν τὸν ἴδιον, μὲ ἄλλαν μὴν καρδίαν. Τὴ βαθεῖα λοιπὸν τὴς ποιήσεως ὁ ηθοποιὸς αὐτὸς σημείωσε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Τὴν ἄλλαν μέραν, μιλοῦντας μὲ κάποιον ἄλλο ηθοποιό, τοῦ ἔκανα λόγον

γι' αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη μεταμόρφωσι.

—Τὶ νὰ σοῦ πῶ, μοῦ ἀποκρίθηκε, ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος, εἶνε ἀκαριαῖος γιὰ τὸ κουράγιό του. Ἡ κόρη του ποὺ τὴν λάτρευε καὶ ἡ ὁποία ὑπέφερε μῆνες τώρα ἀπὸ καρδία, πέθανε ἐδῶ καὶ ὀχτὼ μέρες, στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα.

—Στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ἐδῶ καὶ ὀχτὼ μέρες! ἐπανέλαβε ἀποσοβωμένος.

Ἦσαν ἡ ὥρα ἀκριβῶς ποὺ θρυσκόμουν στὸ σπῆτι τοῦ δυστυχιστοῦ ηθοποιοῦ μου καὶ ποὺ μ' ἔκανε νὰ γελῶ με τοὺς κωμικούς μορφομαρμάρους του.

Οἱ ηθοποιοὶ ποὺ μᾶς κάνουν καὶ γελοῖες, κλαῖνε συγγὰ ἀπὸ μέσα τους.

—Ἄλλες, πάλιν μαρτυρικῶς ὑπάρχεις εἶνε μερικὲς γυναῖκες ηθοποιῶν! Ἐπὶ χρόνια ὀλόκληρα, ὅσο ἦσαν νέοι, οἱ ἄντρες των ποὺ τοὺς λάτρευαν, τὶς παραμελοῦσαν, δίνοντας ἄλλαν τὴν προσοχὴν τους σὲ ὥραιες θαυμάστριες.

Μὰ τὰ νεῖατα περνοῦν καὶ οἱ μεσοκοποὶ Δὸν Ζουὰν βλέπουν ὅτι δὲ.

γοητεύουν περὶ ὅπως ἄλλοτε. Ἀντίο περὶ ἡ κατακτήσεις, τὰ ραντεβού, ἡ ἐπισκέψεις ἐντα καμαριάν τους, τὰ μυσωμένα ἐρωτικὰ γράμματα! Μποροῦν στὴν καθρέφτη του ὁ παλαιὸς γόγος βλέποντας τὴν γερασμένην του ποσάποιν, καταλαβαίνει ἀπὸ μὴ ἀφορεστὴ ἀπογοήτευσι, γίνεσθαι νεοαποδοκίμωτος.

Μὰ ἔκφρα, μὴ μέρα, ὅταν ἀπὸ τὴ δημιουργίαν ἑνὸς νέου ῥόλου, ἔλα ἄλλόθεν. Πάλιν ὁ παλαιὸς γόγος ἡθοποιὸς ἀρχίζει νὰ παίρνῃ ἐρωτικὰ γράμματα. Ἡ ἐπιστολογράφος ἀφίνει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι εἶνε παντρευμένη καὶ ὅτι ὁ ἄνδρας της, ζηλιάρης φοβερός,

τὶς γενομένης αὐτῆς, γεμίζουν δάκρυα... Δυστυχισμένες γυναῖκες ηθοποιῶν, δυστυχισμένες γυναῖκες καλλιτεχνῶν!

(Ἄρθρο τοῦ διασημοῦ Γάλλου συγγραφέως Ἀντρέ ντε Λορντ)

τὴν ἐπιβλέπει ἀδιάκοπα. Γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ καὶ νὰ τὸν δῇ, νὰ τὸν συναντήσῃ, ἀλλὰ τί σημαίνει! Ὁ ηθοποιὸς δὲν ζητεῖ περισσότερα. Νοιώθει ὅτι εἶνε εἰς θέσιν ἀκόμα ν' ἀρέσῃ, νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα, ἔστω καὶ πλατωνικό, καὶ αὐτὸ τὸν μεταμορφώνει. Ἐκταναβρίζει τὸ παλὸν κέφι του, τὸ παλὸν μπρόι του, καὶ κάθε θρόνον συγκαίνει καταβάθην τὸ ἀκραστικό, μὲ μὴ νεανικὴ φλόγα στὸ παῖξιμό του ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἐξηγήσῃ.

Καὶ τὴν ἴδιαν ἐκείνην ὥραν, κλεισμένη στὴν κάμαρά της, ἡ δυστυχὴ γυναῖκα του, χαράζει αὐτῆς τὶς γενομένης, ἀλλάζοντας ἐπιμελῶς τὸν γραφικό της χαρακτήρα:

«Τὶ ὠμορφος ποὺ εἶσαστε, χεῖς τὸ βράδυ! Ποτὲ δὲν παίζατε μὲ τόσο δύναμιν, μὲ τόσο πάθος! Πόσο ξελαδωτὴ γυναικα ποὺ μοιράζεσαι τὴ ζωὴ σας! Ὁ ἄνδρας τόσο νῆ ἤμουν στὴ θέσιν της...»

Καὶ τὰ μάτια της, καθὼς χαράζει

τὴν ὑποχρεώνει νὰ μὴ ἐμφανίζεται ὅταν ἐκείνος δέχεται ἐπισκέψεις.

Καὶ νὰ ποὺ ἡ Μοῖρα ἔφερε στὸ δρόμο τοῦ ζωγράφου Δ... μὴ ξέναν πρηνήσασα ποὺ τὴν ἐρωπεύθηκε τρελλὰ καὶ τὴς ὁποίας κάνει τὸ πορτραῖτο. Τὴν δέχεται κάθε μέρα στὸ ἐργαστήριό του καὶ μένουν κλεισμένοι ἐκεῖ μέσα, ὥρες ὀλόκληρες. Ἡ γυναῖκα του τὸ ξέρε καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ὑπομείνῃ, μὰ στὸ τέλος χάνει τὴν ὑπομονή της. Δὲν μπορεῖ περὶ νὰ ὑποφέρει τέτοιον σκάνδαλο. Καὶ μὴ μὲρα ποὺ ἡ πρηνήσασα στυαίνει τὸ κουδούνι, ἡ ἴδια ἡ σύζυγος τοῦ ζωγράφου πνιγνίει καὶ τὴς ἀνοίγει.

—Τὶ θέλετε; τὴν ρωτᾷ ἀπότομα.

Ἡ ἄλλη, χωρὶς νὰ ταλαιψῇ καθόλου, κυττάζει ἀπ' τὴν κορυφὴν τὰ νύχια μὲ μὴ περιφρονητικὴ εἰρωνία, τὴν γυναῖκα αὐτὴν, τὴν πόθωρα γερασμένην, καὶ τὴν ντυμένην ἀπλοϊκῶς καὶ μὲ σαρκαστικὸ τόνο φωνῆς, τὴς ἀπαντᾷ:

—Σὴν κυρία Δ... ἔχω ἀναμφισβήτως τὴν τιμὴ νὰ μιλοῦ.

Τότε, ἡ κυνική αὐτὴ συμπεριφορὰ τὴς σκληρῆς ἀντοκρατορίας, ἐρεβλῆει σὲ τέτοιον βαθμὴ τὴ τύχην τοῦ ζωγράφου, ὥστε τὴς ἔρχεται νὰ τὴν ὑποβῇ ἀπ' τοῦς ὤμους καὶ νὰ τὴν πετάξῃ ἔω μὲ τὴς κλωστίες. Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ ζωγράφος θνῖνεται ἀπ' τὴ ἐκταστικὴ τοῦ γὰρ θλῆποντας τὴς δὴν γυναῖκα ἀντιμέτωπος, καὶ ἔτοιμα- ν' ἀποκατοῦν, σπικατὰ ἀποσφραγισμένης. Ἦνε τὸσο γλῶσσος, τὸσο παρῆσιμος, ἡ γυναῖκα του διαβάζει μὴ στὰ μάτια του ἕνα τέτοιον πόνο, μὴ τόσο φλογερὴ ἱκεσία, ὥστε νοιώθει τὴν μανιασμένην ζήλῃν τῆς νὰ τὴν ἀντικαθιστᾷ ἕνας πονεμένος οἶκος. Καὶ τότε μὲ τὸν ἄλλαξιμόν, σφειδὴν δελεῖ, ἀπαντᾷ τὴν γυναῖκα ποὺ τὴς κλέβει τὴν εὐτυχίαν της, κατεβάζοντας τὸ κεφάλι της μὲ μὴ ἀπελπισμένη ταπεινότητι:

—Ἡ κυρία Δ... θύγη ἔξω... Εἶμαι ἡ καμαριέρα της...

Πῶς γυναῖκες καλλιτεχνῶν δὲν ὑποβάλλονται σὲ τέτοιες ὁμοειδές, σὲ τέτοιες ἀπίστευτες αὐτοθυσιές!...

—Ἡ κυρία Δ... θύγη ἔξω... Εἶμαι ἡ καμαριέρα της...

Πῶς γυναῖκες καλλιτεχνῶν δὲν ὑποβάλλονται σὲ τέτοιες ὁμοειδές, σὲ τέτοιες ἀπίστευτες αὐτοθυσιές!...

—Ἡ κυρία Δ... θύγη ἔξω... Εἶμαι ἡ καμαριέρα της...

Πῶς γυναῖκες καλλιτεχνῶν δὲν ὑποβάλλονται σὲ τέτοιες ὁμοειδές, σὲ τέτοιες ἀπίστευτες αὐτοθυσιές!...

—Ἡ κυρία Δ... θύγη ἔξω... Εἶμαι ἡ καμαριέρα της...

Πῶς γυναῖκες καλλιτεχνῶν δὲν ὑποβάλλονται σὲ τέτοιες ὁμοειδές, σὲ τέτοιες ἀπίστευτες αὐτοθυσιές!...

—Ἡ κυρία Δ... θύγη ἔξω... Εἶμαι ἡ καμαριέρα της...

Πῶς γυναῖκες καλλιτεχνῶν δὲν ὑποβάλλονται σὲ τέτοιες ὁμοειδές, σὲ τέτοιες ἀπίστευτες αὐτοθυσιές!...

—Ἡ κυρία Δ... θύγη ἔξω... Εἶμαι ἡ καμαριέρα της...

Πῶς γυναῖκες καλλιτεχνῶν δὲν ὑποβάλλονται σὲ τέτοιες ὁμοειδές, σὲ τέτοιες ἀπίστευτες αὐτοθυσιές!...

—Ἡ κυρία Δ... θύγη ἔξω... Εἶμαι ἡ καμαριέρα της...

Πῶς γυναῖκες καλλιτεχνῶν δὲν ὑποβάλλονται σὲ τέτοιες ὁμοειδές, σὲ τέτοιες ἀπίστευτες αὐτοθυσιές!...

—Ἡ κυρία Δ... θύγη ἔξω... Εἶμαι ἡ καμαριέρα της...

Πῶς γυναῖκες καλλιτεχνῶν δὲν ὑποβάλλονται σὲ τέτοιες ὁμοειδές, σὲ τέτοιες ἀπίστευτες αὐτοθυσιές!...

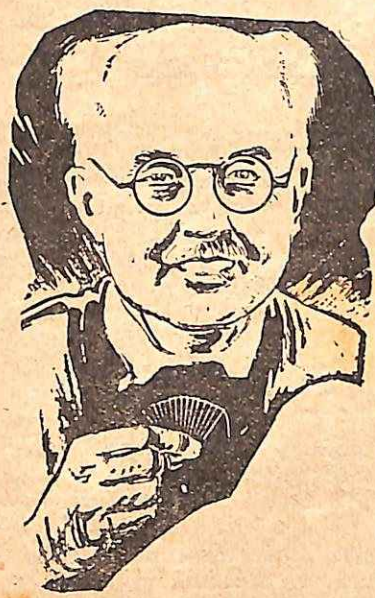
—Ἡ κυρία Δ... θύγη ἔξω... Εἶμαι ἡ καμαριέρα της...

Πῶς γυναῖκες καλλιτεχνῶν δὲν ὑποβάλλονται σὲ τέτοιες ὁμοειδές, σὲ τέτοιες ἀπίστευτες αὐτοθυσιές!...

—Ἡ κυρία Δ... θύγη ἔξω... Εἶμαι ἡ καμαριέρα της...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Ἀμερικανὸς ῥάφτης Ἐρικσον ποὺ ἔχει τὸ ρεκόρ τῆς ταχύτητος στὸ πέρασμα τῆς κλωστής.

Ἀσφαλῶς, οἱ πρὶ σπάνιοι ἄνθρωποι στὸν κόσμον εἶνε οἱ σιωπηλοί. Ὁχι, δηλαδή, ἐκείνοι ποὺ μιλοῦν πολὺ λίγο, ὅπως λόγου χάριν ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας μας κ. Ἀλέξανδρος Χαϊμης, ἀλλὰ ἐκείνοι ποὺ κατορθώνουν, γιὰ ἕνα ὁρισμένο χρονικὸ διάστημα, ἕνα μῆνα, ἕνα χρόνο, ἢ περισσότερα, νὰ μὴ θηλάουν οὐτὲ μὴ λέξῃ ἀπ' τὸ στόμα τους. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ κάποιος Ἑβραῖος ἀπ' τὴ Βαρσοβία, γιὰ τὸν ὁποῖο γράφηκε καὶ ἔχθηκε καὶ ὁ ὁποῖος ἐπὶ τριάκοντα ὀλόκληρα χρόνια, δὲν ἔβγαλε μιλία ἀπὸ τὸ στόμα του, ἐπειδὴ εἶχε κάνει ὅσο νὰ μὴ μιλήσῃ.

Κάποτε ὁ Πολωνοεβραῖος αὐτὸς ὅμως μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν καταράσθηκε: «Φωτιά νὰ σὲ κάψῃ, τῆς εἶπε. Νάρθω στὸ σπῆτι καὶ νὰ σὲ βῶ καμμένη!». Λίγους μῆνες ἔπειτα, ὅταν εἰδοποιήσανε μὴ μέρα ὅτι καιγόταν τὸ σπῆτι του καὶ ὅταν ἔφτασε τρεχόντας ἐκεῖ, τὸ βόηκε καμμένη. Μὲς ἀπ' τὰ ἐρείπια του θηλάει τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ δὴν παιδιὰ του ἀπρηθρακωμένα.

Μετανοήσαντες γιὰ τὴ φοιτῆ κατὰ πόλιν ποὺ εἶχε ἐκταμῆσει, καὶ ποὺ τὴν πληρώσε τόσο τραγικῶς, ὁ δυστυχὴς Ἑβραῖος ὁρακίτης νὰ μὴ ἀνοίξῃ περὶ ποτὲ τὸ στόμα του.

Καὶ, πραγματικῶς, ἀπὸ τότε δὲν ἔβγαλε ποτὲ μιλία, ἐπὶ τριάντα ὀλόκληρα χρόνια μέχρι τοῦ θανάτου του. Τὸ ρεκόρ ὅμως αὐτὸ τὸ κατέρριψε ἡ Ἀδέλα Οὐγκὼ, ἡ κόρη τοῦ μεγάλου Γάλλου ποιητοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ, ἡ ὁποία ἔμεινε ἀμίλητη ἐπὶ ἑξήντα πέντε (65) ὀλόκληρα χρόνια.

Στὴ νεότητά της, ἡ ὥραια Ἀδέλα εἶχε μὴ ἐρωτικὴ περιπέτειαν σὴν ὁποία ὅμως στάθηκε ἀτυχῆ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε, τὴν ἐγκατέλειψε σκληρῶς.

Τὸ ρεκόρ ὅμως αὐτὸ τὸ κατέρριψε ἡ Ἀδέλα Οὐγκὼ, ἡ κόρη τοῦ μεγάλου Γάλλου ποιητοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ, ἡ ὁποία ἔμεινε ἀμίλητη ἐπὶ ἑξήντα πέντε (65) ὀλόκληρα χρόνια.

Στὴ νεότητά της, ἡ ὥραια Ἀδέλα εἶχε μὴ ἐρωτικὴ περιπέτειαν σὴν ὁποία ὅμως στάθηκε ἀτυχῆ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε, τὴν ἐγκατέλειψε σκληρῶς.

Τὸ ρεκόρ ὅμως αὐτὸ τὸ κατέρριψε ἡ Ἀδέλα Οὐγκὼ, ἡ κόρη τοῦ μεγάλου Γάλλου ποιητοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ, ἡ ὁποία ἔμεινε ἀμίλητη ἐπὶ ἑξήντα πέντε (65) ὀλόκληρα χρόνια.

Στὴ νεότητά της, ἡ ὥραια Ἀδέλα εἶχε μὴ ἐρωτικὴ περιπέτειαν σὴν ὁποία ὅμως στάθηκε ἀτυχῆ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε, τὴν ἐγκατέλειψε σκληρῶς.

Τὸ ρεκόρ ὅμως αὐτὸ τὸ κατέρριψε ἡ Ἀδέλα Οὐγκὼ, ἡ κόρη τοῦ μεγάλου Γάλλου ποιητοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ, ἡ ὁποία ἔμεινε ἀμίλητη ἐπὶ ἑξήντα πέντε (65) ὀλόκληρα χρόνια.

Στὴ νεότητά της, ἡ ὥραια Ἀδέλα εἶχε μὴ ἐρωτικὴ περιπέτειαν σὴν ὁποία ὅμως στάθηκε ἀτυχῆ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε, τὴν ἐγκατέλειψε σκληρῶς.

Τὸ ρεκόρ ὅμως αὐτὸ τὸ κατέρριψε ἡ Ἀδέλα Οὐγκὼ, ἡ κόρη τοῦ μεγάλου Γάλλου ποιητοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ, ἡ ὁποία ἔμεινε ἀμίλητη ἐπὶ ἑξήντα πέντε (65) ὀλόκληρα χρόνια.

Στὴ νεότητά της, ἡ ὥραια Ἀδέλα εἶχε μὴ ἐρωτικὴ περιπέτειαν σὴν ὁποία ὅμως στάθηκε ἀτυχῆ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε, τὴν ἐγκατέλειψε σκληρῶς.

Τὸ ρεκόρ ὅμως αὐτὸ τὸ κατέρριψε ἡ Ἀδέλα Οὐγκὼ, ἡ κόρη τοῦ μεγάλου Γάλλου ποιητοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ, ἡ ὁποία ἔμεινε ἀμίλητη ἐπὶ ἑξήντα πέντε (65) ὀλόκληρα χρόνια.

Στὴ νεότητά της, ἡ ὥραια Ἀδέλα εἶχε μὴ ἐρωτικὴ περιπέτειαν σὴν ὁποία ὅμως στάθηκε ἀτυχῆ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε, τὴν ἐγκατέλειψε σκληρῶς.

Τὸ ρεκόρ ὅμως αὐτὸ τὸ κατέρριψε ἡ Ἀδέλα Οὐγκὼ, ἡ κόρη τοῦ μεγάλου Γάλλου ποιητοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ, ἡ ὁποία ἔμεινε ἀμίλητη ἐπὶ ἑξήντα πέντε (65) ὀλόκληρα χρόνια.

Στὴ νεότητά της, ἡ ὥραια Ἀδέλα εἶχε μὴ ἐρωτικὴ περιπέτειαν σὴν ὁποία ὅμως στάθηκε ἀτυχῆ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε, τὴν ἐγκατέλειψε σκληρῶς.

Πῶς ἡ κόρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ ἔμεινε ἐπὶ 65 χρόνια σιωπηλή. Ἡ ἐρωτικὴ τῆς ἀτυχία καὶ ὁ ἔρκος τῆς. Τὸ περιεργὸ ρεκόρ ἐνὸς ῥάφτη. Μὴ γυναῖκα 103 ἐτῶν μὲ χίλιους ἀπογόνους. Πῶς θυμᾶται τὰ ὀνόματα ἑλῶν. Ἐνας σύγχρονος τοῦ Σαίξπηρ, ὁ ὁποῖος χόρευε ἐπὶ ἐννέα ἡμέρες. Μὴ γενεὰ πλοίαρχων. Πῶς ἰδρύθη τὸ «Κέζουλιτς Λάιν», κ.τ.λ.

λητῇ, ἑξήντα πέντε χρόνια μέχρις ὅτου πέθανε, τὸ 1915.

Ἐνας καλὸς ῥάφτης δὲν πρέπει μόνο νὰ ξέρῃ νὰ κόβῃ καὶ νὰ ράβῃ καλά, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ τὸ νὰ περνᾷ εὐκολὰ καὶ γρήγορα τὴν κλωστή τοῦ ραφίματος μὲς τὴν τρύπα τῆς βελόνης.

Στὸ ζήτημα αὐτὸ τὸ ρεκόρ ὅλης τῆς ὑψηλῆς τοῦ ἔχει ἀσφαλῶς ὁ μιστὴρ Τζῶν Ἐρικσον, ἕνας ῥάφτης ἀπ' τὴ Βαρσοβία, ὁ ὁποῖος μπορεῖ καὶ περνᾷ μὴ κλωστή σὲ δεκαπέντε βελόνες στὴ σειρὰ, ὅπως φρίνεται καὶ στὴν εἰκόνα μας μὲσα σὲ 10 δευτερόλεπτα.

Μὴ γυναῖκα ποὺ θυμᾶται τοὺς Περσέας τῆς Γραφῆς εἶνε ἡ ντόνα Τσελεστίνια Ἀράγκο-Ὑ-Ρεστέρρο, μὴ Μεξικανὴ ἰσπανική καταγωγῆς, ἡ ὁποία μένει στήν Ἀντιόχεια τῆς μεξικανικῆς πολιτείας Κολομπία.

Ἡ γυναῖκα λοιπὸν αὐτὴ ἔχει ἐν πρώτοις τὸ ζήτημα πρὸς ὅτι εἶνε 103 ἐτῶν καὶ εἶνε ἀκαμειοτάτη. Βλέπει καλὰ, τρώει καλὰ, περπατᾷ μ' εὐκολίαν νέος τριάντα ἐτῶν. Ἀκούει πολὺ καλὰ καὶ ἔχει θαυμαστὴν μνήμην.

Ἐπειδὴ ἡ ντόνα Τσελεστίνια ἀπέκτησε τὴν ζωὴν της δεκατέσσαρα παιδιά ἀπ' τὴ ὁποία ἦσαν κατόπιν στὸν κόσμον πενήντα γιὰ ἕνα ἔγγονον, διαγγόνιον, τριταγγόνιον καὶ τεταρτάκι ἐγγόνιον ἀκόμα. Ἀπ' αὐτὰ σήμερον εἶνε ζωντανὰ 816 ἐν ὅλῳ, ἡ δὲ ζήτησις πρηνήσασα τὸν θυμᾶται περίφημα τὰ ὀνόματα τῶν θυμᾶται ἐκείνη ποὺ ἔχει ἀπ' τὸ τάδε παιδί της, τὰ διαγγόνια ποὺ ἔχει ἀπ' τὸ δαῖνα ἐγγόνιον τῆς κ.λ.π. Μνημονικὸ μὴ φορὰ, εἰ:

Ἡ κόρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ Ἀδέλα, ἡ ὁποία δὲν ἐμίλησε ἐπὶ 65 χρόνια.

Ἡ κόρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ Ἀδέλα, ἡ ὁποία δὲν ἐμίλησε ἐπὶ 65 χρόνια.

Ἡ κόρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ Ἀδέλα, ἡ ὁποία δὲν ἐμίλησε ἐπὶ 65 χρόνια.

Ἡ κόρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ Ἀδέλα, ἡ ὁποία δὲν ἐμίλησε ἐπὶ 65 χρόνια.

Ἡ κόρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ Ἀδέλα, ἡ ὁποία δὲν ἐμίλησε ἐπὶ 65 χρόνια.

Ἡ κόρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ Ἀδέλα, ἡ ὁποία δὲν ἐμίλησε ἐπὶ 65 χρόνια.

Ἡ κόρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ Ἀδέλα, ἡ ὁποία δὲν ἐμίλησε ἐπὶ 65 χρόνια.

Ἡ κόρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ Ἀδέλα, ἡ ὁποία δὲν ἐμίλησε ἐπὶ 65 χρόνια.

Ἡ κόρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ Ἀδέλα, ἡ ὁποία δὲν ἐμίλησε ἐπὶ 65 χρόνια.

Ἡ κόρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ Ἀδέλα, ἡ ὁποία δὲν ἐμίλησε ἐπὶ 65 χρόνια.

Ἡ κόρη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ Ἀδέλα, ἡ ὁποία δὲν ἐμίλησε ἐπὶ 65 χρόνια.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΗΓΕΜΟΝΙΑ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

(Η βασίλισσα της Ρουμανίας που ήταν και ένδοξη ποιήτρια)

Κάρμεν Σύλβα, η τόσο γνωστή από τα λογοτεχνικά της έργα βασίλισσα της Ρουμανίας, γεννήθηκε στις 29

Δεκεμβρίου 1843, στη μικρή πόλη Νωδινγκ του Πρωσικού Κόμπλεντς. Η γέννησής της, επειδή ήταν πριγκηποπούλα, αναγγέλλθηκε τότε σ' όλη την πόλη με χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες.

Τό συγγαμικό ταλέντο της Κάρμεν Σύλβα φανερώθηκε από τα πρώτα της χρόνια, από τότε που ήταν κοριτσάκι ακόμα. Η μεγάλη και παλαιά οικογένειά της είχε διαπρέψει και σπουδαιότατους και στα γραμμάτια. Η Κάρμεν Σύλβα κληρονόμησε τη μεγάλη φαντασία και την αγάπη προς την ποίηση από την προίκιμνη της ποιήτρια πριγκηπισσα Λουίζα, την αγάπη προς τις τέχνες και τη λατρεία της προς τη φύση από το διάσημο πρόγονό της ζωγράφο και επιφανή περιηγητή και φυσιοδίφη πριγκηπα Μαξιμιλιανό, την έμβριθεια, τέλος, και την παρρησιότητα από τον πριγκηπα Ερμάν Βήντ, τον πατέρα της, ο οποίος ήταν περίφημος φιλόσοφος...

Επίσης από διαφόρους ονομαστούς προγόνους της, άνδρες και γυναίκες, είχε κληρονομήσει η Κάρμεν Σύλβα, το κυριαρχικό της ανάστημα, την πλαστικότητα του σώματός της, τα μεγάλα, φωτεινά και όνειροπλάνα γαλάνα της μάτια, τα υπέροχα χείλη της και τη λεπτή της μύτη...

Από τα μικρά της χρόνια αγάπησε τη φύση. Τα θαύματα φυλάκων, τα χαλαρότητα των φυλάκων, τις αστροφύτιες νύχτες και τις ερμίνες, στις οποίες της άρεσε να περιπλανιέται, πανέμορφη σαν νεράιδα...

Τα παιδικά της χρόνια, η Ελισάβετ τα πέρασε μεταξύ του Νωδινγκ, όπου διέμενε η πριγκηπική οικογένεια κατά τους χειμερινούς μήνες, και της επαύλειος «Μόν Ρεπό», κοντά στο Ρήνο, όπου περνούσε το θέρος κι όπου η Ελισάβετ μετεβάλλετο σε πραγματική νύμφη των δασών.

Ο Ρήνος και το δάσος —λέει κάπου— υπήρξαν οι πρώτοι φίλοι της.

Εκεί στις πεδιάδες του Ρήνου γυρίζει πάντα μόνη με την συντροφιά μονάχα του πιστού της σκύλου.

Της άρεσαν υπερβολικά οι κίνδυνοι και στις πιο μεγάλες καταγίδες έτρεχε βλοσυρά μέσα στα δάση, διακινδυνεύοντας για το γαλάσιο, που γινόταν γύρω της...

Της άρεσε να καθρεφτίζη το όμορφο πρόσωπό της μέσα στα νερά του Ρήνου και να μιλάει σ' αυτά λέγοντάς τους τις μυστικές της σκέψεις.

Δάσκαλός της ήταν, εκτός των άλλων, κι ο γερο-ποιητής Μόρρις, ο οποίος της διηγόταν τους ήρωϊσμούς των προγόνων της. Αυτή όμως το έσκασε συχνά κι έτρεχε από δάσος... Δεν μπορούσε να σταθή ήσυχη σ' ένα μέρος. Ήθελε να κινείται, να τρέχει, να βρίσκεται παντού. Η άκνησία την έσκότωνε κι η απραξία την έκανε ν' αμύδια...

Μία μέρα, της είπαν να ποζάρει μαζί με το μικρό της αδελφό πριγκηπα Γουλιέλμο, για να της κάνουν το πορτραίτο. Η Κάρμεν, η Ελισάβετ, όπως ήταν το πραγματικό της όνομα, αναγκάστηκε

λίγες της δεν είχε διαβάσει παρά τον «Ιβανόν» του Βάλτερ Σκωτ, και μερικά άλλα ήθικα ρομάντσα.

Όταν όμως της έπεφτε κανένα μυθιστόρημα στα χέρια, το διάβαζε κρυφά, κρύβοντάς το κάτω από τον «Οβίδιο», τον όποιο μελετούσε...

Είχε τον αρκετά ρωμαντικό πόθο να γίνει δασκάλισσα σε κανένα χωριό, για ναχη μοναξιά και να μπορεί να εργάζεται φιλολογικώς...

Σε ηλικία έντεκα ετών είχε αρχίσει να γράφει τα πρώτα της διηγήματα, τα οποία όμως άφινε πάντοτε μισοτελειωμένα. Επίσης σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών άρχισε να γράφει και δράματα...

Την εκπαιδύσει της η Κάρμεν Σύλβα τη συμπλήρωσε στο Παρί-

Η Κάρμεν Σύλβα

να υπακούσει. Τόσο όμως τη θαύσανε η άκνησία της πόδας, ώστε, μετά πέντε λεπτά, έπεσε κάτω λιπόθυμη!

Εν τούτοις, παρά το άτιθασσο και ζωηρό του χαρακτήρος της, ήταν εξαιρετικά καλή. Η μνήμη της και η αντίληψή της, ήταν καταπληκτικές. Πολύ μικρή ακόμα έμαθε γαλλικά και αγγλικά και απήγγελε θαυμάσια τους πιο γνωστούς Γάλλους και Αγγλούς ποιητές.

Σε ηλικία επτά ετών, κανείς δεν μπορούσε να συγκριθεί μαζί της στην απαγγελία... Σε ηλικία έντεκα ετών, μπορούσε να διαβάσει τρεις τόμους σε μία μέρα και να τους καταλαβαίνει πολύ καλά, να μιλάει έντελως στο νόημα τους.

Της άρεσε η φυσική ιστορία και η ζωολογία και δεν έχωνε καθόλου τα πολιτικά. Τό διάβασμα μυθιστορημάτων της ήταν απαγορευμένο και μέχρι του δεκάτου ένάτου έτους της ή-

μορφιάς, άγγελος ούρανόςτατος, μαγεία, γοητεία, θρίαμβος, μέσα στην τριανταφυλλένια φορεσιά της, με τα πολύτιμα πετράδια, που φεγγόβολοσαν σαν μύρια άστέρια τ' ούρανο!

Την Κάρμεν όμως δεν την συγκινούσαν όλοι αυτά. Δεν της άρεσαν οι χοροί και η συγκέντρωση. Προτιμούσε τους μοναχικούς περιπάτους, την ήπιασσία και τις παγοδρομίες.

Τό φθινόπωρο του ίδιου έτους, η Κάρμεν ακολουθούσε τη Μ. Δούκισσα Ελένη στην Πετρούπολη, αποχαιρετώντας για τελευταία φορά τον πατέρα της, ο οποίος πέθανε ύστερ από λίγο στο Βιστόκ-δεν τ' 1864. Την είδαν τον θάνατό του, η Κάρμεν την έλαβε πολύ άργα. Στην Πετρούπολη άρρώστησε από τύφο κι όταν έγινε πια έντελως καλά της είπαν τη θλιβερή είδηση, η οποία την έλυπησε βαθιά και τη συνέτριψε κυριολεκτικώς, γιατί έλάτρευε τον πατέρα της.

Τότε η Κάρμεν γύρισε κοντά στη μητέρα της, άρρασίθηκε αυτήν με αγάπη και σεβασμό και δεν την εγκατέλειπε παρά μία ώρα τ'ό γρόνο, για να ταξιδεύει μαζί με την πριγκηπισσα Ε-

Τα έργα της Σύλβα τα διαπνέει γλυκύτατος και αθρόατος λυρισμός, καλωσύνη και πίστις προς το Θεό...

Η Κάρμεν Σύλβα αγάπησε τη Ρουμανία και τους Ρουμάνους κι εργάστηκε παντοπόρως για τη προαγωγή τους. Ως συγγραφέα κατένοησε όσο κανείς άλλος τη ρουμανική ψυχή κι έξοφάρισε υπέροχα τη ρουμανική ζωή...

Η τόσο ένδοξη όμως βασίλισσα και συγγραφέα υπέστη, κατά τα δυσμάς τού έβου της, ένα τραγικό δυστύχημα: Έχασε το φως των ματιών της, έχασε τη χαρά να βλέπει και να θαυμάζει τη φύση. Υπέμεινε όμως τη συμφορά αυτή καρτερικά μέχρι του θανάτου της

Και ο πόθος της αυτός δεν άργησε να πραγματοποιηθή. Οι Ρουμάνοι, αφού έξεβρόνθισαν κατά τ' 1866 τόν πριγκηπα Κρίζα, ανακήρυξαν ήγεμόνα τους τόν πριγκηπα Κάρολο Χοεντσόλλερν. Τό με τ' σκοπό να συναντήση την Κάρμεν Σύλβα και να της προσφέρει τ'ό γέρι του και τ'ό θρόνο του! Την εγνωρίσε από κάποιες επιστολές, που ή ώραία πριγκηπισσα έστελε στην αδελφή του και την είχε εκτιμήσει κι αγαπήσει εξαιρετικά. Την είχε επίσης συναντήσει και κάποτε άλλως και τόν είχε γοητεύσει με την ωμορφιά της.

Τό 1861 μάλιστα τούς συνέβη και τ'ό εξής έπεισόδιο: Την εποχή αυτή η Κάρμεν περνούσε τόν καιρό της στο Βερολίνο, κοντά στην τότε βασίλισσα και κατόπιν αυτοκράτειρα Αδωίστα. Μία μέρα, λοιπόν, η Κάρμεν, κατεβαίνοντας τη σκάλα, με τη ζωορότητα και τη γρηγοράδα που την χα-

ρακτήριζε, παραπάτησε, γλίστρησε και θά έπεφτε, αν δεν θρυσκόταν μπροστά της ο Κάρολος, ο οποίος την άρπαξε στην αγκαλιά του και την συνεκράτησε...

Η Κάρμεν έγινε ήγεμονίσσα των Ρουμάνων τ' 1869. Τό 1870 γέννησε τ'ό πρώτο της παιδί.

Από τήν ημέρα που έγινε μητέρα, η Κάρμεν άλλαξε έντελως ζωή. Δεν ζούσε πια παρά για τ'ό λατρευτή της μικρούλα, τ'ό πολυαγαπημένο της αγγελουδάκι. Δεν έχόρταινε να την κυτάζει, είχε άφοσιωθεί έντελως σ' αυτήν, κι είχε εγκαταλείψει τ'ά πάντα γι' αυτή.

Η μικρούλα πριγκηπισσα ήταν πραγματικά χαριτωμένη, αληθινός άγγελος. Η Κάρμεν ζούσε μαζί με τη μικρούλα της, τρισευτυχής, όταν άξαφνα μία φοιτ'συμφορά την έπληξε... Στις 9 'Απριλίου τ' 1879, άνήμεσα τ'ό Πάσσα, τ'ό μικρό της αγγελουδάκι τ'ό λατρευτό της κοριτσάκι, πέθανε!

Η συμφορά αυτή συνέτριψε την Κάρμεν. Ήταν έντελως άπαρηγόρητη, πεινά, ζητούσε να πεθάνη, για να πάη κοντά στην πεθαμένη της μικρούλα.

Τό δυστύχημα όμως αυτό είχε και τις καλές του συνέπειες.

Η Κάρμεν άρχισε πια να ζυτάη παρηγορία στο γράψιμο κι έτσι έδημιούργησε τα γνωστά λογοτεχνικά έργα της, τα οποία έδημιούργησε με τ'ό ψευδώνυμο Κάρμεν Σύλβα.

Από τ'ά διηγήματά της πολλό έγουν μεταφραστέ και δημοσιεύται στα έλληνικά.

Τα έργα της Σύλβα τα διαπνέει γλυκύτατος και αθρόατος λυρισμός, καλωσύνη και πίστις προς το Θεό...

Η Κάρμεν Σύλβα αγάπησε τη Ρουμανία και τους Ρουμάνους κι εργάστηκε παντοπόρως για τη προαγωγή τους. Ως συγγραφέα κατένοησε όσο κανείς άλλος τη ρουμανική ψυχή κι έξοφάρισε υπέροχα τη ρουμανική ζωή...

Η τόσο ένδοξη όμως βασίλισσα και συγγραφέα υπέστη, κατά τα δυσμάς τού έβου της, ένα τραγικό δυστύχημα: Έχασε το φως των ματιών της, έχασε τη χαρά να βλέπει και να θαυμάζει τη φύση. Υπέμεινε όμως τη συμφορά αυτή καρτερικά μέχρι του θανάτου της

Και ο πόθος της αυτός δεν άργησε να πραγματοποιηθή. Οι Ρουμάνοι, αφού έξεβρόνθισαν κατά τ' 1866 τόν πριγκηπα Κρίζα, ανακήρυξαν ήγεμόνα τους τόν πριγκηπα Κάρολο Χοεντσόλλερν. Τό με τ' σκοπό να συναντήση την Κάρμεν Σύλβα και να της προσφέρει τ'ό γέρι του και τ'ό θρόνο του! Την εγνωρίσε από κάποιες επιστολές, που ή ώραία πριγκηπισσα έστελε στην αδελφή του και την είχε εκτιμήσει κι αγαπήσει εξαιρετικά. Την είχε επίσης συναντήσει και κάποτε άλλως και τόν είχε γοητεύσει με την ωμορφιά της.

Τό 1861 μάλιστα τούς συνέβη και τ'ό εξής έπεισόδιο: Την εποχή αυτή η Κάρμεν περνούσε τόν καιρό της στο Βερολίνο, κοντά στην τότε βασίλισσα και κατόπιν αυτοκράτειρα Αδωίστα. Μία μέρα, λοιπόν, η Κάρμεν, κατεβαίνοντας τη σκάλα, με τη ζωορότητα και τη γρηγοράδα που την χα-

ΕΝΑΣ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΤΟΠΟΣ

Η νήσος Κουάλε κι' η ευδαιμονία της. Ο βασιλεύς Τοργκώσα. Πώς από ήμερομίσθους γεωργούς έγινε βασιλεύς. Τι είπε στον προϊστάμενό του πριν φορέση τ'ό στέμμα. Πώς διοικεί τόν τόπο του δημοκρατικά. Εντυπώσεις ιεραποστόλων. Τό...παλάτι και τό...έπιοσημ ένδυμα τού βασιλέως, κ.τ.λ.

λόγια αυτά, άρχισε να γελάη:

— Άσφαλώς θά τρελλάθηνε, καυμένο Τοργκώσα, τού είπε.

Μπορείς να λές βρε, θέλεις, άφεντικό. Όταν όμως έρθεις και μία φορά στην πατρίδα μου, έχεις όψει σου να μη με φωνάζει με τ'ό μικρό μου όνομα... Να με λές «Μεγαλειότατο» και να με παρακαλές για να σου επιτρέψω να μιλήσης, αν κι' εγώ δεν θά είμαι ούτε περήφανος για τ'ό στέμμα μου, ούτε κακός. Θά σ' αγαπάω όπως όλους τούς ανθρώπους τ'ό λαού μου, κι' όπως όλους τούς ξένους μου...

Και πραγματικά, ο Τοργκώσας τούσ τούλάχιστον δεβαδύνουν οι ιεραπόστολοι, που έμειναν στη Κουάλε, υπήρξε πολύ συνετός βασιλιάς και λαμπρότατος άνθρωπος.

Τελευταίος βασιλεύς της Κουάλε ήταν ο Τοργκώσα, τού οποίου ή ιστορία είναι αρκετά περιεργή.

Ο Τοργκώσα είχε βασιλικό αίμα στις φλέβες κι' έξυπνος καθώς ήταν, είχε πολλές έπιπιδες ν' αναγορευθή βασιλεύς. Μάλιστα όπως κάποτε με τούς γονείς του κι' αναγκάστηκε να εκπαιδιστή και να πάη στη νήσο Χαβαί.

Εκεί έπιασε δουλειά ως άπλος ήμερομίσθιος γεωργός στις φυτείες ενός Εδωπαίου.

Ύστερ από κάμποσον καιρό, έμαθε ότι ο γηραιός βασιλεύς της νήσου του, ο οποίος ήταν θείος της, είχε πεθάνει κι' ότι ο λαός της Κουάλε, αφού έβρινε και δόθηκε άνικάνους τούς φυσικούς δι'αδόχους τού πεθαμένου βασιλέως του, άπεφάσισε ν' ανακηρύξη βασιλέα τόν τόν Τοργκώσα.

Έστειλαν μάλιστα και πρεσβεία στη νήσο Χαβαί για να τού προσφέρουν τ'ό στέμμα. Ο παπινός και εργατικός Τοργκώσα δέχτηκε την τιμή με μεγάλη του συγκίνηση και είπε ότι ήταν πρόθυμος να τεθή στη διάθεσι τού λαού του, από τόν όποιο, με μεγάλη του λύπη είχε αποχωρισθεί άλλως.

Τήν ίδια μέρα, λοιπόν, πήγε στον Εδωπαίο εργοδότη του και τού είπε:

— Άφεντικό, έλα να λογαριαστούμε, γιατί φεύγω.

— Και για πού, με τ'ό καλό, Τοργκώσα; τόν ρώτησε ο Εδωπαίος.

— Για τήν πατρίδα μου. Μι'έκαναν εκεί βασιλιά και πάω ν' άναλάβω τ'ά καθήκοντά μου.

Ο Εδωπαίος, άκούγοντας τ'ά

Ζούσε σ' ένα μικρό σπιτάκι, χτισμένο σύμφωνα με την άριστη κτονική τού τόπου, άπλο και φτωχικό, που ήταν άδύνατο να υποθέσει κανείς ότι μέσα σ' αυτό κατοικούσε ένας βασιλεύς. Τό μόνο γοσακρηστικό τού σπιτιού του ήταν ένα διπλό έπιστέγασμα, που μόν'ό βασιλεύς κι' οι άρχοντες τού σπιτιού είχαν τ'ό δικαίωμα να βάσουν στα σπία τους.

Υπό τ'άς άμεσους διαταγάς τού είχε τρεις ύπουρούς, οι όποιοι υπορούσαν για τόν άντικαθιστό που έλειπε και για τόν διαδέχων που ήταν πέθανε άτεκνος.

Σ' όλο τ'ό κράτος του δεν υπήρχε ούτε ένας γυροφύλακας, ούτε ένας δικαστικός κλητήρας, για καμιά ένοπλη δύναμη δεν χρειαζόταν για να επιβληθή ο σεβασμός στους άπλους και άρχόνους νόμους, τού ευτυχισμένου εκείνου βασιλείου.

Τό... έπίσημο ένδυμα τού Τοργκώσα ήταν, όπως και τόν υπηκόων του, μία γορταρένια ποδιά, γύρω από τ'ή μέση του κι' ένα καπέλο με τ'ά φτερά παγωνιού στο κεφάλι.

Όταν κάποτε δύο Άμερικανοί ιεραπόστολοι πήγαν να τόν επισκεψούν, τόν βρήκαν να κάθεται, με τήν άμφιεσί του εκείνη, και να λιάζεται μπροστά στην πόρτα τού...άνακτόρου του.

Μέλις ο Τοργκώσα αντίκρισε τούς ξένους, έτρεξε άμέσως και κούφτηκε μέσα. Ένας υπηρέτης βγήκε και παρακάλεσε τούς ιεραποστόλους να περιμένουν λίγο, ως θύει να έτοιμασθή για να τούς δεχτή ή Αυτού Μεγαλειότης. Σε λίγο οι Άμερικανοί είδαν τόν Τοργκώσα να βγαίνει πάλι έξω με... έδωπαϊκά: Φορούσε, δηλαδή, τήν μπλούζα, τ'ό καπέλο και τ'ό λατινόμένο παντελόνι, που είχε όταν ήταν ήμερομίσθιος εργάτης στις φυτείες της Χαβαί!

Όλοι οι κάτοικοι τού νησιού άκούσαν τ'ό βασιλεύς κι' οι ύπουοί του εινε ύπουοι κλητήρες, για και ή καλλιέργεια λαχανικών εινε ή κυριώτερος άσχολίας τών κατοίκων.

Πολλό άπ' τούς ίθαγενείς της Κουάλε δέχτηκαν τ'ό Χριστιανισμό, οι περισσότεροι όμως λατρεύουν τ'ό Μέγα Πνεύμα τού Άέρος, και προσκυνούν τ'ό είδωλο ενός παραδεισένιου πτηνού. Η λατρεία τούς, όμως, δεν εκπνέεται ποτέ στους έξωφρενισμούς εκείνους, που βλέπουμε σε άλλες θρησκείες.

Τό μόνο ελάττωμα τού Τοργκώσα ήταν ή μεγάλη του αγάπη προς τις όλικές απολαύσεις. Άλλ' και τ'ό μεγαλύτερο προτέγημά του ήταν ή πολιτική του ευθυκρισία και ή άπεριόριστος αγάπη τού προς τ'ό λαό του.

Τό μόνο ελάττωμα τού Τοργκώσα ήταν ή μεγάλη του αγάπη προς τις όλικές απολαύσεις. Άλλ' και τ'ό μεγαλύτερο προτέγημά του ήταν ή πολιτική του ευθυκρισία και ή άπεριόριστος αγάπη τού προς τ'ό λαό του.

Τό μόνο ελάττωμα τού Τοργκώσα ήταν ή μεγάλη του αγάπη προς τις όλικές απολαύσεις. Άλλ' και τ'ό μεγαλύτερο προτέγημά του ήταν ή πολιτική του ευθυκρισία και ή άπεριόριστος αγάπη τού προς τ'ό λαό του.

Τό μόνο ελάττωμα τού Τοργκώσα ήταν ή μεγάλη του αγάπη προς τις όλικές απολαύσεις. Άλλ' και τ'ό μεγαλύτερο προτέγημά του ήταν ή πολιτική του ευθυκρισία και ή άπεριόριστος αγάπη τού προς τ'ό λαό του.

Τό μόνο ελάττωμα τού Τοργκώσα ήταν ή μεγάλη του αγάπη προς τις όλικές απολαύσεις. Άλλ' και τ'ό μεγαλύτερο προτέγημά του ήταν ή πολιτική του ευθυκρισία και ή άπεριόριστος αγάπη τού προς τ'ό λαό του.

Τό μόνο ελάττωμα τού Τοργκώσα ήταν ή μεγάλη του αγάπη προς τις όλικές απολαύσεις. Άλλ' και τ'ό μεγαλύτερο προτέγημά του ήταν ή πολιτική του ευθυκρισία και ή άπεριόριστος αγάπη τού προς τ'ό λαό του.

Τό μόνο ελάττωμα τού Τοργκώσα ήταν ή μεγάλη του αγάπη προς τις όλικές απολαύσεις. Άλλ' και τ'ό μεγαλύτερο προτέγημά του ήταν ή πολιτική του ευθυκρισία και ή άπεριόριστος αγάπη τού προς τ'ό λαό του.

Τό μόνο ελάττωμα τού Τοργκώσα ήταν ή μεγάλη του αγάπη προς τις όλικές απολαύσεις. Άλλ' και τ'ό μεγαλύτερο προτέγημά του ήταν ή πολιτική του ευθυκρισία και ή άπεριόριστος αγάπη τού προς τ'ό λαό του.

Τό μόνο ελάττωμα τού Τοργκώσα ήταν ή μεγάλη του αγάπη προς τις όλικές απολαύσεις. Άλλ' και τ'ό μεγαλύτερο προτέγημά του ήταν ή πολιτική του ευθυκρισία και ή άπεριόριστος αγάπη τού προς τ'ό λαό του.

Τό μόνο ελάττωμα τού Τοργκώσα ήταν ή μεγάλη του αγάπη προς τις όλικές απολαύσεις. Άλλ' και τ'ό μεγαλύτερο προτέγημά του ήταν ή πολιτική του ευθυκρισία και ή άπεριόριστος αγάπη τού προς τ'ό λαό του.

Τό μόνο ελάττωμα τού Τοργκώσα ήταν ή μεγάλη του αγάπη προς τις όλικές απολαύσεις. Άλλ' και τ'ό μεγαλύτερο προτέγημά του ήταν ή πολιτική του ευθυκρισία και ή άπεριόριστος αγάπη τού προς τ'ό λαό του.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και αφού ο Φορτουνάτο κύτταξε μια φορά ακόμα προς το μέρος της "Ελενας, χωρίς να την ξαναϊδή, ξεκίνησε πάλι στο πλευρό του φύλακός του.

Βδομάδες πέρασαν, κατά τη διάρκεια των οποίων ο ήρωας "Ιταλός" κατέβαλε κάθε προσπάθεια για να μάθει τη γλώσσα και τα έθιμα των τυράννων του. Καιροφυλακτούσε τώρα την κατάλληλη στιγμή για να διαπαιδαγωγηθεί. Είχε βάλει κατά μέρος μερικές προμήθειες κι' έλπιζε να κατορθώσει ν' αρπάξει ένα όλογο, όταν έλ' απροσδόκητο γεγονός τον έκανε να επισπεύσει την απόφασή του.

Μια μέρα, ένα καραβάνι αράβων, φτάνοντας από την έρημο, πέρασε από το ύψιστο σημείο του Φορτουνάτο. Ο άρχηγός του καραβανιού, βλέποντας τον Ναπολιτάνο πλοίαρχο, είπε με κάποιο αναστοχασμό:

—Κύττα! Δεν είναι αυτός ο σύντροφός σου που χριστιανικά άγγελα πού άγγελας ο μεγάλος σείχης Μωχαμέτ μπέν Σολιμάν.

—Ναι, του απάντησε ο άλλος. Μα βρίσκεται πειθαρχημένος από τον αφέντη του. Ο μπέν Σολιμάν πήρε τον σκλάβο του στην άσπι του Ντιούρα, μέσα στην έρημο.

Ο Φορτουνάτο χαμήλωσε τα βλέφαρά του για να μη φανή η λάμψη που έβγαλαν εκείνη τη στιγμή τα μάτια του. Ο μπέν Σολιμάν πήρε τον σκλάβο του στην άσπι του Ντιούρα, μέσα στην έρημο.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας, καθώς ο ήλιος βσιλίωνε κατακόκκινος και σαν ματωμένος, έβγαζε, ένας άνεμος, θερμός και πνιγρός, άρχισε να φυσάει με ανυπαίσθητη όρμη. Ήταν ο τοσημέρος σιμών της Σαχάρας. Νόμιζε κανείς πως όλη η γη είχε μεταβληθεί σ' ένα τεράστιο φούνο που έφηνε τους ανθρώπους. Η νύχτα πέρασε φοβητή μέσα στο ανυπόφορο θαυμαστικό της ζέστης. Όταν η ήμερα ανέτειλε και πάλι, ο ορίζοντας ήταν βιολέ κι' ο σιμών έρχονταν τεράστιο σύννεφο σκόνης. Οι άραβες, θλιμμένοι, σιωπηλοί, είχαν καταφύγει στα υπόγεια άσπλά τους. Μα, επειδή τους χριστιανούς δεν τους λοξοβίαζαν καθόλου, έπεισαν το Φορτουνάτο να δουλέψει μόνος του στη χωράφι.

—Πήγαινε, σκλάβε! είπε μέσα του ο παλτός αξιοματικός της Μαρίας Βιζέντι. Οι αφεντάδες σου νομίζουν πως ή θανάσιμη αυτή φλόγα είναι καλή για σένα! "Ε, λοιπόν! ο σιμών ως σταθεί βοήθης σου!...

Όταν ο Φορτουνάτο, έφτασε στο χωράφι, παράτησε τα εργαλεία του και, αγωνιζόμενος κατά του φοβερού ανέμου που τον συνεπαινε, άπομακρύνθηκε. Έφτασε έτσι ως ένα φοβητή από κόντους, πλάι στον οποίο περνούσε ένα μονοπάτι. Άνοιξε δρόμο μέσ' απ' τ' άγκυρια και κύτταξε γύρω του. Ήρθε ζωντανή δεν φαινό-

ταν, πουθενά! Έπαυσε τότε το θύμα για ν' άπομακρυνθώ όσο μπορούσε περισσότερο απ' το υποστατικό του αφέντη του. Καθώς μάλιστα ο σιμών εξαφάνιζε άμείως τα ίχνη του, θα ήταν αδύνατον πειθα να τον ξαναβρούν. Όσο έπρεπε να δει την "Ελενα προηγούμενης και να την έμψυχώσει, λέγοντάς της ότι πήγαινε ν' άπελευθερώσει το σύζυγό της. Μα η μαρκησία ντε Κυπριάνι δεν βρισκόταν τώρα στο χωράφι στο οποίο την είχε δει την προηγούμενη φορά.

Άρχισε να την άναζητά παντού. Όταν έβγαζε, είδε μακριά σε κάποιο καλαμιώνα μια γυναίκα που όλομύλωνε καλαμιά. Ήταν έξω-πλημένη κι' έσκούπιζε όλοένα τον ιδρώτα που κυλούσε από τα χλωμά της μάγουλα.

—Εκείνη! φιδόρισε ο Φορτουνάτο, ν' ήταν άπέραντο οίκτο. "Οι οι, άνανδροι!

Καμιά άμφιβολία δεν του έπιρρεπταν πειθα. Ήταν η "Ελενα, η σκλάβη, η πολυπονημένη μητέρα! Ο έπιπότης του αφέντη της είχε κρίνει τον καιρό πολύ άσχημο για να στείλει να δουλέψουν τους ίθαγενείς που ήταν σκληραγωγημένοι και συνεθισμένοι. Μα για τη λεπτή εύ-

ΕΡΓΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΓΕΡΟ ΝΑΥΤΙΚΟΣ (Του Βελασκούβ)

ρωπαία μαρκησία δεν είχε διατάξει καθόλου. Η χριστιανή αίμαλτος,

σχυμένοι προς τη γη, έδενε σε δαμάκια τα καλαμιά που είχε κόψει, όταν έβγαζε είδε μια σκιά σε λίγων βημάτων απόστασι απ' αυτή. Σήκωσε τότε το κατάλευκο μέτωπό της και διέκρινε το Φορτουνάτο. Μέσα στην άπνοια της ψυχής της, μια ξαρκική λάμψη φώτισε τα χαρακτηριστικά της.

—Σεις, είπε, απλώνοντας προς αυτόν το χέρι της. Πάλι σεις!...

—Ναι, αγία μάτερ, της απάντησε ο Φορτουνάτο, ξαναγύρισε κοντά σας, γιατί δεν θέλησα να φύγω πριν να πάρω την εύλογιά σας.

—Θα φύγετε, είπατε; Ο Θεός σας λυπήθηκε επί τέλους και ξαναγυρίζετε στην πατρίδα μας.

—Η Νεάπολις βρίσκεται στο βορρά, εγγενικά "Ελενα, κι' εγώ πηγαινός προς το νοτιό... πηγαινός προς αυτόν!

Αυτά τα λόγια βγήκαν σαν ήχων από το στόμα της "Ελενας. Τα βλέμματά της είχαν μεγαλώσει κι' είχαν καρφωθεί με λαχτάρα επάνω. Ο Φορτουνάτο την πληροφορήθηκε τότε ότι

είχε κατορθώσει να μάθει τον τόπο της αίμαλτος της μαρκησίας κι' ότι πήγαινε τώρα εκεί, μακριά, στην έρημο.

—Έχετε ψυχή ήρωος, Φορτουνάτο! είπε η "Ελενα, με φωνή που έτρεψε. Μα ζυγίσατε καλά τις δυσκολίες και τα εμπόδια που κάνουν άπραγματοποιήτο σχεδόν το έργο σας;

—Τίποτε δεν θα με κάνει να υποσχωρήσω! Μα όλα θα πάνε καλά, είμαι βέβαιος!... Στην άρχή, ο σιμών και η φλόγα του θα με προστατέψουν!... Ο φύλακός μου, όπως και οι δικοί σας, βρίσκονται τώρα χωμένοι μέσα στα υπόγειά τους. Όταν θα βγούν απ' αυτά, εγώ πειθα θα βρίσκω μια μακριά, πολύ μακριά. "Όσο για ε' άλλα, ξέρω καλά τι θα κάνω. Έν πρώτοις, έμαθα τη γλώσσα του τόπου. Έπειτα θα κάνω τον τρελλό.

Οι τρελλοί είναι πλάσματα ιερά για τους μουσουλμάνους κι' όλοι τους σέβονται με σεβασμό. Έτσι θα περάσω από μέσ' απ' τα όποια μια ύδωληρη άποστολή δεν θα περνούσε ίσως.

—Α! φώναξε η "Ελενα. Με ροβίζετε και μου δίνετε έμπιστοσύνη συγχρόνως.

—Έτρεψε, με την ιδέα των κινδύνων που θα διέτρεχε η γενναίος έρευνός μου, έπαινε πειθα καιρός για διαταγμούς. Με μια ταπεινότητα γυμνάτη μεγαλειώ, ο Φορτουνάτο γονάτισε μπροστά στη μακρόνια.

—Η ώρα έφτασε! είπε. Πρέπει να φύγω. Εύλογήστε με, αγία μητέρα, για να με βοηθήσει ο Θεός στις προσπάθειές μου.

Η "Ελενα, βαθειά συγκινημένη, άπλωσε από πάνω του τα χέρια της που έτρεμαν.

—Ο Θεός να σας προστατεύει, είπε με φωνή άρχή, να σας βοηθή και να σας ξαναφέρει πίσω με το σύζυγό μου, αν αυτό είναι δυνατόν!

Το ύψωμένο προς τον ούρανό, σε μια σιωπηλή και θερμή επίκλησι, μετωπό της, έμεινε μια στιγμή έτσι. Έπειτα, σκύδοντας προς το νέο, τον έφίλησε στοργικά κι' έπίσπησε στο νέο.

—Πηγαινετε, του είπε. "Όλη η σκέψη μου θα είναι μαζί σας και θα προσεύχομαι πάντα στο Θεό για σας!

Ο Φορτουνάτο σηκώθηκε ένοβουσιμώς.

—Α! φώναξε. Το αισθάνομαι τώρα πως θα πετύχω!... Είτε άρχήσω ή όχι, περιμένετε με... περιμένετε με!... Θα σας τον ξαναφέρω. Σας το όρκίζομαι, εγγενικά σύζυγός του μαρκησιού ντε Κυπριάνι!...

Ο Φορτουνάτο έδειξε τον ούρανό σαν να τον επικαλείτο για μάρτυρα και ώρμησε έξω απ' το χωράφι, στέλνοντάς της ένα στεγνό άποχαριστικό με το χέρι του. Η "Ελενα έπρεπε γονατιστή καταγής, κι' άπόμεινε εκεί

προσευχόμενη κάτω απ' την πνοή του σιμών.

XVII

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Την ίδια περίπου εποχή που ο Φορτουνάτο έπαιρνε το δρόμο της έρημου για ν' άπελευθερώσει το μαρκησιο ντε Κυπριάνι, ένας άλλος άπελευθερωτής άκολουθούσε κι' αυτός το δρόμο του στην "Ιταλία. Ήταν ο Λεόνιο ντε Μοντεριόρε, ο όποιος πήγαινε ν' άπελευθερώσει το Γουλιέλμο Μάιστερ.

Φτάνοντας στη Βενετία, φρόντισε να βρ' τα πρόσωπα με τα όποια έρχόταν σ' έπικοινωνία η Μαλφιέρα για να κατορθώσει να μάθει καμιά πληροφορία. Ζήτησε λοιπόν εν πρώτοις πληροφορίες από τον ιδιοκτήτη του ξενοδοχείου στο όποιο είχε καταλύσει.

—Η σιμόνα Μαλφιέρα; του άπάντησε εκείνος. Η εύνοια της Μαλφιέρας βασίλειος Φερδινάνδου!... Μα η Ντομίνικα θα μπορούσε να σας δώσει περισσότερες πληροφορίες από μένα γι' αυτό το ζήτημα.

Ο Λεόνιο έμαθε την κατοικία της Ντομίνικας και την ίδια κιόλας ήμερα, βρισκόταν στο σπίτι της.

Η προενηντρια του έρωτος, βλέποντας να παρουσιάζεται μπροστά της ένας ίππότης νέος κι' όμορφος, με παράστημα άρρενωπό και γεμάτο γοητεία, νόμιζε πως πήγαινε να της ζητήσει τη μεσολάβησι της σε κάποια ώρα άριστοκρατία, με την όποια θα ήταν σίγουρα έρωτευμένος.

Ο έπισκέπτης δεν έφερε το σπαθί των εύγενών και όμως όλα επάνω του φάνερωναν πως ήταν ευπατρίδης.

—Σεις είστε η σιμόνα Ντομίνικα; ρώτησε την προενηντρια.

—Μάλιστα, ίππότη μου. Τι μπορώ να κάνω για να ευχαριστήσω την έξοχότητά σας;

Ο Λεόνιο κύτταξε τη δδελυρή εκείνη γυναίκα στα μάτια και τη ρώτησε:

—Γνωρίσατε τη δούκισσα "Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα;

Η προενηντρια, άκούγοντας την έρώτησι αυτή, άναπλήδωσε. Περίμενε να του προσφέρει κάποια έρωτική εκδούλευσι κι' εκείνος τη ρωτούσε για τη Μαύρη Δούκισσα.

Εξ ένοσίκτου έλαβε τότε τα μέτρα της και του άπάντησε:

—Δεν ξέρω στη Βενετία καμιά εύγενικά κυρία που να έχη αυτό το όνομα!

—Η γυναίκα για την όποια σας μιλάω, τη διέκοψε ο Λεόνιο, δεν κατοικεί πειθα στη Βενετία. Μα άνθρωποι αξιοπίστοι με βεβαίωσαν πως τη γνωρίσατε πολύ καλά.

Και πρόσθεσε χαμογελώντας:

—Έχετε έμπιστοσύνη σε μένα. Δεν θα προδώσω τα έπαγγελματικά σας μυστικά!...

Μα η Ντομίνικα ώμολογούσε πολύ δύσκολα ότι δεν της άρρεσε να πη, προς πάντων ήταν έπράκειτο για την Μαλφιέρα.

Κι' έξακολούθησε να του άπαντά φευγαλέα.

Τότε ο Λεόνιο της είπε:

—Το σπίτι σας δείχνει, ότι δεν έσαστε πλούσια. Θα ξαναγυρίσω σε έχω μέρες και τότε θα μου δείξετε

μόνη σας την τιμή των λόγων σας. "Αν όμως άποφασίσετε να μιλήσετε πρωτίστρα, έλατε να με βοηθή στο ξενοδοχείο μου.

Και της είπε το όνομα του ξενοδοχείου, στο όποιο είχε εγκατασταθεί. —Αλλοίμονο, άρχοντά μου, φιδόρισε η Ντομίνικα, έχετε δική: είμαι μια φτωχή γυναίκα!... Και η γενναίωδωρά σας θα μ' έσωζε. Τέλος πάντων!... Αν, κατά τύχη, μάθω τίποτε, πιστέψετε ότι δεν θα ξεχάσω τη διέδωσί σας.

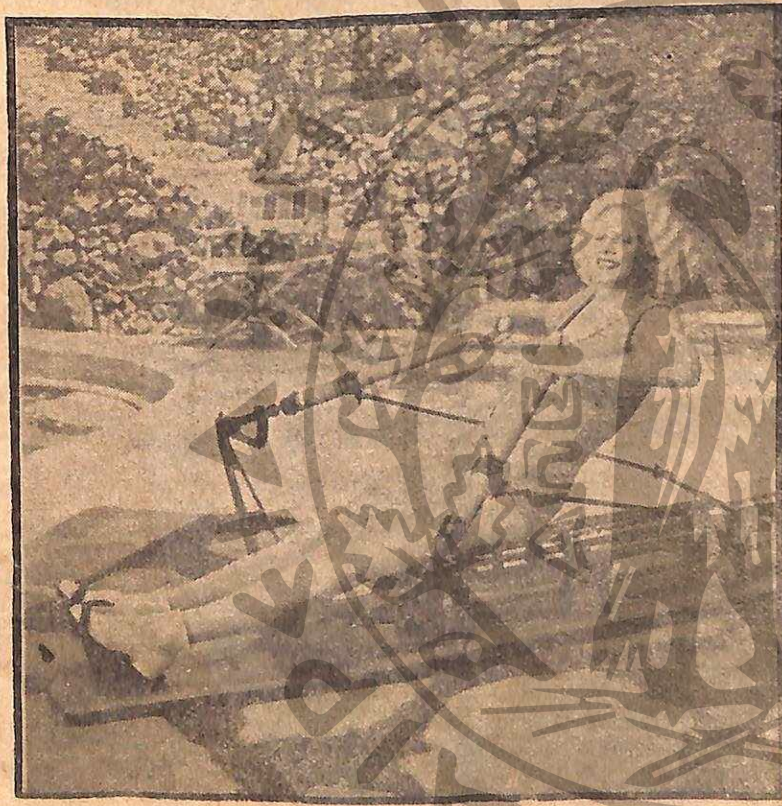
Ο Λεόνιο κατάλαβε ότι η Ντομίνικα διατάζει, αν και τα χρήματα που της ύποσχέθηκε την έδωκαν σε μεγάλο πειρασμό. Φαίνεται, πως ο φόβος την συγκρατούσε ακόμα.

Ήταν ώστόσο βέβαιη πως ήξερε πολλά για τη θωδερή τυχοδιώτρια που αυτός είχε αγαπήσει τόσο τρελλά, τόσο παθητικά. Μα ήθελε να πληρωθεί γενναία για να μιλήσει. Και ο νεαρός αξιοματικός, ο όποιος είχε έξαντλησει όλη του την πατρική περιουσία, δεν διέθετε πειθα άρκεια χρήματα.

Ο Λεόνιο θυμήθηκε τότε τις γενναίωδωρες διαθέσεις που του είχε δείξει ο πρίγκηψ Ροδέρος ντε Μαριγιάν. Τόσο παθητικά. Μα ήθελε να πληρωθεί γενναία για να μιλήσει. Και ο νεαρός αξιοματικός, ο όποιος είχε έξαντλησει όλη του την πατρική περιουσία, δεν διέθετε πειθα άρκεια χρήματα.

Του έστειλε άμείως μια έπιστολή, στην όποια του περιέγραφε με συντομία την συνάντησι του με την Μαλφιέρα και του επαναλάμβανε τα λόγια που του είχε πει σχετικώς με την τύχη του Γουλιέλμου Μάιστερ. Στο τέλος δέ τον παρακαλούσε να τον βοηθήσει ν' άνασκησώ τον πέπλο όλων αυτών των μυστηρίων και των έγκλημάτων. Την έπιστολή αυτή την έδωσε σ' ένα Ναπολιτάνο πλοίαρχο, ο όποιος έφερε την ίδια μέρα για τη Νεάπολι.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΕΟΝΗΣ

Η Τζέαν Χάρλου, μια απ' τις πιο χαριτωμένες πρωταγωνίστριες της Μετρο-Γκλόντιν-Μάργε, εξασκείται στην κατηλασία με ειδικό μηχανήμα.

και χαρά την πλημμύρισε. Ο σύζυγός της της έδωσε την έπιστολή και της είπε αυτά τα λόγια μόνο:

—Διάβασε... διάβασε κι' εσύ!... Η νεαρή πριγκήπισσα, μόλις τελείωσε το διάβασμά της, ένωσε τα λεπτά της χέρια.

—Είπε δυνατόν τέτοιο όνειρο! "Ο! ποιά χαρά, ποιά εύτυχία για την πολυχαρμημένη μου Μινιόν!

Ο πρίγκηψ ρώτησε τότε τον καπετάνιο αν λοχίαζες να ξαναγυρίσει άμείως στη Βενετία.

—Έγώ μερικές έμπορικές υποθέσεις στη Νεάπολι, άπάντησε εκείνος, μα αν παραστεί ανάγκη, Ύψηλότητε, δεν θα ξεχάσω ότι είμαι υπήκοος της βασιλείας της Νεαπόλεως. "Αν με διατάξει ο γαμπρός της βασίλισσας μου, θα υπακούσω άμείως.

Ο σύζυγός της πριγκήπισσας Γκρατσιόζας ήταν τόσο συγκινημένος, ώστε δεν μπορούσε να λάβει μια διστακτική άπόφασι. Είπε λοιπόν στον πλοίαρχο να κανονίσει τις έμπορικές του υποθέσεις και να πη για τον ξαναϊδή. Στην άρχή, είχε συλλογιστεί, ότι μονάχα να βοηθήσει τον Λεόνιο στην έπιγύρτησι του, μα και να του στείλει και τα κεφάλαια που του ήταν άπαραίτητα για τον άγώνα του.

—Έπειτα σκέφτηκε: "Αν ο Γουλιέλμος Μάιστερ ήταν πραγματικά ζωντανός, αν, όπως υπέθετε ο Λεόνιο, βρισκόταν αίμαλτος της Μαλφιέρας σε κανένα έρημονησι, τότε ένα πλοίο θα ήταν άπαραίτητο.

—Α! έκανε η Γκρατσιόζα, όταν ο πλοίαρχος έφυγε. Πρέπει να είδοποιήσουμε άμείως τη φτωχή μας Μινιόν και να της πούμε ότι αυτός που κλαίει είναι ζωντανός.

—Μα αν πρόκειται για μια καινοβόρμη μηχανορραφία της Μαλφιέρας, "Ο! πόσο φοβητό θα ήταν για τη δυστυχισμένη να διαφυστή μια τέτοια έλπίδα της.

Η νεαρή γυναίκα χαμήλωσε το μέτωπό της, σκεφτική.

—Ναι, είν' αλήθεια! "Αλλοίμονο! Πρέπει να σωπάσω!...

Και συνεπώνησαν να ζητήσουν τη συμβουλή της βασίλισσας, που λάβουν μια όποιωδήποτε άποφασι.

Η Μαρία Βιζέντι προσέφερε την ίδια εκείνη το όνομα του Συμβούλου. "Αν δεν συνέβαινε αυτό, η κόρη της θα έτρεχε να την είδοποιήση άμείως.

—Όταν τέλος η βασίλισσα παρουσίασθηκε, η Γκρατσιόζα την άγκάλιασε και γεμάτη χαρά της είπε:

—Αγαπάω τη Μινιόν, δεν είνε έτσι, μητέρα!... Τη Μινιόν που ο γάμος της έσώσωσε μαζύ με τη δική μου.

—Και πούδεν άναπαύει το φτωχό βασανισμένο άγγελό;

Η πριγκήπισσα της άνακοίνωσε τότε την εύχρηστη είδησι.

—Ζωντανός ο Γουλιέλμος Μάιστερ! φώναξε η Μαρία Βιζέντι. "Ωστε η άπόγονος των Κυπριάνι θα πετάξει τον πέπλο της γυναικας που τη βαραίνει σαν ταφόπετρα;

Ο Ροδέρος της έδωσε άμείως να διαβάσει την έπιστολή που είχε λάβει.

(Ακολουθεί)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ

ΙΑ μυροδία γλυκάνισου πλημμύρισε τὰ ρουθούνια μου, μόλις μ' η κα στο μπάρο αυτό, κοντά στο λιμάνι, όπου με περίμενε ο Γκαρνιέ.

Με τούς άγκωνες στηριγμένους στο τραπέζι και τὸ μέτωπο ανάμεσα στα χέρια του.

Προχώρησα και τὸν χτύπησα στὸν ὦμο. Ἐκείνος ἀναισθηχτηκε και με κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα σὰν τρελλό και ἱκετευτικό.

— Βρήκα τὸ σημεῖωμά σου πη γαίνοντας στὸ ξενοδοχείο μου... Ἦρθα ἀμέσως... Τί συμβαίνει, τὸν ρώτησα.

Περίμενε ν' ἀπομακρυνθῇ τὴ γκαρσόν και ψιθύρισε με βραχνή φωνή:

— Θὰ σοῦ πῶ σε λίγο...

— Ὑστερα σὺ πάσας...

Τὸν κύτταξα λοξά... Ἐίχε γεράσει κατὰ δέκα χρόνια τοῦλάχιστον, μέσα σὲ τρεῖς μῆνες. Τρίχε ἀσπρες πέφτανε πάνω στὸ γιανὰ του. Ἐνα νευρικό τικ συσπούσε τὸ ἐπάνω χεῖλος του και τὸ χρώμα τοῦ προσώπου του ἦταν πελιδνό.

Τὸ γκαρσόν ἔφερε τὸ πιστό, πὸν παράγγειλα και ἀπομακρύνθηκε.

— Τί τρέχει λοιπόν;

Ὁ σύντροφός μου δεβαιώθηκε με μιά ματιά, πὸν ἔριξε γύρω του, ὅτι κανένας δὲν μᾶς κατασκόπευε, και μοῖπε μονοκόμματα:

— Ἦθελα ἀπόψε νὰ με συντροφιάς στὴν τελευταία μου νύχτα.

— Στὴν τελευταία σου νύχτα;...

— Ναί. Φεύγω ἀπὸ τὸ πρωί, γιὰ τὴν Ἀμερική!

Ἡ συνηθισμένη αὐτὴ εἶδησι δὲ χρειάζταν τόσες προφυλάξεις και ρώτησα τὸν Γκαρνιέ με τὸν πιὸ ἀδιάφορο τόνο:

— Ταξίδι γιὰ δουλειές;

— Ὁχι!

— Γιὰ διασκέδασι;

— Ὁχι!

— Τότε δὲν καταλαβαίνω.

Με φωνὴ δλότρεμη ὁ Γκαρνιέ μοῖπε ἐμπιστευτικά:

— Φεύγω γιὰτὶ σκότωσα ἕναν ἄνθρωπο!

Κύτταξα κατὰματα τὸ σύντροφό μου και δεβαιώθηκα πὸς ὅτε μεθυσμένος ἦταν, ὅτε ἀστεϊεύταν...

Ἀλλὰ μιά ἀκατανίκητη κούρασι γαλάρισε τὴ στιγμή ἐκείνη τίς πτυγές τοῦ προσώπου του.

— Δὲν μπορῶ πειά!... μυρομύρισε... Πᾶνε τρεῖς μῆνες πὸν κρύβω τὸ μυστικό αὐτό... Πρέπει νὰ τὸ ἐμπιστευθῶ σὲ κανέναν, πρὸ τοῦ φύγῳ!...

Με κολάκνευε, ἀλλὰ με στενοχωροῦσε ἡ σκέψις ὅτι θὰ γινόμεν γνωστής τοῦ μυστικοῦ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, συγχρόνως δὲ και ἀκούσιος συνένοχός του.

— Ἐλα!... εἶπα. Μποροῦμε νὰ φλυαρήσουμε καλύτερα ἔξω, περπατώντας...

Πλήρωσα και βγήκαμε ἔξω.

Τὸ λιμάνι μᾶς δέχτηκε με τίς ἔρημες προκυμῖες του, με τίς θαρεῖες μυροδιές ρετινιού, ἀλμύρας και λαδιού, και με τὸ μπερδεμα τῶν κακαριῶν στὸ φόντο τ' οὐρανοῦ.

Ὁ Γκαρνιέ μ' ἀρπάξε ἀπ' τὸ μπράτσο ἀπὸτομα και μοῖ εἶπε:

— Ἀκούς; Μὲ ξέρεις!... Ἐέρεις πὸς δὲν θὰ μπορούσα νὰ κάμω καλὸ ὅτε σὲ μιά νυκτὶ ἄλλοτε!...

Ἦμουν τὸ πρότυπο τοῦ ἀκινδύνου ἀνθρώπου κ' ἀκόμα τοῦ κάπως δειλοῦ... Ἀπόφευγα τὰ χτυπήματα, ὅχι τόσο γιὰτὶ φοβόμουν νὰ τὰ δεχθῶ, ὅσο γιὰτὶ θὰ ἔπρεπε νὰ τ' ἀναποδώσω!...

Καὶ ἐν τούτοις, σκότωσα ἕναν ἄνθρωπο, χωρὶς λόγο, χωρὶς αἰτία, μόνο και μόνο γιὰ νάχω τὴν εὐχαρίστησι ὅτι σκότωσα ἕνα ζωντανὸ πλάσμα και γιὰ νὰ κάμω τὸ φ...

— Δὲν ἔγινε ἀνάγκησι;

— Ἐγινε... Μὰ δὲν κατέληξε σὲ κανένα ἀποτέλεσμα... Κανένας δὲν καταδιώχτηκε... Μόνο πὸν τὴν ρα φοβόμην διαρκῶς!...

Τὴν ἡμέρα συναντῶ τὸ φάντασμα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ σὲ κάθε γωνιά... Τὴ νύχτα κάθετα στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ μου... Δὲν εἶνε καλός... Μὲ παρατηρεῖ... Δὲν λέει τίποτε... Μιά μέρα ὅμως θὰ ἐκδικηθῇ... Γι' αὐτὸ φεύγω... Ἴσως ὁ μὴς νὰ μ' ἀκολουθήσῃ στὴ θάλασ...

Ἐνῶ ἐνῶ ἀναπολοῦσα τὰ γεγονότα αὐτά, ὁ Γκαρνιέ ἐξακολουθοῦσε νὰ τραυλίζῃ:

— Αὐτός... Αὐτός εἶνε! Φοδούμαι!... Μὲ κυττάει!

Ὁ Φρέντ Μιλ χειρονομοῦσε ζωηρὰ στὴν δόνην. Μιά γυναίκα, ριγμένη στὰ πόδια του τὸν ἰκέτευε. Ὁ ἀνεμος ἔξαφνα φούσκωνε και κουρτίνα κοντὰ στὴν πόρτα και δὺο ἄνδρες πετάχτηκαν μετ' αὐτὸν στὸν ὁρίζοντα.

Ὁ Φρέντ Μιλ τότε, χωρὶς νὰ ταραχθῇ, ἔβγαλε ἕνα πιστόλι ἀπ' τὴν τσέπη του. Συγχρόνως ἀκουσα καθαρά νὰ χτυποῦν τὰ δόντια τοῦ Γκαρνιέ.

Ὁ Φρέντ Μιλ στὴν δόνην, σήκωσε τὸ χέρι ἄργα, μετὰ δεινύσιν κατὰ τὴν αἰθούσα τοῦ κινηματογράφου. Κατὰ τὸν ἀμερικανικὸ τρόπο τῆς κινηματογραφίσεως, φάνηκεν ἕνα πελώριο χέρι, κρατώντας ἕνα μπράτσο πὸν ἦταν κενὸν νύχτα ἕνα πρὸς ἕνα.

— Ἀ!... οὐρλιαξεν ὁ σύντροφός μου.

Τὸ χέρι, στὴν ταινία πάντοτε πιεζε τὴν σκανδάλη. Ὁ φανταστικὸς πυροβολισμὸς ἔπεσε και ὁ Γκαρνιέ σωριάστηκε χάμω, χωρὶς νὰ γράλλῃ καμμία φωνή.

Τὸν μεταφέραμε διαστικά στὸ πλησιέστερο φαρμακείο. Δὲν παρουσίαζε κανένα ἔγχος τραύματος. Ἀλλ' ἦταν νεκρός, πεθαμένος, δολοφονημένος, χωρὶς καμμία ἐλπίδα ν' ἀναστηθῇ πρὸς ἔρθῃ ἡ μέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας!

— Πᾶμε σὲ κανέναν κινηματογράφο;

— Ὅπως θέλεις, μοῦ ἀπάντησε.

Ἐνας λαϊκὸς κινηματογράφος θρισκόταν ἐκεῖ σ' ἕνα δρομάκο, κοντὰ στὸ λιμάνι.

Μπήκαμε μέσα. Ἦμαστε μόνοι σὲ πρῶτες θέσεις. Παιζόταν ἕνα δράμα σὲ κοσμικὸς κύκλος.

Ἐσκυφα κοντὰ στὸ σύντροφό μου.

— Δὲν εἶνε και πὸν καινούργια ἡ ταινία, ἔ; τὸν ρώτησα.

Ὁ Γκαρνιέ δὲν μοῦ ἀπάντησε. Ἐίχε ἀρπάξει τὴν ἄκρη τοῦ σακ-

κίου μου κ' ἔτρεμε τόσο, πὸν ὅλη ἡ σειρά τῶν καθισμάτων, κακοδεμένη καθὼς ἦταν μετὰ σίδερα, ἄρχισε νὰ τρίξῃ.

— Τί τρέχει; τοῦ ψιθύρισα.

— Ἐκεῖ!... Ἐκεῖ!... Ἐἶνε αὐτός!... Ἐτραυλίσας.

— Ποιὸς αὐτός;

— Αὐτός!... ὁ ἄνθρωπος, πὸν σκότωσα!...

Μετὰ τὸ γέρι ὁ Γκαρνιέ μοῦ ἔδειχνε ἕναν ἀπ' τοὺς ἥρωες τῆς ταινίας στὴν δόνην. Ἀναγνώρισα τὸ λαϊκὸ καλλιτέχνη Φρέντ Μιλ, πὸν ἔνα δυστύχημα μυστηριώδες εἶχε ἔξαφανίσει μέσα στὰ νεῖατα του, πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Ὁ Φρέντ Μιλ, εἶχε μέρες, τότε πὸν σκότωθηκε, σὲ μιά ταινία πὸν γυρῶ ζῶταν στὰ περίγυρα. Ἐνα πρωί, λοιπόν, τὸν βρήκαν σκοτωμένον μέσα στὸ δρόμο. Ἐβγαίνει, ὅπως ἔλεγον τότε, ἀπ' τὸ σπύτι τῆς φίλης του, μιάς παντρεμένης γυναίκας, και σκέπασαν τὴν ὑπόθεσι, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ σκάνδαλο.

Ἐνῶ ἐνῶ ἀναπολοῦσα τὰ γεγονότα αὐτά, ὁ Γκαρνιέ ἐξακολουθοῦσε νὰ τραυλίζῃ:

— Αὐτός... Αὐτός εἶνε! Φοδούμαι!... Μὲ κυττάει!

Ὁ Φρέντ Μιλ χειρονομοῦσε ζωηρὰ στὴν δόνην. Μιά γυναίκα, ριγμένη στὰ πόδια του τὸν ἰκέτευε. Ὁ ἀνεμος ἔξαφνα φούσκωνε και κουρτίνα κοντὰ στὴν πόρτα και δὺο ἄνδρες πετάχτηκαν μετ' αὐτὸν στὸν ὁρίζοντα.

Ὁ Φρέντ Μιλ τότε, χωρὶς νὰ ταραχθῇ, ἔβγαλε ἕνα πιστόλι ἀπ' τὴν τσέπη του. Συγχρόνως ἀκουσα καθαρά νὰ χτυποῦν τὰ δόντια τοῦ Γκαρνιέ.

Ὁ Φρέντ Μιλ στὴν δόνην, σήκωσε τὸ χέρι ἄργα, μετὰ δεινύσιν κατὰ τὴν αἰθούσα τοῦ κινηματογράφου. Κατὰ τὸν ἀμερικανικὸ τρόπο τῆς κινηματογραφίσεως, φάνηκεν ἕνα πελώριο χέρι, κρατώντας ἕνα μπράτσο πὸν ἦταν κενὸν νύχτα ἕνα πρὸς ἕνα.

— Ἀ!... οὐρλιαξεν ὁ σύντροφός μου.

Τὸ χέρι, στὴν ταινία πάντοτε πιεζε τὴν σκανδάλη. Ὁ φανταστικὸς πυροβολισμὸς ἔπεσε και ὁ Γκαρνιέ σωριάστηκε χάμω, χωρὶς νὰ γράλλῃ καμμία φωνή.

Τὸν μεταφέραμε διαστικά στὸ πλησιέστερο φαρμακείο. Δὲν παρουσίαζε κανένα ἔγχος τραύματος. Ἀλλ' ἦταν νεκρός, πεθαμένος, δολοφονημένος, χωρὶς καμμία ἐλπίδα ν' ἀναστηθῇ πρὸς ἔρθῃ ἡ μέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας!

— Πᾶμε σὲ κανέναν κινηματογράφο;

— Ὅπως θέλεις, μοῦ ἀπάντησε.

Ἐνας λαϊκὸς κινηματογράφος θρισκόταν ἐκεῖ σ' ἕνα δρομάκο, κοντὰ στὸ λιμάνι.

Μπήκαμε μέσα. Ἦμαστε μόνοι σὲ πρῶτες θέσεις. Παιζόταν ἕνα δράμα σὲ κοσμικὸς κύκλος.

Ἐσκυφα κοντὰ στὸ σύντροφό μου.

— Δὲν εἶνε και πὸν καινούργια ἡ ταινία, ἔ; τὸν ρώτησα.

Ὁ Γκαρνιέ δὲν μοῦ ἀπάντησε. Ἐίχε ἀρπάξει τὴν ἄκρη τοῦ σακ-

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΑΒΑΖ

καίου μου κ' ἔτρεμε τόσο, πὸν ὅλη ἡ σειρά τῶν καθισμάτων, κακοδεμένη καθὼς ἦταν μετὰ σίδερα, ἄρχισε νὰ τρίξῃ.

— Τί τρέχει; τοῦ ψιθύρισα.

— Ἐκεῖ!... Ἐκεῖ!... Ἐἶνε αὐτός!... Ἐτραυλίσας.

— Ποιὸς αὐτός;

— Αὐτός!... ὁ ἄνθρωπος, πὸν σκότωσα!...

Μετὰ τὸ γέρι ὁ Γκαρνιέ μοῦ ἔδειχνε ἕναν ἀπ' τοὺς ἥρωες τῆς ταινίας στὴν δόνην. Ἀναγνώρισα τὸ λαϊκὸ καλλιτέχνη Φρέντ Μιλ, πὸν ἔνα δυστύχημα μυστηριώδες εἶχε ἔξαφανίσει μέσα στὰ νεῖατα του, πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Ὁ Φρέντ Μιλ, εἶχε μέρες, τότε πὸν σκότωθηκε, σὲ μιά ταινία πὸν γυρῶ ζῶταν στὰ περίγυρα. Ἐνα πρωί, λοιπόν, τὸν βρήκαν σκοτωμένον μέσα στὸ δρόμο. Ἐβγαίνει, ὅπως ἔλεγον τότε, ἀπ' τὸ σπύτι τῆς φίλης του, μιάς παντρεμένης γυναίκας, και σκέπασαν τὴν ὑπόθεσι, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ σκάνδαλο.

Ἐνῶ ἐνῶ ἀναπολοῦσα τὰ γεγονότα αὐτά, ὁ Γκαρνιέ ἐξακολουθοῦσε νὰ τραυλίζῃ:

— Αὐτός... Αὐτός εἶνε! Φοδούμαι!... Μὲ κυττάει!

Ὁ Φρέντ Μιλ χειρονομοῦσε ζωηρὰ στὴν δόνην. Μιά γυναίκα, ριγμένη στὰ πόδια του τὸν ἰκέτευε. Ὁ ἀνεμος ἔξαφνα φούσκωνε και κουρτίνα κοντὰ στὴν πόρτα και δὺο ἄνδρες πετάχτηκαν μετ' αὐτὸν στὸν ὁρίζοντα.

Ὁ Φρέντ Μιλ τότε, χωρὶς νὰ ταραχθῇ, ἔβγαλε ἕνα πιστόλι ἀπ' τὴν τσέπη του. Συγχρόνως ἀκουσα καθαρά νὰ χτυποῦν τὰ δόντια τοῦ Γκαρνιέ.

Ὁ Φρέντ Μιλ στὴν δόνην, σήκωσε τὸ χέρι ἄργα, μετὰ δεινύσιν κατὰ τὴν αἰθούσα τοῦ κινηματογράφου. Κατὰ τὸν ἀμερικανικὸ τρόπο τῆς κινηματογραφίσεως, φάνηκεν ἕνα πελώριο χέρι, κρατώντας ἕνα μπράτσο πὸν ἦταν κενὸν νύχτα ἕνα πρὸς ἕνα.

— Ἀ!... οὐρλιαξεν ὁ σύντροφός μου.

Τὸ χέρι, στὴν ταινία πάντοτε πιεζε τὴν σκανδάλη. Ὁ φανταστικὸς πυροβολισμὸς ἔπεσε και ὁ Γκαρνιέ σωριάστηκε χάμω, χωρὶς νὰ γράλλῃ καμμία φωνή.

Τὸν μεταφέραμε διαστικά στὸ πλησιέστερο φαρμακείο. Δὲν παρουσίαζε κανένα ἔγχος τραύματος. Ἀλλ' ἦταν νεκρός, πεθαμένος, δολοφονημένος, χωρὶς καμμία ἐλπίδα ν' ἀναστηθῇ πρὸς ἔρθῃ ἡ μέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας!

— Πᾶμε σὲ κανέναν κινηματογράφο;

— Ὅπως θέλεις, μοῦ ἀπάντησε.

Ἐνας λαϊκὸς κινηματογράφος θρισκόταν ἐκεῖ σ' ἕνα δρομάκο, κοντὰ στὸ λιμάνι.

Μπήκαμε μέσα. Ἦμαστε μόνοι σὲ πρῶτες θέσεις. Παιζόταν ἕνα δράμα σὲ κοσμικὸς κύκλος.

Ἐσκυφα κοντὰ στὸ σύντροφό μου.

— Δὲν εἶνε και πὸν καινούργια ἡ ταινία, ἔ; τὸν ρώτησα.

Ὁ Γκαρνιέ δὲν μοῦ ἀπάντησε. Ἐίχε ἀρπάξει τὴν ἄκρη τοῦ σακ-

κίου μου κ' ἔτρεμε τόσο, πὸν ὅλη ἡ σειρά τῶν καθισμάτων, κακοδεμένη καθὼς ἦταν μετὰ σίδερα, ἄρχισε νὰ τρίξῃ.

— Τί τρέχει; τοῦ ψιθύρισα.

— Ἐκεῖ!... Ἐκεῖ!... Ἐἶνε αὐτός!... Ἐτραυλίσας.

— Ποιὸς αὐτός;

— Αὐτός!... ὁ ἄνθρωπος, πὸν σκότωσα!...

Μετὰ τὸ γέρι ὁ Γκαρνιέ μοῦ ἔδειχνε ἕναν ἀπ' τοὺς ἥρωες τῆς ταινίας στὴν δόνην. Ἀναγνώρισα τὸ λαϊκὸ καλλιτέχνη Φρέντ Μιλ, πὸν ἔνα δυστύχημα μυστηριώδες εἶχε ἔξαφανίσει μέσα στὰ νεῖατα του, πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Ὁ Φρέντ Μιλ, εἶχε μέρες, τότε πὸν σκότωθηκε, σὲ μιά ταινία πὸν γυρῶ ζῶταν στὰ περίγυρα. Ἐνα πρωί, λοιπόν, τὸν βρήκαν σκοτωμένον μέσα στὸ δρόμο. Ἐβγαίνει, ὅπως ἔλεγον τότε, ἀπ' τὸ σπύτι τῆς φίλης του, μιάς παντρεμένης γυναίκας, και σκέπασαν τὴν ὑπόθεσι, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ σκάνδαλο.

Ἐνῶ ἐνῶ ἀναπολοῦσα τὰ γεγονότα αὐτά, ὁ Γκαρνιέ ἐξακολουθοῦσε νὰ τραυλίζῃ:

— Αὐτός... Αὐτός εἶνε! Φοδούμαι!... Μὲ κυττάει!

Ὁ Φρέντ Μιλ χειρονομοῦσε ζωηρὰ στὴν δόνην. Μιά γυναίκα, ριγμένη στὰ πόδια του τὸν ἰκέτευε. Ὁ ἀνεμος ἔξαφνα φούσκωνε και κουρτίνα κοντὰ στὴν πόρτα και δὺο ἄνδρες πετάχτηκαν μετ' αὐτὸν στὸν ὁρίζοντα.

Ὁ Φρέντ Μιλ τότε, χωρὶς νὰ ταραχθῇ, ἔβγαλε ἕνα πιστόλι ἀπ' τὴν τσέπη του. Συγχρόνως ἀκουσα καθαρά νὰ χτυποῦν τὰ δόντια τοῦ Γκαρνιέ.

Ὁ Φρέντ Μιλ στὴν δόνην, σήκωσε τὸ χέρι ἄργα, μετὰ δεινύσιν κατὰ τὴν αἰθούσα τοῦ κινηματογράφου. Κατὰ τὸν ἀμερικανικὸ τρόπο τῆς κινηματογραφίσεως, φάνηκεν ἕνα πελώριο χέρι, κρατώντας ἕνα μπράτσο πὸν ἦταν κενὸν νύχτα ἕνα πρὸς ἕνα.

— Ἀ!... οὐρλιαξεν ὁ σύντροφός μου.

Τὸ χέρι, στὴν ταινία πάντοτε πιεζε τὴν σκανδάλη. Ὁ φανταστικὸς πυροβολισμὸς ἔπεσε και ὁ Γκαρνιέ σωριάστηκε χάμω, χωρὶς νὰ γράλλῃ καμμία φωνή.

Τὸν μεταφέραμε διαστικά στὸ πλησιέστερο φαρμακείο. Δὲν παρουσίαζε κανένα ἔγχος τραύματος. Ἀλλ' ἦταν νεκρός, πεθαμένος, δολοφονημένος, χωρὶς καμμία ἐλπίδα ν' ἀναστηθῇ πρὸς ἔρθῃ ἡ μέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας!

— Πᾶμε σὲ κανέναν κινηματογράφο;

— Ὅπως θέλεις, μοῦ ἀπάντησε.

Ἐνας λαϊκὸς κινηματογράφος θρισκόταν ἐκεῖ σ' ἕνα δρομάκο, κοντὰ στὸ λιμάνι.

Μπήκαμε μέσα. Ἦμαστε μόνοι σὲ πρῶτες θέσεις. Παιζόταν ἕνα δράμα σὲ κοσμικὸς κύκλος.

Ἐσκυφα κοντὰ στὸ σύντροφό μου.

— Δὲν εἶνε και πὸν καινούργια ἡ ταινία, ἔ; τὸν ρώτησα.

Ὁ Γκαρνιέ δὲν μοῦ ἀπάντησε. Ἐίχε ἀρπάξει τὴν ἄκρη τοῦ σακ-

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

Η ΝΕΚΡΗ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ...

ΤΟΥ LUCIEN DESCAVES

ΤΟΝ ἔλεγον Ἀβγουστο Πικὸ. Ἦταν ἕνας ἀγρίανθρωπος, ἀθλητικὸν διαστάσεων, μετὰ πλαστεῖς ὤμους, τεράστιες χεῖρες, φοβερὰ καὶ δυσανάλογα πρὸς τὸ ὕψος τοῦ κορμοῦ του πόδια—σφιχτοκλεισμένα σὲ χαντρες καὶ σιδερέσινα πλατεῖς—καὶ μ' ἕνα πρόσωπο ἀπαίσιο κ' ἐκφυλο, ἀξέριστο μῆνες ὀλίγκηρους.

Μόλις πρὶν ἀπὸ δέκα μέρες τὸν ἔβγαλαν ἀπ' τὰ κάτεργα, γιὰτὶ τελείως ἐντρωμετῶς ἡ φυλακίσι του, γιὰ μιά διάρρηξι πύχας καὶ, σπάζοντας τὴν πόρτα κάποιου μαγαζιοῦ μ' ἕναν λαστὸ σιδερένιο, ὁ ὁποῖος και κατασχέθηκε στὰ χέρια του.

Ἐλευθερὸς περὶ ὁ Πικὸ, ἔσπερε ὀλίγηρι κ' ὀλονυχίσι τὴν ἀληθινήν ὑπαρξιν του ἀπὸ ταδέρνα σὲ ταδέρνα, κ' ἀπὸ σκάκι σὲ σκάκι, κ' ὅλο σφειδάζε «δουλειές» μετὰ τὴν ἀνύσχη κ' ἐγκληματικὸν μυαλό του.

Μὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα διφύσε ἐκδίκησι, τὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο κτήνος. Ἐπρεπε μετὰ κάθε θυσιὰ νὰ βρῇ τὴν ἑλπίδα Μινιόν, μιά γκαρσόνου τῶν Παρισίων βουλεδάρτων, ἡ ὁποία, κυριζόντας τὴν βραδεία τῆς διαρρήξεως ἐκείνης στὴ φτωχική της καμαρούλα—εἰς χε, ἔλεπετε, ἀγοραπώρει κάπως στὸ συνοικιακὸν θεατράκι—εἶδε τὸν Πικὸ σκυμμένο στὴν πόρτα τοῦ κλειδωμένου μαγαζιοῦ, νὰ πασχίζῃ μετὰ τὸ λαστὸ του νὰ τὴ σπάσῃ.

Ἄν, δειλίσας καθόλου ἀπ' τὴν ἐπι-αὐτὴ συνάντησί της, ἡ πολυμυ, γ

ΕΝΑ γερμανικό περιοδικό έκανε τελευταία μια πολύ πρωτότυπη κι ενδιαφέρουσα έρευνα. Θέλησε να πληροφορηθεί τι έδεα έχουν ή σήμερινές γυναίκες για τους άνδρες της εποχής μας. Και, για τόν σκοπό αυτό, ζήτησε την γνώμη των διασημότερων θηλυκών προσωπικότητων, στις τέχνες, στα γράμματα, κ.τ.λ.

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΡΕΥΝΑ

ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΝ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

(Το τρομερό κατηγορητήριο των γυναικών)

Τα πορίσματα, λοιπόν, της έρευνας αυτής είχε πρωτοφανή και κατασυμπληρωτική για τους αντιπροσώπους του ισχυρού φύλου. Η γυναίκες κατηγορούν τους σήμερινους άνδρες ότι είναι έγωιστές, ότι δεν έχουν πεινάρ τον ιπποτισμό και την ευγένεια των ανδρών της παλιάς εποχής, ότι έχουν γίνει συμπεριτολόγοι, ότι δεν έχουν το ήθος των πράξεών τους, ότι αποφεύγουν να αναλάβουν ευθύνες, ότι αποφεύγουν από δυσκολίες να εκπαιδεύσουν τα αισθήματά τους, κι ότι είναι ανίκανοι να αισθανθούν μια μεγάλη αγάπη. Επίσης, κατά την γνώμη των γυναικών πάντοτε, ως σύζυγοι οι σήμερινοι άνδρες μπορεί να μην είναι και τόσο αυταρχικοί σαν τους παλιούς, αλλά δεν είναι πεινάρ και πραγματικοί οικογενειάρχαι σαν κι εκείνους που θεωρούσαν ως το υπέρτατο καθήκον τους να εξασφαλίσουν την εύτυχία της οικογένειάς τους. Πολλές φορές αφήνουν όλη την έγνοια του σπιτιού στην γυναίκα τους κι' ανέχονται να αναλαμβάνει εκείνη όλες τις ευθύνες.

Αυτή είναι σε γενικές γραμμές η αντίληψη την οποία έχουν σχηματίσει οι σύγχρονες γυναίκες για τους σήμερινους άνδρες, και καθώς βλέπετε, κάθε άλλο είναι παρά κολακευτική. Οι κύριοι-κύριες άνδρες δεν έχουν παρά να φροντίσουν να την διαβεβαιώσουν. Από τις πιο ενδιαφέρουσες απαντήσεις στην έρευνα αυτήν, είναι κι' αυτές που έδωσαν οι γυναίκες-φωτογράφοι, σκεπτικώς με τους άνδρες, τους οποίους φωτογραφίζουν. Κάθε άνθρωπος-άνδρας ή γυναίκα, μπροστά στο φωτογραφικό φακό δείχνει πιο φανερά τις μικροδυναμίες του, τα μικροελαττώματά του. Είναι φυσικό, λοιπόν, η φωτογράφος αυτές με την μακροχρόνιο πείρα τους και με την γυναικεία παρατηρητικότητα τους να έχουν σχηματίσει μιαν ακριβή εικόνα για την στάση των ανδρών μπροστά στον φακό.

— Ένας γνωστότατος συγγραφέας, τον οποίον φωτογράφησε το περασμένο φθινόπωρο—απάντησε η φωτογράφος Νινί: «Έτσι, πριν να ποζάρω, πονηροποιήθηκα βέβαια με σκούρα ποδήλατα για να φαίνεται ήλιοκαμμένος και υγιής. Προς τιμήν του, όμως, πρέπει να αναφέρω ότι μ'ας ήμολόγησε την φιλαρέσκεία του.

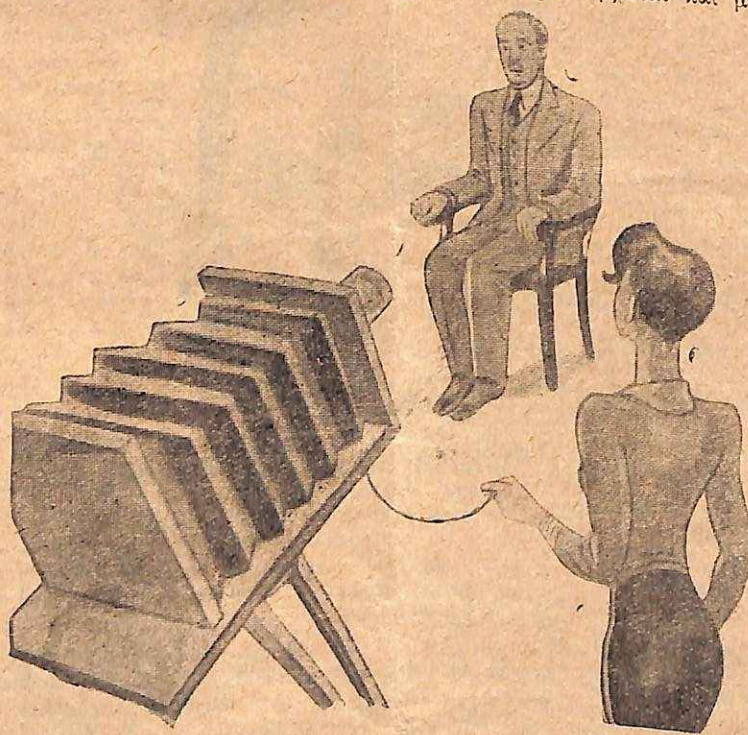
— Αντίθετα μ' αυτόν παρουσιάζει ο περίφημος Ρώσος συνθέτης Τζορτζ Στραβίνσκι που μ'ας τον είχε

στείλει ο εκδότης του να τον φωτογραφίσουμε. Δεν είχε παρά μόνο δέκα λεπτά καιρό, αλλά φάνηκε τόσο πρόθυμος και δολικός, ώστε, παρ' όλη την διασύντη που είχαμε, του πήραμε θαυμάσιες φωτογραφίες. Ο ίδιος μ'ας έδωσε πώς δεν τον ενδιαφέρει καθόλου αν η φωτογραφία του τον κολακεύει ή όχι. — Όταν έμεινε στην αρχή δείξαμε μεγάλη δυσπιστία στα λόγια του γιατί το ντύσιμό του και εν γένει η εξωτερική του εμφάνιση ήταν όχι μόνον επιμελημένη, αλλά εξεζητημένη, μπορεί κανείς να πη. Και όμως, όπως έπεδείχθη κατόπιν, αυτό που μ'ας είχε πει ήταν ειλικρινέστατο.

Η επίσης φωτογράφος κυρία

κάνω να ξεχάσουν τον σκοπό της επισκέφώς τους και να «ξεθαρρέσουν» κάπως. — Αμα επιτύχω αυτό το πράγμα, τότε η φωτογράφος είναι πεινάρ πολύ εύκολη. Μπορώ μέσα σε δέκα λεπτά να πάρω όποιον ή δέκα φωτογραφίες. Μόνον όταν ξεθαρρέσει ο άνδρας δείχνεται όπως είναι: ένα μεγάλο παιδί, που διασκεδάζει με τους προβολείς που ρίχνουν το φως τους επάνω του και για τον όποιον η φωτογράφος είναι μια διασκεδαστική περιπέτεια».

— Κάθε φωτογραφούμενος ανήκει σε έναν ιδιαίτερο τύπο, απάντησε η φωτογράφος Μπέμ. Ένας άντρας, π. χ., έρχεται και μ'ας

«Υδα, απάντησε ως εξής:

— Είναι σπάνιο πράγμα να θελήσει ένας άνδρας να φωτογραφηθεί χωρίς να υπάρχει λόγος. Τις περισσότερες σχεδόν φορές εξαπατάς τον φωτογράφο κι' αυτό απ' την μια ή την άλλη αίτια. Όταν οι άνδρες έρχονται στο ατελιέ μου, βρίσκονται σε μεγάλη άμνηστια και σε άκρυβη. Ποτέ δεν εκφράζουν ιδιαίτερες επιθυμίες και, αν τυχόν έχουν, ο φωτογράφος θα τους τις «φωρέψει» με πολύ κόπο και μ' ένα πλήθος πονηριές.

— Τους άνδρες τους φωτογραφίζω εντελώς διαφορετικά απ' ότι τις γυναίκες. Προσπαθώ να τους

λέει ότι θέλει μια απλή, ανεπιτηδευτή φωτογραφία. Συγχρόνως ανοίγει μια βαλίτσα και βγάζει απ' μέσα μια ντουζίνα λαιμοδέτες, τρία διαφορετικά κολλάρια, δύο γιλέκα, απ' αυτά δε πρέπει να διαλέξω ενώ ποιά του πηγαίνουν καλύτερα. Συχνά οι διευθυντές των διαφόρων μεγάλων εταιρειών μ'ας δίνουν τηλεφωνικώς ραντεβού για ναρθούν να τους φωτογραφίσω. Ο κύριος διευθυντής, λοιπόν, έρχεται ακριβώς την ώρα που μ'ας δηλώνει πώς δεν είναι παρά πέντε λεπτά καιρό και μπορεί πώς δεν είχαμε έτοιμη την μηχανή ώστε να του πάρουμε την

φωτογραφία μόλις θα ξεπρόβαινε στην πόρτα. Φεύγοντας μ'ας δηλώνει πώς ως αὐριο στις 8.10' το πρωί έργοσει να του στείλουμε δυο δωδεκάδες αντίτυπα της φωτογραφίας του. Ο άνθρωπος αυτός έχει χάσει την έννοια της ώρας για τους άλλους.

— Κάποτε μ'ας ήρθε ένας μεγάλος εξερευνητής. Έκάθισε συγγνώμη και σοβαρής μπροστά στον φακό και μ'ας έδωσε ότι δεν έργοσει με κανένα τρόπο να εκθέσουμε την φωτογραφία του στην διτρίνα μας ή να την δώσουμε στην δημοσιότητα. Μισή ώρα, λοιπόν, μετά την αναχώρησή του λαμβάνουμε ένα γράμμα του με τις διευθύνσεις δώδεκα ξεχωριστών, στις οποίες έπρεπε να στείλουμε την φωτογραφία του.

— Ένα χαρακτηριστικό επεισόδιο αναφέρει η φωτογράφος Έλλη Μάρκινς:

— Κάποτε ήρθε στο ατελιέ μου ένας κύριος μετρίου αναστήματος, με γυαλιά, ηλικίας άνω των τριάντα και κάθε άλλο παρά «Αδωνις».

— Θα ήθελα να με φωτογραφίζετε... γυμνός, μου είπε. Είναι άραγε εύκολο;

— Γιατί όχι; Χρειάζεστε τις φωτογραφίες για ιδιαίτερο σκοπό; — Α, ναι, ξέρετε η κυρία του αθλητικού συλλόγου του Δάντσινγκ στον όποιον ανήκω, κάνουν σαν τρελλές για να έχουν μια φωτογραφία δική μου εις γυμνόν... Θα χρειασθώ τουλάχιστον σαράντα αντίτυπα...

— Ένας άλλος, ο διευθυντής μ'ας από τις μεγαλύτερες πινακοθήκες της Γερμανίας, όταν είδε τις φωτογραφίες που του είχαμε βγάλει, μ'ας απηγόρευσε να τις δώσουμε σε κανένα και εξήγησε να καταστρέψουμε και τις πινακές. Καταλυμένη γι' αυτό που ζήτησε, του έδωσα τότε ότι η φωτογραφία αυτής ήταν εξαιρετικά επιτυχημένη και ότι τον έδειχναν όπως ήταν.

— Μα, ακριβώς γι' αυτό τον λόγο θέλω να τις χαλάσετε, μ'ας έδωσε ο σοφός διευθυντής.

— Ήθελε, βλέπετε, να τον παρουσιάσουν η φωτογραφίες ωραιότερο.

— Άλλη μια φορά πάλι ήρθε στο ατελιέ μας ένας νεαρώτατος ήθοποιος του κινηματογράφου. Η εμφάνισή του ήταν εντελώς άσημαντη.

— Θέλω, μ'ας λέει, να μου βγάλετε μια φωτογραφία εντυπωσιακή. Βλέπετε με ποιόν μοιάζω. Θέλω να δείξετε ακόμη περισσότερο αυτή την ομοιότητα.

— Τον έκυτταξα άλλη μια φορά απ' την κορυφή ως τα νύχια και κίνησα το κεφάλι μου, χωρίς να μπορώ να καταλάβω με ποιόν έμοιαζε.

— Εφ' όσον δεν μπορείτε να αντιληφθώτε πώς μοιάζω καταπληκτικά με τον Μέγα Φρειδερίκο, τότε καλύτερα να μη με φωτογραφίσετε καθόλου, μ'ας δήλωσε ο νεαρός.

ρός ήθοποιος και μ' έναν ακατάδεκτο γαιρετισμό, κατ' απομίμησιν του Μεγάλου Φρειδερίκου, μ'ας άφησε κι έφυγε.

Η φωτογράφος Άννα Ντρίνγκ εκθέτει γενικά τις εντυπώσεις της απ' τους άνδρες που φωτογραφίζει.

Η γυναίκες είναι πιο δύσκολο να φωτογραφηθούν παρά οι άνδρες, λέει, γιατί η γυναίκες σπάνια φανερώνουν το αληθινό πρόσωπό τους. Ένας άνδρας δείχνει πάντοτε τι είναι: έμπορος, επιστήμων, καλλιτέχνης ή φιλόσοφος. Οι άνδρες πολύ δύσκολα παίρνουν πόζα μπρος στον φακό, ούτε μπορούν να αποκτήσουν περισσότερο ύψος. Οι πραγματικοί άνδρες έρχονται να φωτογραφηθούν σε ώριμηνή ηλικία και για έναν έρωτικό λόγο, για να χαρίσουν π. χ. μια φωτογραφία τους στη γυναίκα τους την ημέρα της γιορτής της.

Μια μέρα ήρθε στις έπτές το πρωί ένας κύριος, είπε να με εγγραφίσω και μου έδωσε ότι εκείνη την ώρα μόνο αισθανόταν την διάθεσι να φωτογραφηθώ και άλλη ώρα δεν μπορούσε να έρθω. Ο άνθρωπος αυτός στις δώδεκα το μεσημέρι αυτοκτονήθηκε. Προτού να σκοτωθεί θέλησε να αφήσει μια τελευταία του εικόνα στην οικογένειά του.

— Οι άνδρες μπροστά στον φακό είναι τα πιο άμνηστια πλάσματα του κόσμου και αισθάνονται τον έαυτό τους ως θύμα, λέει η φωτογράφος Γκέρτλ Σίμον.

Μαζεύονται σε μια ακρίτσα κυτταρόν διαρκώς άλλου, προσπαθώντας να μην αντικρύσουν τον φακό, και μόνον όταν τους παρακαλέσει κανείς επανειλημμένως, αποφασίζουν να κυτταρόν μπροστά τους.

Είναι όμως και άλλοι που δείχνουν φανερά την φιλαρέσκειά τους. Αυτοί στέκονται ώρες μπροστά στον καρέφτη, αυτοθαυμάζονται, κυτταρόν αν τους πηγαίνει καλά ή γραβάτα τους που αγόρασαν ιδιαίτερος γι' αυτό τον σκοπό, ή αν ο κορμός τους έχει γτείνει καλά τα μαλλιά τους.

Μπορώ να πω ότι αντίθετα απ' την γυναίκα, ο άνδρας είναι ευγνώμων όταν ξεπερδέσει μια ώρα να ποζάρω. Χαίρεται σαν μικρό παιδί που γλύτωσε τόσο φθηνά από όλη αυτή την φασαρία.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Μόνον εκείνοι, που ξέρουν λίγα, μπορούν να πουν ότι ξέρουν κάτι. Όσο μεγαλύτερος είναι η γνώσις μας, τόσο περισσότερες κι' η ανησυχίες μας. Γκαίτε

Όταν ξέρεις κάτι, να επιμένεις ότι το ξέρεις. Όταν όμως το άγνοεις, να ήμολογής ότι δεν το ξέρεις. Αυτό είναι σοφία.

Κομφούκιος

Οι άνθρωποι, μόνον στη μορφή τους φέρουν από τα ζώα.

Κλεάνθης

Κάθε άνθρωπος εξ' εστίου επιζητεί τη γνώσι.

Αριστοτέλης

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η βασανισμένη ζωή μερικών μεγάλων ανδρών. Μεγαλοφύεις συγγραφείς που κοιμόντουσαν νηστικοί και που πέθαναν στην ψάθα. Το «θαύμα της Παναγίας» κι' ο Φρειδερίκος ο Μέγας. Πώς αθάνασε τον καταδικασμένο επί ιερουσαλία στρατιώτη. Ένα περίεργο ιστορικό πιστοποιητικό. Η συμπάθεια του Βισμαρκ προς τους φαλακρούς. Πώς την δικαιοσύνη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είπε γεγονός ότι πολλοί από τους ανθρώπους που αφιέρωσαν τη ζωή τους στα γράμματα και στην επιστήμη, υπέφεραν όλες τις δυσκολίες της υγείας και της δυστυχίας κι' ότι στο τέλος πέθαναν στην ψάθα. Διάσημοι συγγραφείς που χάρισαν στην ανθρωπότητα ανώτερες πνευματικές απολαύσεις, πέρασαν οι ίδιοι τη ζωή τους χωρίς να γνωρίσουν καμιά από τις επιγειακές γαρές, στερούμενοι πολλές φορές κι' αυτού του πλούσιου.

Ο γλαφυρότατος Γάλλος συγγραφέας Βανκλές, π. χ., ο οποίος αφιέρωσε τριάντα χρόνια της ζωής του για να μεταφράσει το «Κόιντο Κούρτιο», πέθανε σε μια τρώγλη, μ'ην έχοντας τίποτ' άλλο εκτός από τα πολύτιμα χειρόγραφα του, τα οποία ωστόσο δεν έκτισε ποτέ κανείς ούτε για χαρτιά πεμύσε κανείς επανειλημμένως, αποφασίζον να κυτταρόν μπροστά τους.

Είπε όμως και άλλοι που δείχνουν φανερά την φιλαρέσκειά τους. Αυτοί στέκονται ώρες μπροστά στον καρέφτη, αυτοθαυμάζονται, κυτταρόν αν τους πηγαίνει καλά ή γραβάτα τους που αγόρασαν ιδιαίτερος γι' αυτό τον σκοπό, ή αν ο κορμός τους έχει γτείνει καλά τα μαλλιά τους.

Μπορώ να πω ότι αντίθετα απ' την γυναίκα, ο άνδρας είναι ευγνώμων όταν ξεπερδέσει μια ώρα να ποζάρω. Χαίρεται σαν μικρό παιδί που γλύτωσε τόσο φθηνά από όλη αυτή την φασαρία.

Ο Κακίεν, ένας απ' τους ποιητήτερος σοφούς της Πορτογαλίας, βίη του σκεδόν τη ζωή του έπασσε σαν αλήτης, στερούμενος των πάντων. Ήταν όμως πάντα ήγιεστατος κι' αίσιδος. Όταν έλεος, κάποτε άρωστήθηκε, κατώρθωσαν να τον βάλουν σε ένα γοσίο της Λισσαβώνας, όπου και πέθανε.

Ο μέγας ποιητής Τορκουάτος Τάσος είχε περιέλει κάποτε, κατά την περίοδο της τρέλλας του, σε τέτοια φτώχεια, ώστε να ναγκάστηκε να δανειστή από ένα φίλο τον πέντε δραχμές, με τις οποίες πέρασε μια βδομάδα.

Ο Άγγλος ποιητής Ντρήντεν τέλος, έχοντας κάποτε απόλυτη ανάγκη για χρήματα πούλησε σε έναν εκδότη όλα τα ποιήματά του για τριάντα λίρες. Ο εκδότης αυτός έγινε αργότερα από τα ποιήματα του Ντρήντεν πλούσιος χωρίς να θυμής και το φτωχό ποιητή, χωρίς στον όποιον πλούτισε.

Για το Φρειδερίκο το Μεγάλο της Πρωσίας διηγούνται το εξής νοστιμότατο και πολύ χαρακτηριστικό ανέκδοτο:

Ένας πρώσος στρατιώτης καταδικάστηκε κάποτε εις θάνατον κατηγορούμενος επί ιερουσαλία. Η απόφασις του στρατοδικείου, καθώς κι' η απόλογία του κατηγορούμενου.

Ο γλαφυρότατος Γάλλος συγγραφέας Βανκλές, π. χ., ο οποίος αφιέρωσε τριάντα χρόνια της ζωής του για να μεταφράσει το «Κόιντο Κούρτιο», πέθανε σε μια τρώγλη, μ'ην έχοντας τίποτ' άλλο εκτός από τα πολύτιμα χειρόγραφα του, τα οποία ωστόσο δεν έκτισε ποτέ κανείς ούτε για χαρτιά πεμύσε κανείς επανειλημμένως, αποφασίζον να κυτταρόν μπροστά τους.

Είπε όμως και άλλοι που δείχνουν φανερά την φιλαρέσκειά τους. Αυτοί στέκονται ώρες μπροστά στον καρέφτη, αυτοθαυμάζονται, κυτταρόν αν τους πηγαίνει καλά ή γραβάτα τους που αγόρασαν ιδιαίτερος γι' αυτό τον σκοπό, ή αν ο κορμός τους έχει γτείνει καλά τα μαλλιά τους.

Μπορώ να πω ότι αντίθετα απ' την γυναίκα, ο άνδρας είναι ευγνώμων όταν ξεπερδέσει μια ώρα να ποζάρω. Χαίρεται σαν μικρό παιδί που γλύτωσε τόσο φθηνά από όλη αυτή την φασαρία.

Ο Κακίεν, ένας απ' τους ποιητήτερος σοφούς της Πορτογαλίας, βίη του σκεδόν τη ζωή του έπασσε σαν αλήτης, στερούμενος των πάντων. Ήταν όμως πάντα ήγιεστατος κι' αίσιδος. Όταν έλεος, κάποτε άρωστήθηκε, κατώρθωσαν να τον βάλουν σε ένα γοσίο της Λισσαβώνας, όπου και πέθανε.

Ο μέγας ποιητής Τορκουάτος Τάσος είχε περιέλει κάποτε, κατά την περίοδο της τρέλλας του, σε τέτοια φτώχεια, ώστε να ναγκάστηκε να δανειστή από ένα φίλο τον πέντε δραχμές, με τις οποίες πέρασε μια βδομάδα.

Ο Άγγλος ποιητής Ντρήντεν τέλος, έχοντας κάποτε απόλυτη ανάγκη για χρήματα πούλησε σε έναν εκδότη όλα τα ποιήματά του για τριάντα λίρες. Ο εκδότης αυτός έγινε αργότερα από τα ποιήματα του Ντρήντεν πλούσιος χωρίς να θυμής και το φτωχό ποιητή, χωρίς στον όποιον πλούτισε.

Για το Φρειδερίκο το Μεγάλο της Πρωσίας διηγούνται το εξής νοστιμότατο και πολύ χαρακτηριστικό ανέκδοτο:

Ένας πρώσος στρατιώτης καταδικάστηκε κάποτε εις θάνατον κατηγορούμενος επί ιερουσαλία. Η απόφασις του στρατοδικείου, καθώς κι' η απόλογία του κατηγορούμενου.

Ο γλαφυρότατος Γάλλος συγγραφέας Βανκλές, π. χ., ο οποίος αφιέρωσε τριάντα χρόνια της ζωής του για να μεταφράσει το «Κόιντο Κούρτιο», πέθανε σε μια τρώγλη, μ'ην έχοντας τίποτ' άλλο εκτός από τα πολύτιμα χειρόγραφα του, τα οποία ωστόσο δεν έκτισε ποτέ κανείς ούτε για χαρτιά πεμύσε κανείς επανειλημμένως, αποφασίζον να κυτταρόν μπροστά τους.

Είπε όμως και άλλοι που δείχνουν φανερά την φιλαρέσκειά τους. Αυτοί στέκονται ώρες μπροστά στον καρέφτη, αυτοθαυμάζονται, κυτταρόν αν τους πηγαίνει καλά ή γραβάτα τους που αγόρασαν ιδιαίτερος γι' αυτό τον σκοπό, ή αν ο κορμός τους έχει γτείνει καλά τα μαλλιά τους.

Μπορώ να πω ότι αντίθετα απ' την γυναίκα, ο άνδρας είναι ευγνώμων όταν ξεπερδέσει μια ώρα να ποζάρω. Χαίρεται σαν μικρό παιδί που γλύτωσε τόσο φθηνά από όλη αυτή την φασαρία.

Αλλά μη στενοχωρείσαι, έγω θα σε βοηθήσω. Πάρε τους λιγότερους λίθους και τα χρυσάφια που στολίζουν το γάβ μου και πηγαίνε στην ευχή μου... Μη διαστάσεις!... Για μένα τα στολίσια αυτά είναι περιττά.

Ο στρατιώτης ήμολογούσε στην απόλογία του ότι αισθάνθηκε κατάπληξη για το άγνήστο εκείνο θαύμα της Παναγίας, κι' ήλθε να φύγει προκαμμένος. Η Παναγία όμως του φώναξε για δεσποφία και τότε ο στρατιώτης ήλθε θελώντας «να δυσχεράσει την Θεοτόκο»—καθώς έλεγε—πώς τα πολύτιμα κοσμήματα του ναού...

Ο Φρειδερίκος, αφού διάβασε όλα αυτά, έκλεισε τέσσαρες παπάδες και τους ρώτησε:

—Πιστεύετε ότι η Παναγία κάνει θαύματα;

—Αναμφρόβως, απάντησαν εκείνοι.

—Γραφάτε, λοιπόν, αυτό το πιστοποιητικό.

Οι παπάδες υπέγραψαν πράγματι ένα πιστοποιητικό, με το όποιο θεοορίωναν ότι πράγματι η Παναγία μπορεί να κάνει θαύματα.

Επειτα ο Φρειδερίκος εξέδωσε την εξής απόφασις:

Δυνάμει του ανωτέρω πιστοποιητικού των τεσσάρων ιερέων, γαρίζω την ποινή εις τον εν λόγω στρατιώτην, διπλασιάζω τον μισθόν του και τον διατάσσω, επί ποινή θανάτου, να μη τομήση πλέον να δεχθή δώρα από την Θεομήτορα...

Είπε γνωστό ότι ο πρίγκιψ Βισμαρκ ήταν φαλακρός. Φαίνεται δε ότι ο αιδής αρχικαγκελάριος, αισθανόμενος ιδιαίτερα συμπάθεια προς όλους τους ήμιοισπαθείς του, Γι' αυτό, μάλιστα, στην ήμερησία του προτιμούσε να παίρνει πάντα ανθρώπους, με όσο το δυνατό μεγαλύτερη φαλάκρα.

Όταν, λοιπόν, κάποτε τον έρωτησαν γιατί το έκανε αυτό, ο Βισμαρκ απάντησε σοβαρώτατα:

—Πρώτα-πρώτα γιατί είμαι κι' εγώ φαλακρός, κι' έπειτα γιατί με τέτοιους υπηρέτες δεν υπάρχει κίνδυνος να πιαστώ με μαλλιά.

ΤΟΥ Ε. PARKER

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΚΙ' Η ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

Ο δυστυχής αποθηκάριος είδε από: δεν χωρούσαν πια ή αποθήκες το σταθμού...

Ο έντιμος κύριος Φλάνιγκαν, ο ξερακινός και ψήλος Ιρλανδός την καταγωγή, Αμερικανός την υπηκοότητα και πουριτανός το θρήσκευμα, βρισκόταν εκείνο το πρωί πίσω από το γκισέ του, έτοιμος ν' αναλάβει τα ύψηλα καθήκοντά του.

Ήταν, βλέπετε, υπάλληλος, απ' της παραλαβής δεμάτων στο σιδηροδρομικό σταθμό της μικρούλας πόλεως Ουέστκοτ, η οποία φιλοδοξούσε—μαζί με τρεις χιλιάδες εξαχθείσες Άλλες πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών—να γίνει κι' αυτή μία μέρα, με τη σειρά της, πρωτεύουσα της 'Αμερικανικής Συμπολιτείας.

Κρέμασε λοιπόν το ψηλό καπέλλο του στην κρεμάστρα του γραφείου, άναψε ένα τσιγάρο, και χαλάρωνοντας με όλο του το ραχάτι στην πολυθρόνα του... ανέλαβε τα καθήκοντά του στη στιγμή!

Μά δεν πρόλαβε, ο έφημος, να ραχατέψει: 'Από τ' άλλο μέρος του γκισέ, παρουσιάστηκε άμέσως ένας πελάτης, ανυπόμονος και διασπαστικός, ο οποίος έντιμος κύριος Μορεχάουζ.

Ο τελευταίος κρατούσε στα χέρια του ένα ξύλινο κλουδί, μέσα στο οποίο βρισκόντουσαν δύο χαριτωμένα, κατάνεκα κουνέλια—αρσενικό και θηλυκό—και ζητούσε απ' τον κ. Φλάνιγκαν να τους βγάλει μιά φορτωτική για την πόλη Φραγκλίν, στην οποία έμενε μιά άνεψιά του.

Τούβλεγε λοιπόν ο κ. Μορεχάουζ: —Επιθωμό, παμφίλατό μου κ. Φλάνιγκαν, να στείλω αυτό το έλκυστικό ζευγαράκι στην άνεψιά μου, η οποία μένει στο Φραγκλίν και τρελαίνεται, ξέρετε, κυριολεκτικώς, για τα κουνέλια. Τι κάνει να πληρώσω; Ο κ. Φλάνιγκαν κατσοβίωσε άμέσως, γιατί το χάλιασαν ξαφνικά την ήσυχη, μουρμούρισε μέσα του ένα τριούβερο βοϊσίδι για τον ανεπιθύμητο μουσαφίρη, και, στέκοντας όρθος στα πόδια του, ξερόβαλλε τη μούρη του απ' το γκισέ του, λέγοντας:

—Καλημέρα σας, φίλτατέ μου κύριε Μορεχάουζ. Γι' αυτό το κλουδί κι, λέτε;... Λοιπόν θά δώσετε 80 σέντες... Νά κι' ο «Κανονισμός των κομισμάτων».

Ο κ. Μορεχάουζ έβρισε τα μούτρα

γραπτώς, τα τυχόν παρόντά σας... θέλετε ή δεν θέλετε;...

Ο κ. Μορεχάουζ, έβρισε άγρια, το άδαιο του κεφάλι κι απόμεινε λίγο σκεπτικός. Έπειτα με πείσμα αμερικανικό δαγκώσε τα χείλη του, κι' είπε στον υπάλληλο με λύσσα απεριγραπτή:

—Δεν δίνω δούρα παραπάνω, απ' τα 20 αυτά σέντες... Κρατήστε το κλουδί με απόδειξη παραλαβής, στην αποθήκη σας, κι' εγώ τραβάω αμέσως για το δικηγόρο μου, να πάρω τη συμβουλή του... Κοροϊδιστικά λεπτα, δεν έννοω καθόλου να πληρώνω!...

—Όχι... Όχι... Ο-ό-όχι!...

Ουδελίξε πια ο κ. Μορεχάουζ, δεν μιλούσε. Και ταπεινώντας, κατόπιν με άνωθεν την αποδείξη αποθήκευσης—στις αποθήκες του σταθμού—το περιλαίτητο κλουδί του, με τα δύο ακόμα πιο περιλάλητα κουνέλια, ξερόβηξε, έφτυσε επιδεικτικά και περιφρονητικά, και, γυρίζοντας τις πλάτες του στον επίσης έξαλλο κύριο Φλάνιγκαν, τράβηξε κατ' ευθείαν στο γραφείο του δικηγόρου του.

Την άλλη μέρα το πρωί, η έξης άναφορά υποβάλλεται δια δικαστικού κλητήρος, στο σταθμάριχ του σιδηροδρομικού σταθμού Ουέστκοτ:

—Ο 'Αμερικανός πολίτης Σαμουήλ Μορεχάουζ, υποβάλλει την ταπεινή του γνώμη εις τον κ. Σταθμάριχ, επί του έξις παριστανός και άνωθεν γυναικός, ότι οι κόνικλοι, και δη οι κατάνεκοι τουίδοι, συγκαταλέγονται μεταξύ των μάλλον χαριτωμένων και συμπαθών οικοεισών ζώων. Συνεπώς τυγχάνουσι και αυτοί του εύεργετήματος των ήλατωμένων σιδηροδρομικών κομισμάτων, των 80 σέντες κατά κεφαλήν και ούχι των 80 σέντες κατά κλουδίον. Παρακαλείται ο κ. Σταθμάριχς όπως, εν περιπτώσει συμφωνίας του μετά της άνωτέρω γνώμης μας, διατάξει καταλήλως τον επί των κομισμάτων υπάλληλον.

Ευσεβάστος Σαμουήλ Μορεχάουζ.

Μά δυστυχώς για τον κ. Μορεχάουζ, ο κ. Σταθμάριχς συμφώνησε με τη γνώμη του υπαλλήλου κ. Φλάνιγκαν και δεν κατέταξε τα φτωχά κουνέλια στην προνομιούχο κατηγορία των «γαλών και των κυνάρων».

Ευσεβάστος Σαμουήλ Μορεχάουζ.

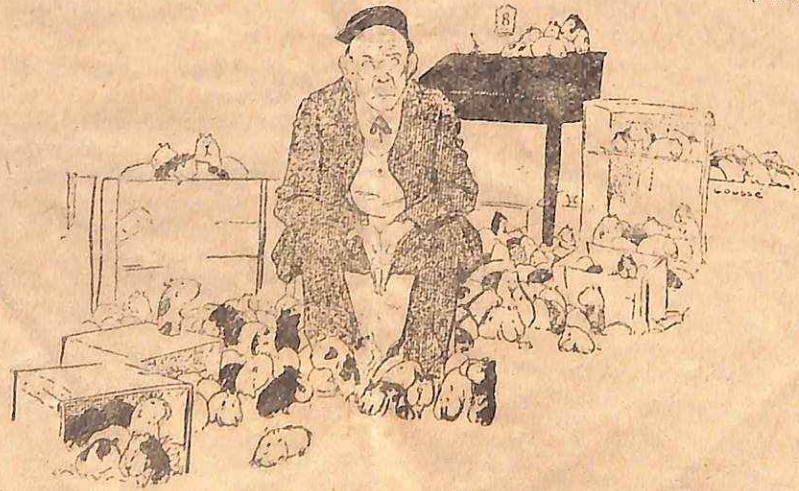
Μά δυστυχώς για τον κ. Μορεχάουζ, ο κ. Σταθμάριχς συμφώνησε με τη γνώμη του υπαλλήλου κ. Φλάνιγκαν και δεν κατέταξε τα φτωχά κουνέλια στην προνομιούχο κατηγορία των «γαλών και των κυνάρων».

Εκεί καθωρίστηκε επί τέλους ότι: «Οι κόνικλοι, άποτέλουν έντω; πολυθέλητη και συμπαθέστατα οικοεισάκια ζώα και δη οι λευκοί τουίδοι, και συνεπώς δέον να τύχουσι του πλεονεκτήματος των ήλατωμένων κομισμάτων!...

Έπειτα η άρχική αυτή αίτηση επί ήλπου χροστήρου, η οποία έντωματέξ είχε καταστήσει έννα ογκωδέστατος και καταπληκτικός φάκελλος έγγραφων, άρχισε να ξεναγούρτζι στον τίτοδονα κύριον Μορεχάουζ, περνώντας φυσικά απ' τα ίδια ιεραρχικά νοτιόματα.

Μά τι απόγιναν ώστόσο, τα έξης έκείνα κουνέλια;...

Χάρης στην καταπληκτική τους γονιμότητα και ζευγαρώνοντας άναματέξ τους, έγιναν 48 μέσα σε λίγες

Είχε γίνει δόλιχον κουνιλοτροφείο πια...

ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

Η σύγχρονη 'Αμαζόνες. Γυναίκες που όπλιζονται σαν άσφακοι. Τα δώρα των άρραβωνιασμένων. Η προίκα του γαμπρού. 'Όπου παίζουν ρόλο και η... στερλίνες! Η παρουσίασις των μελλονύμφων. Η άποκάλυψις της ύφης. Οι πολεμικοί χοροί του γάμου. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Άμαζόνες δεν εγνώρισε μονάχα η άρχαία. Και η νεώτερη έποχή έχουν τις άμαζόνες τους. Πραγματικά, σε άρκετες άγριες φυλές, όπως π.χ. στη Δαχόμνη, η γυναίκες είνε πολυμοχεδίστατες και λαβαίνουν μέρος στις μάχες, πολεμώντας γενναίωτερα κι' απ' τους άνδρες. Το ίδιο παρατηρείται και στην περιώνυμη φυλή των Ζουλού, η οποία, παρά την κακή φήμη της, δεν είνε καθόλου άγρια.

Στην πολεμική αυτή φυλή, η γυναίκες εξασκούνται, όσο σχεδόν και οι άντρες, από πολύ νωρίς, στη χειρισμό των όπλων. Και είνε συνήθειά του έθους στη χώρα των Ζουλού, στη 'Ζουλουλάνδη, να θλένται κανείς γυναίκες να πειριφεύονται όπλισμένες με βέλη, με άκόντια ή και με άσπίδες άκμα από δέρμα ρινόκερου ή δούβαλου.

Ωστόσο, η γυναίκες αυτές δεν κάνουν στρατιωτική θητεία όπως οι Ζουλού, οι οποίοι στρατεύονται ένωρίτερα, δέκα πέντε χρόνων μόλις.

Μόνο τους έργο ήταν να υπερασπίζονται την χώρα τους, σε απειλή ξαφνικής επιθέσεως έχθρών, όταν οι άντρες τους, οι αδέλφοι τους και τα παιδιά τους βρίσκονται στον πόλεμο.

Τότε η παντρεμένη γυναίκες της φυλής παρατάσσονται σε δύο απολείωτες σειρές και χορεύουν πολυμικούς χορούς, οι οποίοι άλλοτε, όταν η χορεύτριας κρατούν όπλα, είνε κάτι το επιθλητικό. Σήμερα όμως που τα όπλα άντικαταστάσαν πέζατα με μπαμπούνα και... όμπρέλες, είνε μονάχα κομικοί.

Τα τραγούδια ώστόσο, που τραγουδούν χορεύοντας, είνε πάντα πολεμικά, όπως πολεμικές είνε και η κινήσεις των χορευτριών, όταν δε σε τέλειως την ώρα του (ήπως άπαιτεί η σερμόνης και η άγνότης των ή θών), στέλνει στους πεθερούς του την άρκετά δυσκολομετάξο μισση προίκα που όφείλει να τους πληρώσει.

Η προίκα αποτελείται από όπλα, βουβάλια, κατσίκες, σάκους γεμάτους με καλυπτικοί και σίκαλη. Μά η σύγχρονη μόδα άπαντεί σ' όλα αυτά να προστεθούν και μερικές χρυσές άγλικές λίρες, για μεγαλύτερο καλοκάρισμα των πεθερών.

Μετά την άποστολή των δώ-

ρων, ο άρραβωνιαστικός μπορεί να παρουσιάσει στη μητέρα του. Αυτή τότε, περιτοισμένη από τις... δεσποινίδες της τιμής, η όποιες είνε όπλισμένες περισσότερο, παρά ντυμένες, υποδέχεται, σκεπασμένη, ώστόσο, ακόμα με μιά προσωπίδα κι' είνε άνα πέλλο, τον άφέντη και κύριο της. Εκείνος βγάζει τότε τη μάσκα της...καλής του, άνασχώνει τον πέλλο που την σκεπάζει και θαυμάζει... την χοντρή μύτη και, ακόμα χοντρότερα χείλη της ώραιάς του!

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΠΟΦΕΤΙΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑ ΜΟΡΥΙΕΡ

—Θεοφώμμε εύφουςις μονάχα εκείνους που σκέπτονται όπως κι' έμεις.

—Όταν οι λαοί δεν μιλούνε, οι κυβερνέτες τους δεν άκούνε.

—Τα πιά όδυννρά πένθη δεν είνε και αιώνια.

—Αν έξεις γλυκειά φωνή και χέρι εύγενικό κι' επίδειξο, μπορείς με μιά μεταξωτή κλωστή να σύρης έναν έλέφαντα.

—Όταν η όρεξις φύγει από το παρόντρο, η άρρωστέρα μπαίνει από την πόρτα.

—Κάθε άνθρωπος θεωρεί ώραίο εκείνο που άγαπά και σε βαστά εκείνο που πιστεύει.

—Πριν εύθυήσεις γέλασε, μήπως δεν προφτάσεις να γελάσεις ποτέ.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο παπας εξομολογεί έναν έτοιμο-θάνατο απεχρή:

—Πρέμπι, τέκνον μου, να συμφιλώθης με τον άσπιδόδεστο έχθρό σου!

—Καλά λές, παπά... φέρτε μου λοιπόν ένα ποτήρι... νερό!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

—Αν το περιποιώμαι, λές;... Δεν νάταν ή ίδια ή άφεντιά σου, κύρ-λοχαγέ μου!

—Μοφ φαίνεται πως από καιρό τώρα, έλάχιστοι γάμοι γίνονται.

—Ναί... Έπαψε ο κόσμος να παντρεύεται... Και ίδιος οί... άντρες!...

Ο λοχαγός, πιά την όρντινάντα του:

—Μιχάλη, περιποιείσαι όπως πρέπει τ' έλογό μου;

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ο φοβερός άρχηγός των Ούνων και κατακτητής ΑΤΤΙΛΑΣ. Η τελευταία του γυναίκα ΤΖΜΙΛΛΑ. ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΟΠΛΙΤΕΣ.

(Στη σκηνή του 'Αττίλα. Ένα τραπέζι χαμηλό στη μέση, με χρυσά σκεύη. Στο βάθος ένα κρεβάτι, σκεπασμένο με χρυσοκοντημένα ύφασματα. Ο 'Αττίλας κάθεται μπροστά στο τραπέζι. Η Τζμίλλα στέκεται μακριά του, ντυμένη άκρια με το νυφικό της φόρεμα).

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Έλα λοιπόν κοντά μου μικρή μου... Μή με φοβάσαι...

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Δεν σε φοβάμαι, βασιλιά.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Είσαι η γυναίκα μου. Άκου; Είσαι από σήμερα η βασίλισσα των Ούνων.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Μεγάλη μου τιμή.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Είπε καλές βασιλίσσες στον κόσμο, μα έσύ είσαι η γυναίκα του πιο παντοδύναμου βασιλιά.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Τό ξέρω, κύριέ μου.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Είσαι ο 'Αττίλας! Ο 'Αττίλας! Χόρτο δεν ξαναφυτρώνει πια εκεί που έχω περάσει εγώ! Οι άνθρωποι προσφέρουν με χαίτη ταρεμένα τ' όνομά μου! Έχω μωβένη άμέτρητα λάφυρα από τις χώρες που πέρασα, κατατροπώνοντας τους στρατούς των! Έχω βουνά όλόκληρα από χρυσάφι κι από άσημι! Έλα κοντά μου!... Θα σου χαρίσω κι άλλα άκρια χιλιάδες σολίδια...

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Βασιλιά μου, έινε άσχετά όσα μου χάρισες σήμερα. Τό φόρεμά μου άστράφτει σαν ούρανό γεμάτος άστρα... Και δεν μπορώ να σαλέψω εύκολα τα χέρια μου, από τό βάρος των άναριθμητων χρυσών βραχιολιών. Όσο για την κορδέλα που φορώ στο κεφάλι μου λάμπει από τα πολλά και μεγάλα ρουμπίνια που τη στολίζουν, σαν τον ήλιο!

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Έτσι πρέπει να έινε στολισμένη η γυναίκα του 'Αττίλα. Έλα κοντά μου, άμορφή μου.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Μα είμαι τόσο άμορφη εγώ; Έχεις τόσες άλλες γυναίκες, πολλή θρασύτητα από μέσα.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Ναί, έχω κι άλλες γυναίκες, πολλές. Έχω παντρευτεί πενήντα φορές. Μα καμιά απ' όλες τις γυναίκες μου δεν έχει τη χάρη τη δική σου.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Είσαι πολύ καλός, κύριέ μου.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Εγώ καλός; Χά! Χά! Τι θα πη καλός; Δεν μπορώ να καταλάβω. Μόνο οι δειλοί έινε καλοί.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Είσαι πολύ γενναίος, βασιλιά μου.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Κάποτε, όταν μύηκα νικητής σε μια πόλη, οι κάτοικοι για να με συνηθίσουν, μάζωσαν όλα τα μικρά παιδιά και τα έστειλαν για να με προσπανθήσουν και για να με παρακαλέσουν να μην καταστρέψω την πόλη τους. Έ, λοιπόν, εγώ διάταξα τότε στρατιώτες μου να σφάζουν όλα εκείνα τα παιδιά! Θα ήμουν δηλαδή καλός, αν δεν τό έκανα αυτό; Εγώ σού έώσ πως θα ήμουν δειλός. Δεν υποχωρώ εγώ ποτέ. Δεν θέλω εγώ έμπόδια τό δρόμο μου.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Έχεις δικιο, βασιλιά μου.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Και μή νομίζεις πως ύστερηκα και πως θα σταματήσω ός υρόστηκα; Όχι! Θα τραβήξω πέρα άκρια.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Πάω να κατακτήσω και τη Ρώμη.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΗΣ MARIE MA'NDRON

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΤΤΙΛΑ

Ο αυτοκράτωρ των Ρωμαίων τρέμει, κιάλας από τό φόβο του!... Θα πάω να κατακτήσω τό κράτος του!

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Καλά θα κάνεις, βασιλιά μου.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Είπε Χριστιανός ο αυτοκράτωρ. Πιστεύει για Θεό ένα μικρό βρέφος. Χά! Χά! Προσεύχεται στον Θεό του να τον σώσει από την όργη του 'Αττίλα. Μα κανένας Θεός, ούτε μικρός, ούτε μεγάλος, μπορεί να έμποδίσουν τον 'Αττίλα να πάει εκεί που θέλει.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Αυτό τό ξέρουν όλοι.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Μου μιλάς με πολλή ύποπτη μικροσύνα μου. Μα δεν ξέρω. Μου φαίνεται πως με φοβάσαι.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Όσο κι' αν είμαι σκληρός κι' άμορδος, ξέρω να είμαι τυχερός και ήρεμος όταν βρίσκομαι μαζί με μια όμορφη γυναίκα.

Μπροστά σου μάλιστα νοιώθω άν έ αυτό μου άκρια τυχερότερο. Νομίζω πως για πρώτη φορά στη ζωή μου νοιώθω κάτι που, καθώς φαίνεται, είναι αυτό που λένε: άγάπη. Πές μου λοιπόν, δεν νοιώθεις κι' έσύ για μένα κάτι παρόμοιο;

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Βασιλιά μου!... ΑΤΤΙΛΑΣ. — Έγώ καλός; Χά! Χά! Τι θα πη καλός; Δεν μπορώ να καταλάβω. Μόνο οι δειλοί έινε καλοί.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Είσαι πολύ γενναίος, βασιλιά μου.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Κάποτε, όταν μύηκα νικητής σε μια πόλη, οι κάτοικοι για να με συνηθίσουν, μάζωσαν όλα τα μικρά παιδιά και τα έστειλαν για να με προσπανθήσουν και για να με παρακαλέσουν να μην καταστρέψω την πόλη τους. Έ, λοιπόν, εγώ διάταξα τότε στρατιώτες μου να σφάζουν όλα εκείνα τα παιδιά! Θα ήμουν δηλαδή καλός, αν δεν τό έκανα αυτό; Εγώ σού έώσ πως θα ήμουν δειλός. Δεν υποχωρώ εγώ ποτέ. Δεν θέλω εγώ έμπόδια τό δρόμο μου.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Έχεις δικιο, βασιλιά μου.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Και μή νομίζεις πως ύστερηκα και πως θα σταματήσω ός υρόστηκα; Όχι! Θα τραβήξω πέρα άκρια.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Πάω να κατακτήσω και τη Ρώμη.

Ο Βασιλεύς Όθων.
(Σπανία φωτογραφία).

Δεν τομάς να μου πής την αλήθεια. Μήπως με μισείς;

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Πώς έινε δυνατόν να σε μισώ, βασιλιά μου, έσένα που μου έκανες τη μεγάλη τιμή να με διαλέξεις για γυναίκα σου;

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Μου φαίνεται πως τρέμεις καθώς μιλάς...

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Δεν τρέμω καθόλου.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Τρέμεις, σαν τό φοβιστέρι μπροστά στον άετό... Με φοβάσαι και με μισείς, γιατί σκότωσα τον πατέρα σου.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Ά, ούτε τό θυμάμαι πια αυτό.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Μα πως ήταν δυνατόν να μη τον σκοτώσω; Ήταν ένας από τους πατέρες μου στρατηγούς κι' έξαφνα συνωμότησε εναντίον μου.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Ήταν βέβαια πολύ δίκαια η τιμωρία του.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Έσύ έκανες μεγάλο κακό στην όργη, έλαινες και δερνά-

σουν. Και όταν σε είδα έτσι, τρελλή από λύπη, να θρηγής επάνω στο πτώμα του πατέρα σου, τόσο άμορφη μέσα στην άπελπισία σου, σε λαχτάρισα και σε ζήτησα για γυναίκα μου.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Μεγάλη μου τιμή.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Τώρα μιλάς έτσι. Στην όργη όμως δεν ήθελες να γίνης γυναίκα μου. Και σε πατρεύτηκα με τη βία.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Ήμουν άνόνητη, βασιλιά μου... Ήμουν τυφή και άχόρστη. Μα τώρα πια καταλαβαίνω, τι μεγάλη, τι άνέλεστη ευτυχία έινε για μένα, να γίνω γυναίκα του 'Αττίλα.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Έλα λοιπόν κοντά μου.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Βασιλιά μου... Τί σως γελάσεις για αυτό που θα σου πω. Μα θέλω, πριν γίνω δική σου, να δειχθής κάποιο όδωρο κι' από μέσα. Γελάς, βασιλιά μου. Δεν σου τό είπα εγώ πως θα γελάσεις; Να!... Έσύ μου έδωσες τόσα λαμπρά όδωρα. Θέλω κι' εγώ να σου δώσω κάτι. Ένα πολύ μικρό πράγμα, Ένα δαχτυλίδι...

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Ένα δαχτυλίδι! Χά! Χά!...

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Βασιλιά μου, στην πατρίδα μου έινε συνήθεια ν' ανταλλάζουν δυό δαχτυλίδια η νύφη κι' ο γαμπρός. Έσύ μου έδωσες τόσα κομμάτια και δαχτυλίδια. Εγώ δεν τόλμησα να σου δώσω τίποτα μπροστά στους άλλους. Τη φύλαξα την άρραβώνα μου μέσα στον κόρφο μου για να σου τη δώσω όταν θα μείνουμε μόνοι.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Χά! Χά!... Είσαι παιδί. Που έινε λοιπόν τό δαχτυλίδι;

ΤΖΜΙΛΛΑ. (βγάζοντας από τον κόρφο της ένα δαχτυλίδι). — Νά το. Έινε χρυσό κι' έχει ένα ρουμπίνι στη μέση, την πέτρα της άγάπης.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Δώσε μου τό να τό φορέσω.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Κάνε μου τη χάρη να σου τό περάσω εγώ στο δαχτυλίδι σου.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Κάνε δτι θέλεις.

ΤΖΜΙΛΛΑ. (περνώντας τό δαχτυλίδι στο χέρι του 'Αττίλα). — Όμορφα. Τώρα πια είμαι γυναίκα σου, τώρα πια είμαι δική σου.

ΑΤΤΙΛΑΣ. (άγκαλιάζοντάς την). — Τι όμορφο δέγμα, τι μαρτυρήναι, και πόση τρέμοντας μέσα στην άγκαλιά της Τζμίλλας! Δεν ξέρω τί έπαθα έξαφνα. Ά!... Τα μάτια μου δολώνουν, η καρδιά μου... (Κλείνει τα μάτια του και σωβρίζεται κάτω).

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Είχε, λοιπόν, καρδιά θρίου; (Σκύβει κι' άκουμπάει τό κεφάλι της στο στήθος του).

Τίποτε δεν άκούγεται!... Κανένας παλμός!... Είμαι εύτυχισμένη!... Τόν σκότωσα! Έκδικήθηκα! Έκδική-

Είμαι ο άνικητος, ο άσύλληπτος, ο άθάνατος.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Όμορφα τό λές, μικρούλα μου! Είσαι άξια να γίνης βασίλισσα των Ούνων. (Όμορφα να την άγκαλιάσει, μα εκείνη του ξεφεύγει).

Ά! Γιατί τραβίσαι μακριά μου; Τό είπες, είμαι ο άνικητος, ο άθάνατος. Ο κόσμος όλος δεν μπορεί να μου άντισταθί, και θα μου φέρης αντίσταση έσύ, μια γυναίκα, μια παιδούλα σχεδόν; Πρόσεξε! Άν θέλεις τη ζωή σου, μή μου άντιστέκεσαι... Είπε μάταια έλ-λωστε! Σού είπα, για σένα νοιώθω μέ-σα μου κάτι που δεν τό έχω νοιώσει πο-τέ ως τώρα για άλλη γυναίκα. Άν με κάνεις όμως να θυμώσω, θα γίνω θη-ρίο και για σένα! Ξέρεις, ο άνωλο πλάσμα, ξέρεις τί έπαθε μια γυναίκα που τόλμησε να μου άντισταθί; Την έρριξα στα σκυλιά μου να τη σπαρά-ξουν ζωντανή.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Δεν κατάλαβες, βασιλιά μου. Δεν θέλω να σε άντι-σταθώ, ούτε και πέρασε αυτή η ιδέα από τό νοῦ μου. Σέ θέλω! Σ' αγαπώ!

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Λές την αλήθεια;

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Πώς έινε δυνατόν να σου λέω ψέμματα; Πώς μπορώ να ιψ' αγαπώ;

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Γιατί λοιπόν έφυγες μακριά μου;

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Βασιλιά μου... Τί σως γελάσεις για αυτό που θα σου πω. Μα θέλω, πριν γίνω δική σου, να δειχθής κάποιο όδωρο κι' από μέσα. Γελάς, βασιλιά μου. Δεν σου τό είπα εγώ πως θα γελάσεις; Να!... Έσύ μου έδωσες τόσα λαμπρά όδωρα. Θέλω κι' εγώ να σου δώσω κάτι. Ένα πολύ μικρό πράγμα, Ένα δαχτυλίδι...

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Ένα δαχτυλίδι! Χά! Χά!...

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Βασιλιά μου, στην πατρίδα μου έινε συνήθεια ν' ανταλλάζουν δυό δαχτυλίδια η νύφη κι' ο γαμπρός. Έσύ μου έδωσες τόσα κομμάτια και δαχτυλίδια. Εγώ δεν τόλμησα να σου δώσω τίποτα μπροστά στους άλλους. Τη φύλαξα την άρραβώνα μου μέσα στον κόρφο μου για να σου τη δώσω όταν θα μείνουμε μόνοι.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Χά! Χά!... Είσαι παιδί. Που έινε λοιπόν τό δαχτυλίδι;

ΤΖΜΙΛΛΑ. (βγάζοντας από τον κόρφο της ένα δαχτυλίδι). — Νά το. Έινε χρυσό κι' έχει ένα ρουμπίνι στη μέση, την πέτρα της άγάπης.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Δώσε μου τό να τό φορέσω.

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Κάνε μου τη χάρη να σου τό περάσω εγώ στο δαχτυλίδι σου.

ΑΤΤΙΛΑΣ. — Κάνε δτι θέλεις.

ΤΖΜΙΛΛΑ. (περνώντας τό δαχτυλίδι στο χέρι του 'Αττίλα). — Όμορφα. Τώρα πια είμαι γυναίκα σου, τώρα πια είμαι δική σου.

ΑΤΤΙΛΑΣ. (άγκαλιάζοντάς την). — Τι όμορφο δέγμα, τι μαρτυρήναι, και πόση τρέμοντας μέσα στην άγκαλιά της Τζμίλλας! Δεν ξέρω τί έπαθα έξαφνα. Ά!... Τα μάτια μου δολώνουν, η καρδιά μου... (Κλείνει τα μάτια του και σωβρίζεται κάτω).

ΤΖΜΙΛΛΑ. — Είχε, λοιπόν, καρδιά θρίου; (Σκύβει κι' άκουμπάει τό κεφάλι της στο στήθος του).

Τίποτε δεν άκούγεται!... Κανένας παλμός!... Είμαι εύτυχισμένη!... Τόν σκότωσα! Έκδικήθηκα! Έκδική-

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μια περίεργη συνήθεια των Ιθαγενών της Άφρικής. Πώς άφίνουν τά παιδιά τους ως... ενέχυρο! Μια προφητεία για τό τέλος του κόσμου. Πώς δά έξαντληθθ τό νερό. Μια μοναδική βοτανική συλλογή. Άνθη της εποχής των Φαραώ που διατηρούνται θαυμάσια, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σε μερικές φυλές Ιθαγενών, της Άφρικής επικρατεί ή πολύ περίεργη συνήθεια ν' άφίνουν οι πατέρες τά...παιδιά τους για ενέχυρο:

Έτσι, όταν ένας οικογενειάρχης, έινε γρεωμένος και δεν μπο-ρεί να πληρώσει τα χρέη του, δι-νει ή ένα παιδί του ή ένα σκλάβο του για ενέχυρο στον δανειστή του. Τό παιδί, λοιπόν, ή ο σκλ-άβος θα μέινουν κοντά στον δανει-στή ως βτου να έξοφληθθ τελείως το χρέος, γιού ή ύπηρεσίες που προσφέρουν έντωμεταξύ στον δα-νειστή τά...ζωντανά ή έλαττω-νονη καθόλου τό όσειλόμνο ποσό.

Συγγά μάλιστα ή γρεοφειλέτης έκτός από τό ενέχυρο, πληρώνει και δαρύτατο τόκο—συνήθως 50 %!—ως βτου θα μπορούσ ν' άπε-λευθερώσει τό παιδί του ή τον σκλάβο του. Και έπειδή δεν τά καταφέρνει πάντα να ξεχρεωθθ, συμβαίνει συγγά τό ενέχυρο να περάσει όλη του τη ζωή στην ύ-πηρεσία του δανειστή. Άν μάλι-στα τύχει τό παιδί ή ο σκλάβος να πεθάνουν πριν έξοφληθθ τό χρέος, ή όφειλέτης ύπονοσώνεται να τόδε άντικαταστήσει. Στην περίπτωση δ-μως αυτή ή δανειστής δεν έχει δι-καίωμα πια να ζητήσει τόκο.

Όστόσο, ένας πατέρας δεν μπο-ρεί να δώσει τό παιδί του για ενέ-χυρο, χωρίς τη συγκατάθεση τη-γυιόρας του και του θεού του. Έκτός μόνον αν ή μητέρα έινε σκλάβη. Στην περίπτωση αυτή ού-τε ζητείται, ούτε θαλαίνει ή γνώ-μη της. Τό ίδιο και μια μητέρα δεν μπορεί να διαθέσει τό γιό της, χωρίς τη συγκατάθεση του πατέρα, έκτός αν ή πατέρας δε-νεί να πληρώσει τα χρέη, όπότε δεν γεννιέται ζήτημα γενέχρου, ή άρνιέται να τά πληρώσει.

Όταν ένας άντρας παίρνει μια γυναίκα σκλάβη ως ενέχυρο, μπο-ρεί να την παντρευθ... προσωρι-νώς, και τά παιδιά που γεννιούν-ται από τον γάμο αυτόν γίνονται σκλάβοι του. Ο παλός κύριος της γυναίκας μπορεί να την πάρη πί-σω πληρώνοντας ένα γενναίο πο-σό, έκτός από την έξοφλησι του χρέους και τον τόκο των 50 %!

Κατά καιρούς, πολλοί προσή-τες, μάγοι και μάγισσες, προηγή-τελαν στους άστυγχεύς πληθυ-σμούς της γής την έλευσι κάποιες μεγάλης καταστροφής που θα προ-καλούσε τό όριστικό τέλος του κό-σμου.

Ακόμα και πολλοί επιστήμονες προσπάθησαν να ύπολογίσουν επί-

στημονικώς τον τρόπο και τό χρό-νο της καταστροφής του πλανήτη μας.

Ένας απ' αυτούς, ο Γερμανός φυσικομαθηματικός Κερνιπάσοι, προβλέπει ότι ή λειψυδρία θα έπι-φέρει τό τέλος του κόσμου.

Ένα μέρος—λέει—των ύδρα-τιών, που άνυψώνονται στην ατμό-σφαιρα, μεταβάλλονται χημικώς σε άτομα διαφορετικής συστάσεως υπό την επίδρασι των υπεριωδών ακτίνων του ήλιου. Όταν μετα-βληθούν οι ύδρατιμοι αυτοί, δεν έ-πανέρχονται πια στη γή υπό μορ-φήν βροχής, αλλά παραμένουν στά ύψηλότερα στρώματα της ατμο-σφαιρας, ή πέφτουν υπό μορφήν στερεών σωμάτων. Άποτέλεσμα, λοιπόν, της μεταβολής αυτής ένός μέρους των ύδρατιμών σε μόρια δι-αφορετικής χημικής συστάσεως, έ-ινε ή θαλαμία ελάττωσις του βόθ-ρος της όδρωγείου. Κατά συνέ-πειαν, μια μέρα ή γή θ' άποξη-ρανθθ τελείως και κάθε ζώή θάνα-ι δδύνατο να διατηρηθθ τότε επάνω στο φλοιό της.

Άλλά δς μήν άνησυούμε, για-τί ή μέρα αυτή, δεν πρόκειται να έρθη, παρά ύστερα από πολλά έ-κατομύρια χρόνια. Έκτός αν καμ-ιά άλλη άπροσδόκητη καταστρο-φή επιταχύνει έντωμεταξύ τό τέ-λος του κόσμου.

Η παλαιότερη βοτανική συλλο-γή του κόσμου βρίσκεται στο Αι-γυπτιακό Μουσείο του Καίρου και άποτελείται από πλήθος στε-φάνων, κλαδιών και λουλουδιών, που βρέθηκαν μέσα σε άρχαίους αίγυπτιακούς τάφους. Τά περισσώ-τερα από αυτά διατηρούνται σε πολύ καλή κατάσταση και νομίζε-

ται ότι κόπησαν μόλις πρό όλί-γου καιρού. Μερικά, λουλούδια, μάλιστα, προφυλαγμένα, καθώς ή-σαν μέσα στις μούμιες, διατήρη-σαν, έκτός απ' την τελεία άδρό-τητα των, και τό λεπτό τους χρώ-μα, άκόμη, κατά έναν τρόπο, που κάνει κατάπληξη. Μερικά φύλλα νεροκολοκυθιάς, αν κι' ήσαν κα-τάξηρα και μαύρα, όταν διαπύθη-καν μέσα σε μια χημική διάλυσι, έαναπήραν τό πράσινο χρώμα τους και την τρυφεράδα τους. Τό πρά-γμα θα φανή άπίστευτο, όταν συλ-λογοσθθ κανείς ότι μερικές σαρκώ-δεις βροχής, όπως έινε εκείνες του 'Α-μάρ Α', και του Ραμσή Β', γρο-νολογούνται από 2.500 χρόνια πριν Χριστού. Υπάρχουν στην άρ-χαιοτάτη αυτή συλλογή λοιπό, πα-παρόνες, τριαντάφυλλα, χρυσάν-θεμα, φύλλα ίτιάς, ροδιάς κ. ά.

Πρό έτών ιδρύθη στο Λονδίνον ή πιο πρωτότυπη λέσχη του κό-σμου, ή «Λέσχη των Άπελπισμέ-νων», της οποίας μέλη μπορούσαν να γίνουν μόνον όσοι είχαν άπο-γορευθθ στον μάταιο αυτόν κό-σμο, και δεν έθελαν άλλη διάε-δο από την αυτοκτονία.

Πρόδρομο της Λέσχης αυτής ήσαν ένας άπαισιόδοξος ποιητής και μια άπογορευμένη κυρία της άριστο-κρατίας.

Σκοπός της Λέσχης ήσαν ή ά-νακούφιαι των μελών δι' άμοι-βαίας έκμυστηρεύσεως των βασά-νων των και ή άποτροπή τους από την αυτοκτονία!

Με διάφορες προκηρύξεις, που κυκλοφόρησε άμέσως μετά την έ-δρυσί της ή Λέσχη αυτή, παρακα-λούσε τους προτιθέμενους ν' αυτο-κτονήσουν, πριν προπούν στο ά-πονενονημένο διάδομά τους, να περάσουν από τά γραφεία της, με την ύπόσχεσι ότι δεν θάφευγαν δι-ασερεστημένοι. Χρηματικά βοηθή-ματα ή Λέσχη δεν θα έδινε, δεν άπεκλείετο όμως και μια μικρή νί-σιγμοσι, όταν ή απόλυτος ανάγκη τό άπαιτούσε.

Περαιτό να σημειώσουμε ότι την έλλη μέρα, κατέκλυσαν τά γρα-φεία της Λέσχης, πλήθος ύποψη-σίμων, αυτοκτονίας, για οικονομι-κούς λόγους. Κι' έτσι ή Λέσχη, ά-φοφ χρεωκόπησε, άναγκάστηκε... ν' αυτοκτονήσι για λόγους οικονο-μικούς.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

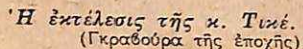
ΠΩΣ ΝΑ ΦΤΙΑΝΕΤΑΙ ΜΠΡΙΖΙΝΤΙΝ

Ίδου ένας απλός και άνέφεδος τρό-πος για να φτιάξουμε μπριζιντίνη, ή όποια μπορεί ν' άντικαταστήσει θαυμάσια, εκείνη που πουλιέται πα-νάκριβα σε σωληνάκια:

Βράζουμε μια λίτρα κωδονοκούκου-σα σε μια καί νερό. Όταν τό νερό να μείνη μόνο τό μισό. Κατόπιν στραγγίζουμε τό υγρό, τό άρωματί-ζουμε με τό άρωμα της προτιμώμενης και τό βάζουμε σε μπουκαλάκια.

Έχουμε μ' αυτόν τον τρόπο μια πρώ-της τάξεως μπριζιντίνη για τά μαλ-λιά μας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ή κανονποιητικές τιμές παλαιά βιβλία παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δλοκληρές βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικονόμιαν», Άένα 7, Άθήνας.

Ἡ κυρία Τικὲ σὶ γ' ἀνάκρισι.
(Γκραβούρα τῆς ἐποχῆς)

247

ΔΙΕΥΗΤΗΡΙΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Νικολ. Β. Δαμασκ. Δεσφ. 209. Αναμνηστικὰ
παρὸς εἰδους δοτικὰ ὑποθέσεις παρ
ἅπας τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστη
ριοῖς. Εὐδοκίης· Φορολογικαὶ, Διο
ικητικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ ὑ
ποθέσεις. Ὁδὸς γραφείων 8.—9 π.μ.
καὶ 4—5 π.μ.

ΕΝΑΣ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΕΥΤΥΧΗΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΛΙΓΟΣΤΟΥΣ ΘΥΓΕΤΕΣ, ΟΙ ΉΠΟΙΟΙ, ΑΠΟ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΚΙ' ΑΣΗΜΑΝΤΟΥ, ΑΝΕΒΗΚΑΝ ΑΠΟΤΟΜΑ ΣΤΑ ΨΗΛΟΤΕΡΑ ΣΚΑΛΟΠΕΔΙΑ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ, ΉΤΑΝ ΚΙ' Ο ΒΕΡΝΑΔΟΤΤΗΣ.

Ακουστέ μια μικρούλα περίληψη της σταδιοδρομίας του: Απλός φαντάρας, και λογίας

έπειτα, από στρατό του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 16ου, αξιωματικός και στρατηγός, κατόπιν στη Γαλλική Επανάσταση, προεδρεύτης της Γαλλίας στην Αυστριακή Αδελφότητα, επόχης του Διευθυντή του στρατού της Γαλλίας και πρίγκιψ της Αυτοκρατορίας επί Μεγάλου Ναπολέοντος, διδάτορας του βασιλικού θρόνου της Σουηδίας έπειτα, και στο τέλος βασιλεύς του Ήνωμένου βασιλείου Σουηδίας και Νορβηγίας μέχρι το 1848, όποτε και πέθανε!...

Αλλ' ως πάρομα την ιστορία του απ' την αρχή.

Σε μια μικρούλα πόλη της Γαλλίας, ονομαζομένη Πω, γεννήθηκε στα 1764 ο Ιωάννης Βαπτιστής Βερναδόττης.

Ο πατέρας του ήταν ένας μέτριος δικηγόρος της γασκωνικής αυτής πόλης, με λίγη κτηματική περιουσία, και με λιγότερες άκρες εισπράξεις απ' το δικηγορικό επάγγελμα του.

Τις πρώτες σπουδές του, ο Βερναδόττης, τις τελείωσε στη γενέθλιό του πόλη, και στα 1780 στάλθηκε απ' τον πατέρα του στο Παρίσι, για να σπουδάσει νομικά. Προωριζόταν, βλέπετε, για δικηγόρο; Άλλος να κληρονομήσει την καλούτσικη οικοδόμησε πελατεία του πατέρα του.

Μα το Ρωμικό Δίκαιο δεν εκταίριζε, φαίνεται, στη φλογερή ιδιοσυγκρασία του ενθουσιώδους και υπερασπιστή Γασκωνίου. Γι' αυτό ο Βερναδόττης, φροστώνοντας στον κόκορα σπουδές και δικηγορική, τίστασε ένα πρωί απ' το Πανεπιστήμιο, και κατευλήθηκε έθελοντής απλός φαντάρας στο στρατό του χαρισματούχου βασιλέως άνηκουδού βασιλέως Λουδοβίκου 16ου. Τον τραβούσε άκατανίκητα το στρατιωτικό επάγγελμα.

Λίγους μήνες πριν εκραγή η Γαλλική Επανάσταση, ο Βερναδόττης είχε καταφέρει κίβλας να γίνει λογίας, και την αймаτηρή επόχη του 1793 κατόπιν — όταν καταπορεύθηκε στη λαυκήνιο ο Λουδοβίκος—είχε πείθι έπιτύχει και τις επώμιδες του αξιοματικού.

Απ' την επόχη εκείνη, ή τύχη τον άγκάλιασε θερμά, και τότεμινε πιστή ως τότε πούλινε όριστική τα μέγιστα του: Στα 1794, μέσα στο χάλασμα των επαναστατικών παθών, και στίς πρώτες αγωνιώδεις προσπάθειες των επαναστατών Γάλλων να συγκρατήσουν τα όρημνικά ποτάμια των έθρων, τα όποια πλημμύριζαν αίσ συνοριακές ζώνες της Γαλλίας, ο Βερναδόττης, αν και δεν είχε περάσει ακόμα τα 30 του χρόνια, ήταν κίβλας στρατηγός διοικητής Σώμα-

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

(Η καταπληκτική σταδιοδρομία του Γάλλου στρατάρχη Βερναδόττη).

τος Στρατού, απ' τους πιο έακουστούς και έαχωριστούς.

Ο Βερναδόττης ήταν τέλειος τύπος Γασκωνίου: Χαριστωμένος, φλόγος, ενθουσιώδης, ματαιόδοξος, αλλά και συνετός. Είχε ώμορφη στρατιωτική φυσιογνωμία, λεβέντικο κορμί και πρόσωπο συμπληκτικό και άρεσμάνιο. Είχε ακόμα τόσα ψυχικά χαρακτηρισματα, ώστε κέρδιζε την εμπιστοσύνη και τη λατρεία όσων τον σχετιζόντουσαν έστω και για λίγο χρονικό διάστημα.

Παράτολμος στίς μάχες και σπουδών κινδύνους μέχρις τρέλλας, λατρεύοντας αρχηγός για όλους τους όρισταμένους του, έπαιξε σπουδαίο ρόλο και σε όλες τις έκστρατείες του Γαλλικού στρατού, ύποστήριξε πολύ τον Μεγάλο Ναπολέοντα στα παύκιστάματά του και στίς αώτοκρατορικές του θλώψεις και σε όλα τα 1804 έγινε στρατάρχης της Γαλλίας.

Προηγούμενος όμως είχε γίνει προεδρεύτης της Γαλλίας στη Βιέννη, κατόπιν ύπουργός των Στρατιωτικών κι' έπειτα προεδρεύτης της Γαλλίας στίς Ήνωμένες Πολιτείες.

Έπειτα όμως δεν δέχτηκε την τελευταία αυτή θέσι, ή Ναπολέων τον διώρισε διοικητή της Άνωβόρου.

Στους κατακτημένους απ' τα στρατεύματα του λαού, δειγνόνταν μεγαλόφωτος, ήπιος, έπεικής κι' α-ξιαγάπητος. Όταν κάποτε μπήκε στη Λυδώνη νικητής, έπί κεφαλής του στρατού του, και πήγε στο καλύτερό σπίτι της πόλεως—τό όποιο είχε όριστεί για κατόπιν του—για να ξεκουραστεί, έίπε στην οικοδέσποινα, ή όποια, τραχημένη και δειλή, παρουσίαστηκε μπροστά του, για να τον ρωτήσει τί έπιθυμούσε:

—Κουία μου, μην άνησυχήτε τίς παρακαλώ σε τίποτε. Ή παρουσία μου θέβια στο σπίτι σας, κάθε άλλο παρά εύχάριστη έινε. Θα προσπαθήσω όμως να σάς ένοηλώσω, όσο μπορώ λιγότερο.

Μετά τη νικηφόρο μάχη του Βά-κρουμ, στην όποια πολέμησε σαν έληκθινός λοντάρι, και ή όποια κερδήθηκε με την έκτακτη άωδρεία του και με τη στρατηγική του έτοιμότητα, ο στρατάρχης πείθι Βερναδόττης όνω-μάστηκε απ' τον Ναπολέοντα και

πρίγκιψ του Πόντε - Κόβο.

Στα 1798, ο Βερναδόττης, απλό στρατηγός ακόμα, αλλά περφόρμος πείθι και ένδοξος, παντρεύτηκε τη Ντεζιρέ Κλαρύ, μία όαυμασία καλλονή της επόχης της, έπειτα απ' λίγων μηνών τρυφερό ειδύλλιο.

Θαυμαστή όπως και του συζύγου της ήταν κι' ή τύχη της ταπεινής αυτής, μα ώριμότητας άσπης δεσποινίδος: Ζωήρη, κομψότατη, χαριστωμένη, τέλεια έλαφρόθυμη πεταλούδα, όταν παντρεύτηκε τον Βερναδόττη είχε κίβλας στο παρελθόν της πάμ- πολλές έρωτικές περιπέτειες με τους πιο έακουστούς άνδρες της επόχης της!...

Βεβαίωθηκε και μόνοι σας, όσοι άμφέλλετε:

Ή Ντεζιρέ Κλαρύ, λοιπόν, ή πετυχητή αυτή άπόγονος της Εύας, αγαπήθη πρώτα — πρώτα τρελλά απ' τον άδελφό του Μεγάλου Ναπολέοντος,τόν Ιωσήφ Βοναπάρτη, με τον όποιο κι' άραβωνιάστηκε έπι-σήμες.

Έπειτα από λίγων καιρό όμως, άμωμένη απ' το μεσοάντημα του Ναπολέοντος, τή χάλασε με τον Ιωσήφ κι' άραβωνιάστηκε τον ίδιο τον Ναπολέοντα. Ο άσταρ-χικός ύμνος Κορσι-κανός δεν άργησε να την άπογορεύσει, κι' ή Ντεζιρέ, διαλύοντας τους άραβώνες του, άραβωνιάστηκε με τον στρατάρχη Ντυφό.

Ένωμεταξύ παιζογελούτε με τον στρατηγό Ζυνό, τή χάλασε με τον Ντυφό, άρνήθηκε την πρόταση γάμου του Ζυνό, άργισε ένα φλερτίκι με τον στρατάρχη Μαρόν, άραβωνιάστηκε ένα διάστημα μαζί του, και στα τελευταία—τό 1798—χάλωντας τα και με κείνον, παντρεύτηκε έπί πέλους τον Βερναδόττη, έπειτα από λίγων μηνών ειδύλλιο μαζί του!

Αυτή λοιπόν ήταν κι' ή Ντεζιρέ Κλαρύ, ή όποια έπειτα από λίγα χρόνια—άκολουθώντας τη θαυμαστή τύχη του συζύγου της—έγινε βασίλισσα της Σουηδίας και Νορβηγίας!

Σαν παρμύθια με νεράιδες, μάς φαίνονται αυτά τα πράγματα, και όμως έινε αληθινά, αληθινώτατα από αρχής μέχρις τέλους.

Λίγα χρόνια πριν απ' τη μάχη

της Δειψίας, ο Βερναδόττης, ύπο δέσ-χτηκε απ' τον Ναπολέοντα ως διάδοχος του Σουηδικού θρόνου. Κατόπιν όμως, όταν όλόκληρη ή Εβρώπη σηκώθηκε στο πόδι εναντίον του Ήμ-θέου και τον νίκησε στο Βατερλώ, μέσα στο στρατόπεδο των έθρων της Γαλλίας φηγοράριζε πρώ-ο άλλοτε ένδοξος στρατάρχης της, ό όποιος σήκωνε τώρα τή όπλα εναντίον της: Ο Βερναδόττης!

Πολλοί όμως τον δικαιολογούν για την προδοσία του—αυτή. Δέν δηλαδή πως είχε πάψει πείθι ή άνήκη στη Γαλλία, έρόσον ήταν διάδοχος του θρόνου της Σουηδίας, κι' ότι έπρεπε συνεπώς να έξυπηρετή την καινούργια του πατρίδα, την όποια ήθελε ή Γαλλία να μεταβάλει σε φέουδο ύπο-τελής.

Έρείς όμως, ως άφύρουμε αυτά τή διαφορούμενα ζητήματα στίς ιστορικές, κι' ως πούμε λίγα λόγια για τη βασιλική σταδιοδρομία του Βερναδόττη:

Όσοι ή ιστορικοί συμφωνούν στο σημείο, ότι αν ο Βερναδόττης ήταν ένας γενναίος και στρατηγικός στοι-τιωτικός, ήταν συγχρόνως κι' ένας πολιτικός έπιδειξιώτατος και φιλεργ-τικός. Ή μακρά βασιλεία του στη Σουηδία, από τότε μάλιστα που έπέ-δωκ και την εθνική ένωση των Σουη-δών και Νορβηγών, έινε πλουσιωτάτη από παραδείγματα πολιτικού τάκ-ισχυρός πυγμής και διπλωματικής ι-κανότητας στο να συμφιλιώνει άνα-μεταξύ τους έχθρικά ή δυσχεστευμένα στοιχεία και κόμματα.

Ο Βερναδόττης πέθανε στα 1844.

Ή μνήμη του όμως παραμένει μέ-χρι σήμερα αληγομένη και σέβαστη στίς Σουηδούς. Ήπηρες ή ίδρυτής της βασιλικής των δυναστείας, ή ό-ποια βασιλεύει ως σήμερα και άφιέ-ρωσε όλες τις σοματικές και διανοη-τικές δυνάμεις του για τή καλή των όπρκών του.

Κι' ό ίδιος ο Μέγας Ναπολέων ά-κούμα, τον όποιο τόσο πεισματικά πο-λέμησε άργότερα ο Βερναδόττης, έλε-γε γι' αυτόν:

—Προδότης για τη Γαλλία δεν φάνηκε ποτέ του ο Βερναδόττης. Τό πολύ-πολύ να τον κατηγορήσω για ά-χάριστο άπέναντί μου. Τόν έαψαμα με τιμές, μα κείνος με πολέμησε άρ-γότερα. Έτσι τή θέλησε ή Μοίρα!...

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

Ο χρόνος παριστάνεται μ' ένα ό-στρομο στο μέτωπο και με φαλάμα από πίσω. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να τον πιάσουμε όταν τον έχουμε μπροστά μας, γιατί όταν φύγει, δεν πιάνεται πείθι.

ΣΟΥΨΤ

Ο χρόνος έινε τή μεγαλύτερη άν-τίδοτο κατά της όργης.

ΣΑΝ ΕΚΑΣ

Δέν ύπόκειται στιγμή χωρίς κάποιο καθήκον.

ΚΙΣ ΕΡΩΝ

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΙΝ από πολλά χρόνια, μεθούσα κάθε φορά που φούντωναν στην ψύχ ή μου οι καύμοι μιας άτυχής νεανικής άγάπης μου.

Πολλές φορές μάλιστα, είχα πληρώσει την όλθησία αυτή συνήθειά μου με πολύ δυσάρε-στες συνέπειες: Θυσίαζα αξιοπρέ-πεια, δεσμούς οικογενειακούς και φι-λικούς, ύποχρεώσεις, συμφέροντα, ύ-γεία κι' ήθική, στην ήλθια αυτή ά-πόλαυσι να γεμίζω τή στουάρι μου με κάθε λογής πολύχρωμα δηλητήρια, με όσους τους τή άλκοολ.

Μά κείνη τη βραδιά τή είχα πα-ρακάνει. Σε τόσοι σημείο σκοτεινί-α απ' τή σπέρτα τή όδοτυχο μυαλό μου, όποτε—όπως έμεινα την άλλη μέ-ρα—με κοβάλλησε μ' ένα καρροτσά-κι, στο εργένικο δωμάτιό μου, ή κά-πως ξεμείστη παρέα μου, και μ' έ-ριξε ντυμένον όπως ήμουν στο κρε-βάτι μου, άφροντάς με στην τύχη και στα χάλια μου.

Όλονυχτίς κυλούσαν στο στρώμα με άγωνία, κι' όλες ή φλώγες της Κο-λάσεως έκαιγαν όδυνηρά τή σπλάχνα μου. Κι' όταν τέλος με νάρκωσαν οι χωνεμένοι πείθι απ' τή στουάρι μου άγνοι των σπύτων που κατάπια, μου φάνηκε πως βρόθικα άξανα σ' ένα καταπαύασι και σισιρό λειβάδι.

Απ' τή όλθησα χαοτική άνέδρι-αν σγάλα άνάλαφρι άπνοι, που σκέ-τιζαν τή όψη και σκόρπιζαν στον άέ-ρα μιά μουντή, σκουρόχρωμη άσπί-λα. Όλα όλόγουρά μου τάνοιωθα άρ-ιστα, άσύλληπτα και φευγαλέα, σαν ναχε πείσι καταγινά θραετις πολυ-μισήρυς τή δένδρα, τή μονοπάτια και τή βράχια του άλλόκοτου έκείνου το-πίου.

Κι' έκει που άργεπεπατούσα σαν ύπνωτισμένος, λες κι' άπλωνα τή χεί-ρα μου διαπραχτικά και φαργύλευν έρευνητικά όλόγουρά μου σ' αυτόν τόν άγνωστο τόν τόπο—τινχτήκα έξα-φνα με φρίκη προς τή πίσω, γλίστρώ-νοντας τή μάτια μου.

Είχα άντικρύσει έαφνικά ένα πτώ-μα κρεμασμένο!...

Τό άσπασμο πρόσωπό του, άνάλα-φρα πεποιημένο απ' τή σφίξιο του σπαινού γύρω στο λαιμό του, είχα μιά έκτασι σατανική. Τή όαλή σάν, από όαμπό γυαλί μάτια του, με κύττα-στη με άνέκφραστη έρωινία, και τή μελανισμένα χείλη του, τή λεω-μένα από μαυρισμένες κλίδες, άμυ-νες πηχτού και ξερο, μισάνοιγαν σ' ένα φριγτό, σακατατικό, χυλόγυλο... Χαχάνισε—τό πτώμα αυτό—και μόδε:

—Χέλι!... Για πού, φιλαράκι;... Μα δέν είπαμε δά και να τραμάρη;... Τό καλό που σ' έβλεπα, μείνει... Δέν θά βγής ζημιωμένος, έννοια σου, απ' τίς κούδεντούλες που θ' άλλαζουμε οι δύο μας...

Μ' έκοις κρυφός ιδρώτας, κι' έ-κανα να τή βάλω στα πόδια, τραμάρ-μένος κι' άνατριχισμένος. Μα στη

στιγμή τή δύο φριγτά του μπρόστα άνεμιστήκαν στον άέρα, με γράπω-σαν σαν τανάλιες απ' τους ώμους και με κάρφωσαν στη θέσι μου λαχανι-σμένον...

Ακουσα τότε και πάλι τή σακα-στική φωνή του κρεμασμένου να μου λέη με κέφι σατανάδων που γλεντο-κοπάνε:

—Μπσ σε καλό σου, νεαρό μου... Μή δέν σ' άρέσει ή παρέα μου;... Άν δέν προλάβαινα να σε κρατήσω, θά μού ροβολούσες τώρα διαπαικ-δύς—τρία μιλία μακριά μου... Κάτσε λοιπόν να τή πούμε!...

—Πού; εσαι σύ;... Τραυλίσα κατάχλωμος.

—Και τί θά φωτιστής αν μάθης τ' όνομά μου;...

—Φεόδωμι... Σε κρέμασαν... Φο-νής θά είσαι... Άσε με...

—Άς ύποθέσουμε, ότι κατάντησα φονής... Μα μήπως ξέρεις κι' εσύ ό ίδιος σε τί κακοτεπιά θά σε όδη-μετώπισης θαρραλέα, αν έινε σφαγι-σμένο με θλί-φεις και με συμφορές;...

—Όχι και νάναι, θέλω να τή μάθω...

—Άν σου μι-λήσω για χάρη και εύτυχίες, θά προσπαθήσεις να φανής αντίζης;...

—Κι' ή πυξίδα έινε ένα άχνορ κομμάτι, σί-δερο, λίγως μυαλό και λογική... Κι' αν σου μιλήσω για δάκρυα και λύ-πη, πού; μου έγγράται ότι δέν θά θέλγη; να τή ξεφύγης άνα-ζια και άνα-θα;...

—Μά θ' αν σπρώξω σε πα-ληθαριές, ή άδύναμη μου σάρα, κρυμμέ-νη καθώς έινε απ' τή πάθος τή κραυγή;...

—Δυνάμωσε τήν όνομα σου, με θάλασι σιδερένια...

—Κι' αν είμαι—όπως είμαι—ένα αιώητο παλλήλαρι, γεμάτο ένθουσι-σμούς και φαντασία;...

—Μετρίστε τους ένθουσιασμούς σου με τή διδάγματα της πείρας...

—Μά δέν βλέπω, σε τί όφέλησε έμένα, ή πείρα που μου λές;...

—Είμαι κούτος, κούμενος... Ά-κούτος όπό όδω να πώ! Κόττα-προσεχτικά τή γάλα μου και τήν κα-ταντία μου, και φάλλω έσύ, όσο έινε κρυφός άκρόχ... Πάψε να πίνης πείθι, και κύτταε να προσδέψης...

—Θέλω να προσδέψω στη ζωή... Μα πάλιν στίς προσπάθειές μου...

—Τήν άπώτεια σου αυτή, τή χριστάς στα άσκαταμάματα και στα έσπερομάματα, στίς όποια σε σπώρνει τή ματαιόδοξο μυαλό σου... Περιφρόνησε τή όπλά και πατημένα που

μου. Μού φάνηκε σαν ν' άντηρούσε μεταλλικά στα πέρατα της Οίκου-νης ή άυστηρά άρμονικός ήχος της φωνής του, και τόν έννοιωθα να γλιστράη απ' τή αυτιά μου και να κυλάη στα βάθη της ψυχής μου, σαν νατσα γάργαρο και δροσερό νεράκι...

Μηχανικά, μουδιασμένος άκούη απ' τή άλλόκοτο αυτό συνείσθημά μου, μουμύρισα στον φριγτό και πένθιμο συνομιλητή μου:

—Μήπως ξέρεις να μού πής τί με περιμένει στη ζωή μου; Άν τή ξέρης, πές τή μου, πριν έρθουν και σε παραχώσουν στού τάφου τή σκο-τάδια;...

—Μπά;... Χαρά στην περιέρ-γιά σου!... Και δέν μου λές, όά-χης τή δύναμη να περιμένεις τή μέλ-λον δίχως τρέλλες και λαχτάρες, έν σου τή προφητΐω εύτυχισμένο;...

Και όαχης πάλι τήν ψυχράμια και τήν γαλήνη της ψυχής να τή αντι-μετώπισης θαρραλέα, αν έινε σφαγι-σμένο με θλί-φεις και με συμφορές;...

—Όχι και νάναι, θέλω να τή μάθω...

—Άν σου μι-λήσω για χάρη και εύτυχίες, θά προσπαθήσεις να φανής αντίζης;...

—Κι' ή πυξίδα έινε ένα άχνορ κομμάτι, σί-δερο, λίγως μυαλό και λογική... Κι' αν σου μιλήσω για δάκρυα και λύ-πη, πού; μου έγγράται ότι δέν θά θέλγη; να τή ξεφύγης άνα-ζια και άνα-θα;...

—Μά θ' αν σπρώξω σε πα-ληθαριές, ή άδύναμη μου σάρα, κρυμμέ-νη καθώς έινε απ' τή πάθος τή κραυγή;...

—Δυνάμωσε τήν όνομα σου, με θάλασι σιδερένια...

—Κι' αν είμαι—όπως είμαι—ένα αιώητο παλλήλαρι, γεμάτο ένθουσι-σμούς και φαντασία;...

—Μετρίστε τους ένθουσιασμούς σου με τή διδάγματα της πείρας...

—Μά δέν βλέπω, σε τί όφέλησε έμένα, ή πείρα που μου λές;...

—Είμαι κούτος, κούμενος... Ά-κούτος όπό όδω να πώ! Κόττα-προσεχτικά τή γάλα μου και τήν κα-ταντία μου, και φάλλω έσύ, όσο έινε κρυφός άκρόχ... Πάψε να πίνης πείθι, και κύτταε να προσδέψης...

—Θέλω να προσδέψω στη ζωή... Μα πάλιν στίς προσπάθειές μου...

—Τήν άπώτεια σου αυτή, τή χριστάς στα άσκαταμάματα και στα έσπερομάματα, στίς όποια σε σπώρνει τή ματαιόδοξο μυαλό σου... Περιφρόνησε τή όπλά και πατημένα που

μου. Μού φάνηκε σαν ν' άντηρούσε μεταλλικά στα πέρατα της Οίκου-νης ή άυστηρά άρμονικός ήχος της φωνής του, και τόν έννοιωθα να γλιστράη απ' τή αυτιά μου και να κυλάη στα βάθη της ψυχής μου, σαν νατσα γάργαρο και δροσερό νεράκι...

Μηχανικά, μουδιασμένος άκούη απ' τή άλλόκοτο αυτό συνείσθημά μου, μουμύρισα στον φριγτό και πένθιμο συνομιλητή μου:

—Μήπως ξέρεις να μού πής τί με περιμένει στη ζωή μου; Άν τή ξέρης, πές τή μου, πριν έρθουν και σε παραχώσουν στού τάφου τή σκο-τάδια;...

—Μπά;... Χαρά στην περιέρ-γιά σου!... Και δέν μου λές, όά-χης τή δύναμη να περιμένεις τή μέλ-λον δίχως τρέλλες και λαχτάρες, έν σου τή προφητΐω εύτυχισμένο;...

Και όαχης πάλι τήν ψυχράμια και τήν γαλήνη της ψυχής να τή αντι-μετώπισης θαρραλέα, αν έινε σφαγι-σμένο με θλί-φεις και με συμφορές;...

—Όχι και νάναι, θέλω να τή μάθω...

—Άν σου μι-λήσω για χάρη και εύτυχίες, θά προσπαθήσεις να φανής αντίζης;...

—Κι' ή πυξίδα έινε ένα άχνορ κομμάτι, σί-δερο, λίγως μυαλό και λογική... Κι' αν σου μιλήσω για δάκρυα και λύ-πη, πού; μου έγγράται ότι δέν θά θέλγη; να τή ξεφύγης άνα-ζια και άνα-θα;...

—Μά θ' αν σπρώξω σε πα-ληθαριές, ή άδύναμη μου σάρα, κρυμμέ-νη καθώς έινε απ' τή πάθος τή κραυγή;...

—Δυνάμωσε τήν όνομα σου, με θάλασι σιδερένια...

—Κι' αν είμαι—όπως είμαι—ένα αιώητο παλλήλαρι, γεμάτο ένθουσι-σμούς και φαντασία;...

—Μετρίστε τους ένθουσιασμούς σου με τή διδάγματα της πείρας...

—Μά δέν βλέπω, σε τί όφέλησε έμένα, ή πείρα που μου λές;...

—Είμαι κούτος, κούμενος... Ά-κούτος όπό όδω να πώ! Κόττα-προσεχτικά τή γάλα μου και τήν κα-ταντία μου, και φάλλω έσύ, όσο έινε κρυφός άκρόχ... Πάψε να πίνης πείθι, και κύτταε να προσδέψης...

—Θέλω να προσδέψω στη ζωή... Μα πάλιν στίς προσπάθειές μου...

—Τήν άπώτεια σου αυτή, τή χριστάς στα άσκαταμάματα και στα έσπερομάματα, στίς όποια σε σπώρνει τή ματαιόδοξο μυαλό σου... Περιφρόνησε τή όπλά και πατημένα που

μου. Μού φάνηκε σαν ν' άντηρούσε μεταλλικά στα πέρατα της Οίκου-νης ή άυστηρά άρμονικός ήχος της φωνής του, και τόν έννοιωθα να γλιστράη απ' τή αυτιά μου και να κυλάη στα βάθη της ψυχής μου, σαν νατσα γάργαρο και δροσερό νεράκι...

Μηχανικά, μουδιασμένος άκούη απ' τή άλλόκοτο αυτό συνείσθημά μου, μουμύρισα στον φριγτό και πένθιμο συνομιλητή μου:

—Μήπως ξέρεις να μού πής τί με περιμένει στη ζωή μου; Άν τή ξέρης, πές τή μου, πριν έρθουν και σε παραχώσουν στού τάφου τή σκο-τάδια;...

—Μπά;... Χαρά στην περιέρ-γιά σου!... Και δέν μου λές, όά-χης τή δύναμη να περιμένεις τή μέλ-λον δίχως τρέλλες και λαχτάρες, έν σου τή προφητΐω εύτυχισμένο;...

Και όαχης πάλι τήν ψυχράμια και τήν γαλήνη της ψυχής να τή αντι-μετώπισης θαρραλέα, αν έινε σφαγι-σμένο με θλί-φεις και με συμφορές;...

—Όχι και νάναι, θέλω να τή μάθω...

—Άν σου μι-λήσω για χάρη και εύτυχίες, θά προσπαθήσεις να φανής αντίζης;...

—Κι' ή πυξίδα έινε ένα άχνορ κομμάτι, σί-δερο, λίγως μυαλό και λογική... Κι' αν σου μιλήσω για δάκρυα και λύ-πη, πού; μου έγγράται ότι δέν θά θέλγη; να τή ξεφύγης άνα-ζια και άνα-θα;...

—Μά θ' αν σπρώξω σε πα-ληθαριές, ή άδύναμη μου σάρα, κρυμμέ-νη καθώς έινε απ' τή πάθος τή κραυγή;...

—Δυνάμωσε τήν όνομα σου, με θάλασι σιδερένια...

—Κι' αν είμαι—όπως είμαι—ένα αιώητο παλλήλαρι, γεμάτο ένθουσι-σμούς και φαντασία;...

—Μετρίστε τους ένθουσιασμούς σου με τή διδάγματα της πείρας...

—Μά δέν βλέπω, σε τί όφέλησε έμένα, ή πείρα που μου λές;...

—Είμαι κούτος, κούμενος

ΕΝΑΡΕΤΕΣ γυναίκες;... Υπάρχουν! Εγώ, τουλάχιστον, συνάντησα μια απ' αυτές στη Γουαδελούπα το 1904. "Ω, θα χρόνια κι' αν ήσασταν άδελφοι, δεν θα ξεχάσω ποτέ την άρετή αυτή, την πραγματικά άμύλητη..."

Η γυναίκα αυτή ήταν κάποια κυρία Βερμόν, μια κορώλη από παλαιά γαλλική οικογένεια, η οποία είχε έρθει σ' επικοινωνία με τη μαύρη φυλή, αλλά πολύ λίγο. Στην κυρία Βερμόν η επιμέλεια αυτή δεν φαινόταν καθόλου. Στη Γουαδελούπα, όπου κυριαρχεί η φυλή των Νέγκρων, περνούσε για βίως διόλου λευκή, μεταξύ των Εύρωπαικών τουλάχιστον, στους οποίους συγκαταλέγουμε κι' εγώ.

Ήταν άλλωστε θαυμαστής ωραιότητας γυναίκα, καταπληκτική, με εξαίσιμα μαύρα μάτια, και μέση δαχτυλιδένια. Δεν είχε σύζυγο. Είχε, εντούτοις, κάποια παντρεμένη, πράγμα που την κατέτασσε στη χορεία των γυναικών εκείνων, που δεν χρειάζονται πολλοί κόποι, για να τις κατακτήσουν οι άνδρες.

Περαιτέρω να πω ότι η κυρία Βερμόν, απ' την πρώτη στιγμή που την είδα, με κατέβαλε. Φορούσε πάντοτε κορσέδες παλιάς μόδας και φορέματα φορβεία των κρινολίων. Τόσο που τα πόδια της δεν φαινόταν καθόλου, γυμνά, κρυμμένα, πνιγμένα κάτω από ένα κατάλευκο κύμα δαντελλών και βολών.

Αλλ' από το μεταξωτό και άρωματισμένο αυτό κύμα, προβάλλε ένα κορμί τόσο λεπτό και υπερέφανο, ώστε νόμιζε κανείς ότι ήταν σώμα νεράιδας, που βγαίνει από τα κύματα.

Αλλά δεν ήταν μόνο έκτακτος ορατός η κυρία Βερμόν. Ήταν και τρομερά κοκέττα. Καμιά δεκαριά έρωτευμένοι την περιτριγύριζαν διαρκώς. Καί, αντί να τους σώμα νεράιδας, που βγαίνει από τα κύματα.

Αλλά δεν ήταν μόνο έκτακτος ορατός η κυρία Βερμόν. Ήταν και τρομερά κοκέττα. Καμιά δεκαριά έρωτευμένοι την περιτριγύριζαν διαρκώς. Καί, αντί να τους σώμα νεράιδας, που βγαίνει από τα κύματα.

Την πεποιθήσι αυτή την εσημάτισα μια μέρα που ο Μπρεδά, έμπρός στα μάτια της κυρίας Βερμόν, έκέρδισε σ' ένα σπουδαίο αγώνισμα τένις. Παρακολουθούσα κι' εγώ το θέαμα όπως κι' εκείνη.

Ενώ ο αξιομακίνας, με ύψωμα γι' τη ρακέτα, με τα μπράτσα και τον τράχηλο γυμνός, έπεδείκνυε την άρρενωπή του γάρη, συνέλαβα, δέκα τουλάχιστον φορές, τη ματιά της νέας γυναικός καρφωμένη επάνω του, μια ματιά κρυφή και γεμάτη λαχτάρα.

Όταν μια γυναίκα ρίχνει τέτοια βλέμματα, δεν είναι δυνατόν να μην υπάρξει στο μέσον έρωας. Μετά τρεις μέρες, καθώς βρισκόμουν με τον Μπρεδά, δεν κρατήθηκα και του έκανα μερικούς υπαινιγμούς για τη νέα του κατάκτηση.

— "Ω, κι' εσείς; μου απάντησε

ΔΙΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΚΑΘΗΤ. ΦΛΑΡΡΕΡ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

μ' έναν τόνο ειρωνικό. Κι' εσείς νομίζετε ότι έχω σχέσεις με την κυρία Βερμόν; "Ε, λοιπόν, αγαπητέ μου, λυπούμαι για λογαριασμό σας, αλλά είσθε ο τριακοστός, που μου εκφράζετε την τόσο για μένα καταπληκτική αυτή υπόθεσι, και ο τριακοστός, που απατάται κατά τόσον αξιοθρήνητο τρόπο.

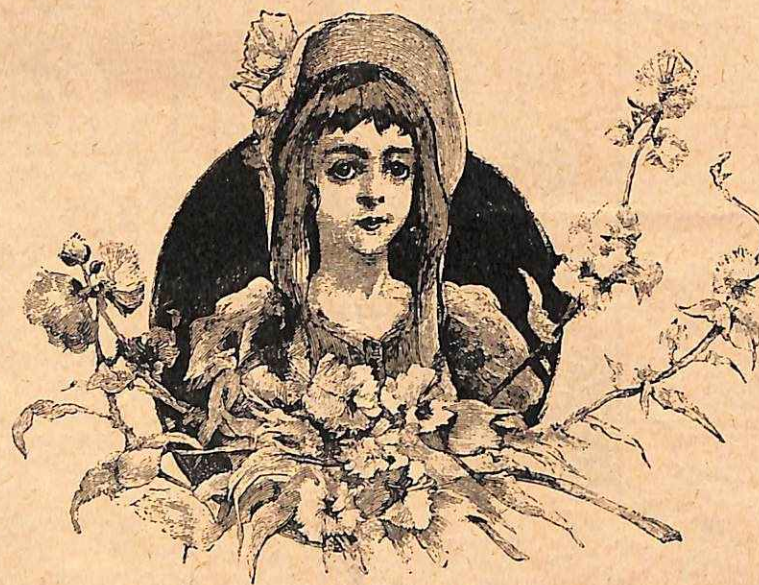
— "Όχι δά..."

— Ναί, ναί... Τα πράγματα είναι όπως τα λέω. Έπρεπε, δέξαστε, να είμαι περισσότερο διακριτικός, όσον αφορά τη γυναίκα αυτή. Αλλά μ' έχει κοροϊδέσει τόσο φορές, τόσες φορές που υποσχέθηκε έρωτα και κατόπιν μου τον άρνήθηκε, ώστε δεν έγω καμιάν υποχρέωσι να την σέβωμαι. Τη γνώμω, που σχημάτισα γι' αυτήν, τη λέω μεγαλοφώνως: Η κυρία Βερμόν είναι απλούστατα η ενσάρκωσις του διαβόλου! Ναί, είν' ένα

να κάνω έναν περίπατο μαζί μου, κατάδραδα, στο δάσος, που βρίσκονται κοντά στην πόλη. Τίποτε παραπάνω. Και δεν υπάρχει καν ή πιθανότητα να γαθούμε στο δάσος, γιατί τα μονοπάτια ήταν σπάνια και η λόγιμος αδιαπέραστες.

Περπατούσαμε, λοιπόν, στην κεντρική δεντροστοιγία του δάσους, λίγο πριν δύσει ο ήλιος. Συγκινούσαμε διαδοχικώς θάμνους πυκνούς και μαλακή γλόη...

Έτσι ποια κι' απέφρανα να ερωτοτροπώ προς τη συνοδό μου, απ' ενός γιατί ήθελα να της δείξω αδιαφορία, κι' απ' άλλου γιατί βρισκόμουν υπό την επήρεια της σιωπής του δάσους, του μεγαλείου της απειρίας των δέντρων, όλου αυτού του ακαθόριστου και ανεξέρευντου μυστηρίου, που ήταν τόσο φοβερό. Αλλά και τόσο επικίνδυνο συγγράμω, γιατί χρησιμοποιεί

πλάσμα, που παίζει με τη φωτιά, χωρίς να καίγεται... Προσέξτε μὴν τυχόν πέσετε στα νύχια της. "Όλα τα μαρτύρια, μηδὲ το μαρτύριο του Ταντάλου εξακουμένον, θα ήσαν μηδαμινά απέναντι του δικού σας!"

— "Εμμενα άναυδος και απομακρυνθηκα μην ξεροντας τι να υποθεσω."

— "Ο Μπρεδά δεν ελεγε φέμμα-τη τη ρακέτα, με τα μπράτσα και τον τράχηλο γυμνός, έπεδείκνυε την άρρενωπή του γάρη, συνέλαβα,

δένω υπάρχη στο μέσον έρωας. Μετά τρεις μέρες, καθώς βρισκόμουν με τον Μπρεδά, δεν κρατήθηκα και του έκανα μερικούς υπαινιγμούς για τη νέα του κατάκτηση.

μερικά τρομερά νοσήματα, όπως τον κίτρινο πυρετό, την παχυδερμία, τη λέπρα...

Η κυρία Βερμόν, όμως, προκλητική πάντα κατά τη συνήθειά της, μου επρότεινε εξαφνα να καθήσουμε στην άκρη του δρόμου... Και τότε επωφελομένη της μικρής διακοπής του περιπάτου μας, μου είπε σε τόνο ελαφράς επιπληξέως και ειρωνείας:

— "Κι' εγώ, που διάταξα τόσο πολύ να δειγτώ το ραντεβού σας!... Θα τό αποφάσισα γρηγορώτερα, αν ήξερα πως θα είσαστε τόσο φρόνιμοι!"

Τα λόγια της αυτά έδειχναν βε-τι εύχόταν να ήμουν λιγώτερο φρόνιμοι... Με λεπτότητα, λοιπόν, άρχισα να της κάνω κόρτε. Εδχαρτημένη εκείνη, ανταποκρίθηκε με πολλή γάρη. Η τολμηρές λέξεις δεν την φοβόσαν καθόλου.

Σε λίγο έγιναν περισσότερο θερμός, περισσότερο διαγυτικός. Έπιασα

τα χέρια της και της τὰ χάιδεω τρυφερά, γοητὰ με τὸ σέρη τὴν παραμικρότερη ἀντίστασι. Φορούσε ἕνα κορσέζ ἀπὸ ἄσπρη λινὴ, μουσελίνα, καὶ, ὅπως πάντοτε, μὴν σούστα πολὺ φορβεία, παλαιὰς μόδας, ποὺ δὲν ἐννοούσε, με κανέναν τρόπο, νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ με ἄλλη πὺδ μόδερα.

— "Εξαφνα της έπιασα τη μέση."

— "Ω, είμαι πολύ καλή, μου απάντησε λίγο θυμωμένη, αλλά υπάρχουν και δρια..."

— "Επειδή όμως εγώ έχω τη συνήθεια, όταν πάσω καμιά γυναίκα να μην την αφήνω εύκολα, εξακολουθούσα να 'την κρατώ."

— "Θα τελειώσετε, επιτέλους; Σας είπα ότι δεν μου άρέσουν ή χειρονομίες!..."

— "Στόν έρωτα τό ναί καί τό όχι έχουν κάποια τήν ίδια σημασία. Εξούταξα τήν κυρία Βερμόν κατά πρόσωπο. Εδάρκωνε νευρικά τὰ χεῖλη της καί ὅταν συνάντησε τό βλέμμα μου, χαμῆλωσε τὰ μάτια. "Όχι όμως τόσο γρήγορα, ὥστε νὰ μὴ λάβω τὸν καιρὸ ν' ἀντιληφθῶ ὅτι τό βλέμμα της ἦταν τό ἴδιο βλέμμα, με τό ὅποιο ἐκνύταζε τήν ἡμέρα τὸ τέγγις τὸν Μπρεδά. Ήταν καθαρά ἐρωτικό τό βλέμμα ἐκεῖνο."

— "Εξαφνα όμως η κυρία Βερμόν κυριεύθηκε από τρομερό φόβο."

— "Όχι, όχι!... φώναξε ἀπελπισμένη."

Καί μ' ὅλες τίς δυνάμεις της, ποὺ δὲν ἦταν καί πολὺ μεγάλες, με ἀπωθούσε καί με γυποῦσε σὸ πρόσωπο. Τότε πειὰ εἶχα ἀντιληφθεῖ ὅτι ἀμυνόταν μ' ὅλη της τήν καρδιά, χωρὶς ὑποκρισία. Ἀλλά εἶνα πειὰ προχωρήσει πολὺ καί με κάθε θυσία δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσω. Επρονώρησα, λοιπόν, ἀκαθόριστος με ἀλύγιστη θέλησι. Καί ὅτι ἦταν νὰ συμβῇ συνδῆ: Τὸ γέρι μου ἀγγίξε τὴ γυνή της σάρκα!...

— "Ω, Θεέ μου, Θεέ μου!... Πῶς νὰ ἐκφράσω ὅτι αἰσθάνθηκα ἐκείνη τὴ στιγμή!"

Ταχυρότατα ρεύματα ἡλεκτρισμοῦ διαπέρασαν τὸ σῶμα μου... Κι' αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτε... Εἶχα ἀγγίξει ἕνα πτώμα, ποὺ εἶχε κιόλας ἀργίσει γι' ἀποσυντίθειαι. Ἀλλὰ καί αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτε. Εὐθύθια τὰ δαχτυλὰ μου, ἐπιθυμῶντας νὰ βρέθω ἕνα λουλούδι, σ' ἕνα συχαμερὸ κουλουριασμένον φεῖδι! Μὰ καί ὅλα αὐτὰ, ἐντούτοις, δὲν εἶνε τίποτε, τίποτε...

— "Αλλ' αὐτό, ἡ γυναικεία αὐτὴ σάρκα!... Δὲν ἦταν σάρκα... Ήταν μιά ὅλη φρικτὴ, ἀγνωστὴ: ἕνα γλοιώδες μέταλλο, παγωμένον καί ζωντανὸ συγγρόνως... Μιά σάρκα. Τὴ σάρκα ὅμως!... Σάρκα δὲ ἀποσυνθέσει, σάρκα φαρμακερὴ, σάρκα κακοῦ ὀνείρου... Μὲ μᾶς τινάχτηκα πάνω τρελλὰ ἀπὸ βδελυγμὰ!"

Στὰ πόδια μου ἡ κυρία Βερμόν γυτιόταν σάν νὰ της εἶχε συμβῇ ἡ πὺδ ἀνήκουστη συμφορά. Καί τὴν ἄκουγα, ἀπὸ τό βάθος τῆς αἰσχύνῃς της καί τῆς ἀπελπισίας της νὰ με ἱκετεύη:

— "Ω, μὴν τὸ πείτε, μὴν τὸ πείτε ὅτι εἶμαι λεπρὴ!..."

ΟΙ ΣΟΙ από τους αναγνώστες μας διάβασαν τους «Αθλίους» του Ουγκώ, θα θυμούνται βέβαια τον Γιάννη Ἀγιάνη, ο οποίος, από κατάντικος στα κάτεργα, κατόρθωσε να στήσει στη ζώνια του Δημάρχου.

Κάτι παρόμοιο έγινε πριν από λίγον καιρό και στη Ἀμερική, με τη διαφορά μόνο, πως ο μόντερας Γιάννης Ἀγιάνης, δεν ήταν, όπως ο ήρωας του μυθιστορήματος του Ουγκώ, ένας άνθρωπος που έγινε κακός, πιεζόμενος από τις σκληρές ανάγκες της ζωής. Ο Ἀμερικανός Έμμας Ντάλτον ήταν ένας πραγματικός ληστής. Τη ζώνια του στην Ἀμερική κάνει την εντύπωση που κάνει σε μας τὸ ὄνομα του Γκαγκάλα. Κι' όμως, ο τρομερός αυτός κακούργος, αφού καταδικάστηκε σε θάνατο για τα εγκλήματά του, κατόρθωσε, ύστερ' από λίγον καιρό, να... ἐκλεχθῇ ἀπὸ τοὺς συμπολίτες του, δημοτικούς σύμβουλους τῆς ιδιαίτέρας του πατρίδος!...

Πριν από είκοσιπέντε περίπου χρόνια, μια σειρά τρομερών εγκλημάτων είχαν αναταράξει την Ἀμερικανική ὕλη, το περίφημο Φάρ-Ούεστ. Ὅλη ἡ περιοχή αὐτὴ εἶχε τρομοκρατηθεῖ ἀπὸ μιά συμμορία ποὺ ἔληγεσε κυρίως τὰ τραῖνα. Δὲν περνοῦσε σχεδὸν ἡμέρα ποὺ νὰ μὴ σημειωθῇ κι' ἀπὸ ἕνα κρούσμα τέτοιου ληστείας. Οἱ ληστές παραμόνευαν στὰ μέρη στὰ ὅποια τὰ διάφορα τραῖνα θραυποῦσαν. Μόλις λοιπὸν ἔβλεπαν ἕνα τραῖνο ἀπὸ μακριά, ὁμοῦσαν ἐναντίον του καί μ' εὐκρινῆς τακτικῶν σκαρφαλώναν ἐπάνω στὰ θαγόνια του. Ἀλλοίμονο στὸν μηχανοδηγὸ ποὺ θὰ πολέμωσε νὰ παρακούσῃ στὶς διαταγές τους καί νὰ μὴ σταματήσῃ ἡμέσως τὴ μηχανή. Τὸν ἐσκότωναν ἀλύπητα. Οἱ ληστές, τίς περισσότερες φορές περιορίζονταν νὰ λεηλατοῦν μόνον τὰ ταχυδρομικὰ σάκκου. Ἀλλὰ καὶ τοὺς ταχυδρομικοὺς σάκκου, ὅταν ὅπως συμπλήρωναν τὸ ἐγκληματικὸ τοῦς ἔργο, ληστεύοντας καί τοὺς ἐπιβάτες.

Ἡ ληστεία αὐτὴ ἦταν σὲν ἀρχὴ ἀναιμάκτες. Ἡ διέθυσσις ὅμως τὸν σιδηροδρόμου, ἀναγκάστηκε, ὕστερ' ἀπ' τὰ πρῶτα κρούσματα νὰ ὀπλιστῇ τοὺς ὑπαλλήλους της. Κι' ἔτσι, σὲ λίγο, σὲ κάθε συνάντησι τραῖνου με ληστές, ὑπῆρχαν ὅματα κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Οἱ ληστές ὅμως, δυστυχῶς, εἶχαν ὑπὲρ αὐτῶν πολλὰ ἀποῦ. Ἦσαν βαρύνοντες σκοπευτὴ καί ἡ σκοπευτική τους δεινότης ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε καμμιὰ σφαῖρα τοῦς δὲν πηγύνε χαμένη, με ὅση βία κι' ἂν πυροβολοῦσαν. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως, ἦσαν καὶ θρασυτάτοι.

Ἡ σιδηροδρομικὴ εἰταιρεία ἀναγκάστηκε τότε νὰ λάβουν ἀκόμα δραστηριότερα μέτρα ἐναντίον τους. Προέλαβαν σὲν ὑπηρεσία τοὺς τοὺς κατὰ τῆς Τραπέζης. Ἦσαν οἱ Ντάλτον. Κι' ἐνὸς μερικὸ ἀπ' αὐτοὺς, με τὰ ὅπλα προετοιμαμένα, κατόρθωσαν σὲ ἀπόστασι τοὺς περιέρχοντες, ἄλλοι μὴχαν καὶ σὲν Τραπέζα, σκότωσαν τοὺς ὑπαλλήλους καί χωρὶς νὰ βιαστοῦν καθόλου, φορτώθηκαν τοὺς σάκκου με τὰ χρήματα ποὺ βρέθηκαν στὰ ταμεία. Ἐπειτα ἐ-

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

ΕΜΜΕΤ ΝΤΑΛΤΟΝ, Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΙΑΝΝΗΣ

Μία συμμορία που τρομοκρατούσε το Φάρ-Ούεστ. Οι ληστές των τραίνων και η εγκληματική δράσις τους. Τα θύματά τους. Το τελευταίο κόλπο. Η επιδρομή εναντίον μιας πόλεως. Η ηρωική αντίστασις των

σας ότι οι ληστές είχαν επιτεθεί σε κανένα τραίνο, μία ατμομηχανή προσδενόταν στο θαγόνι των ντετεκτιβ και τους οδηγούσε, αναπτύσσοντας βλη της την ταχύτητα στον τόπο του εγκλήματος.

Χάρη στην τελεία αυτή οργάνωσι, καθάρθωσαν τέλος νὰ εξακριβωθῶν ὅτι ἡ συμμορία ποὺ εἶχαν ἐνσπερίσει τὸν πανικὸ σ' ὅλη τὴν περιοχή, ἀπετελείτο ἀπὸ ἑξὶ ἀδελφὰς, τοὺς Ντάλτον, κι' ἀπὸ τρεῖς γαμπρούς τους καί δύο ξαδέρφια τους. Ἡ μοναδικὴ αὐτῆς οἰκογένεια ἔκανε ζῆμιες μέσα στὰ τρεῖς ἡμέρας μόνον, πολλῶν ἐκατομμυρίων στὶς σιδηροδρομικὲς εἰταιρεῖες καί διέπραξε περὶ τοὺς εἰκοσι φόνους!

Βλέποντας ὅτι ἀρχὰ ἡ γαγγόρα δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν κλοιὸ τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ τοὺς περιέριγγε,

πὺδ παντοῦ, οἱ Ντάλτον φοβήθηκαν, καί μὴ ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει μὲ τίς ληστείες τοὺς κλοσσὶ καί εἰς περιουσία κατέφυγαν ἐπ' αὐτὰ στὰ βουνά, με τὴν ἐλπίδα νὰ κατορθώσουν, ὅταν ὁβὴ ἡ σύλλαξιν τὰ πράγματα νὰ τὸ σκάσουν γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Δὲν μπόρεσαν, ὥς τότε, νὰ μείνουν πολλὸν καιρὸ ἄδρανεῖς. Καί πρὶν ἀγκαταλείψουν γιὰ πάντα τὴν Ἀμερική, ἀπεφάσαν, νὰ καταπλῆξουν τοὺς συμπατριώτες τους μ' ἕνα σπουδαῖο κόλπο.

— "Ενὰ πρωί, στὶς δέκα, ἐνῶ οἱ κότες τῆς Κόρρεβιλ, μὲς μικρὴς πόλεως τοῦ Κολοράδο, βρισκόταν στὶς ἐργασίες τους, μὴ μετὰ ὅμως πᾶντοπων ἱππέων ἔκρινε τὴν ἐμφανιστῇ της σὲν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πόλεως, ἔξω ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τὴν Κατῆσση τῆς Τραπέζης. Ἦσαν οἱ Ντάλτον. Κι' ἐνὸς μερικὸ ἀπ' αὐτοὺς, με τὰ ὅπλα προετοιμαμένα, κατόρθωσαν σὲ ἀπόστασι τοὺς περιέρχοντες,

ἄλλοι μὴχαν καὶ σὲν Τραπέζα, σκότωσαν τοὺς ὑπαλλήλους καί χωρὶς νὰ βιαστοῦν καθόλου, φορτώθηκαν τοὺς σάκκου με τὰ χρήματα ποὺ βρέθηκαν στὰ ταμεία. Ἐπειτα ἐ-

πολιτῶν. Ὅπου ὅλοι οἱ ληστές, ἐκτὸς ἐνὸς σκετώνοντα. Πῶς ὁ Έμμας Ντάλτον γλύτωσε ἀπὸ τὸ λυντασάριμα. Ἡ ὑπερδυσχερῆς του διαγωγή στὶς φυλακές. Πῶς ἔγινε τίμιος πολίτης κ.τ.λ. κ.τ.λ.

τομασθήσαν νὰ τὸ σκάσουν. Οἱ ληστές ὅμως εἶχαν ὑπολογίσει, χωρὶς τὸν ξενόδοξο. Καί ξενόδοξος σὲν περίπτωση αὐτῇ, ἦταν τὸ θάρρος καί ἡ γενναίότης τῶν κατοίκων τῆς Κόρρεβιλ. Χωρὶς νὰ τρομοκρατηθοῦν διόλου, οἱ πολῖται ὀπλίστηκαν γρήγορα με ὅτι ὅπλα ὄντως χειρότερα. — πάλιν καρμπίνες, ζιπολόγγες, σκουριασμένα πιστόλια — καί σὲ λίγὴ ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν ληστῶν.

Πραγματικὴ μάχη ἄρχισε τότε. Ἡ λύσσα ποὺ ἐπικρατοῦσε κι' ἀπὸ τὰ δύο στρατόπεδα ἦταν ἀφάνταστη. Οἱ ληστές ἦσαν ἐν ὅλῳ δεκαπέντε. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ δεκαεῖς σκατωθήσαν, ἀφοῦ ὅμως ἐποῦλθαν ἀκριβὰ τὴ ζωὴ τους. Ἀρτῶσαν σὲν ὅσον μὴδὲν ποτὶ — ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ ἐποῦσσε, ὥς καί διακόσιες χιλιάδες χρυσὰ φράγκα! — γιὰ νὰ δειχθῇ νὰ γυάλῃ τὸ Ἀπομνημονεῖμά του. Αὐτὸς ὅμως ἀνέστηκε ὅλες αὐτὲς τίς δελεαστικὲς προτάσεις.

— "Απὸ τοὺς ληστές γιὰ τοὺς μόνον ὁ Έμμας Ντάλτον, δὲν ἦταν τότε πᾶνω ἀπὸ κακοστὴ γυνὴν! Μὰ κι' αὐτὸς εἶχε δεκαπέντε τραύματα — ἄλλα σοβαρὰ κι' ἄλλα ἐπιπόλαια — στὸ κορμὶ του."

— "Όταν τὸν περιμείψαν ὅμως, ἡ καρδιά του χτύπησε ἀκόμα. Κι' ἔτσι, ὅστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας,

ὁ νεκρὸς Έμμας ἦταν πειὰ ἐκτὸς κινδύνου. Ὅταν θέλησαν τότε, νὰ τὸν μεταφέρουν ἀπὸ τὴ νοσοκομείον στὶς φυλακές, τὸ πλῆθος μαζεύθηκε γοημένο γιὰ νὰ τὸν λυντασῇ. Μὰ τὸν ἔσωσαν οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸν συνόδευαν."

— "Συγγνώμη, κύριε, ποὺ εἶπε ὁ Ἀμερικανός. Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ παραμεινέτε λιγάκι γιὰ νὰ ἐμπνεῖστε νὰ βλέπω."

— "Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἔδωκε καμμιὰ ἀπάντησι καί ὁ ποιητὴς ἀναγκάστηκε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν παρακλήσι του."

— "Εἶχα ἤδη τὴν τιμὴ, κύριε, νὰ σὰς πῶ ὅτι μ' ἐμποδίζετε νὰ βλέπω."

— "Ὁ ἀξιωματικὸς ὅμως ἔξακολουθοῦσε νὰ ἐπαναλάμβανε τὴν παρακλήσι του."

— "Εἶπα ἤδη τὴν τιμὴ, κύριε, νὰ σὰς πῶ ὅτι μ' ἐμποδίζετε νὰ βλέπω."

ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ μῆλκε στὴ φυλακὴ ἔγινε ἀσυνείδητος καὶ ἡσυχὸς σάν ἄρνημα! Ἡ ποιητὴ τὸ ἔτσι μετρίστηκε σὲ φυλακιστὴ δώδεκα χρόνων μόνο.

— "Όταν ἀποφυλακίστηκε, ὁ Έμμας ἔπαισε δουλειὰ ὡς ὑπάλληλος σ' ἕνα μπακά-λικο, γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸν φόμ του. Φάντασε ὅμως ὅτι εἶχε γινεῖ πειὰ πραγματικὸς τίμιος ἄνθρωπος. Ὁ ἀσυνείδητος, ἐκτιμῶντας τὴν ἀφοσίωσι ποὺ καί τὴν ἐξυπνάδα του, τὸν ἔκανε ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, συντάξιό του, καί δὲν ἐδίστασε μάλιστα νὰ τοῦ δώσῃ γυναίκα τὴν κόρη του."

— "Ὁ Έμμας Ντάλτον εἶχε γινεῖ πειὰ πρῶτος πολίτης καὶ οἰκογενεάρχου. Κι' ἔτσι στὸ 1911, οἱ συμπατριῶται του, τὸν ἐξέλεξαν ὡς εἴπαμε καί σὲν ἀρχὴ τοῦ σημειώματος αὐτοῦ — δημοτικὸς τοῦς σύμβουλος!"

— "Απὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ πρῶτος λησάρχος μῆλκε σὲν κοινωνία τῶν τιμίων ἀνθρώπων, δὲν ἤθελε νὰ τοῦ μιλῶν γιὰ τὸ παρελθόν. Πολλοὶ ἐκδοῦναι τῆς Νέας Ὑόρκης, τοῦ Σικάγου καί τοῦ Σάν - Λουί, τοῦ ἐποῦσαν μὴδὲν ποτὶ — ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ ἐποῦσσε, ὥς καί διακόσιες χιλιάδες χρυσὰ φράγκα! — γιὰ νὰ δειχθῇ νὰ γυάλῃ τὸ Ἀπομνημονεῖμά του. Αὐτὸς ὅμως ἀνέστηκε ὅλες αὐτὲς τίς δελεαστικὲς προτάσεις."

— "Απὸ τοὺς ληστές γιὰ τοὺς μόνον ὁ Έμμας Ντάλτον, δὲν ἦταν τότε πᾶνω ἀπὸ κακοστὴ γυνὴν! Μὰ κι' αὐτὸς εἶχε δεκαπέντε τραύματα — ἄλλα σοβαρὰ κι' ἄλλα ἐπιπόλαια — στὸ κορμὶ του."

— "Όταν τὸν περιμείψαν ὅμως, ἡ καρδιά του χτύπησε ἀκόμα. Κι' ἔτσι, ὅστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας,

ὁ νεκρὸς Έμμας ἦταν πειὰ ἐκτὸς κινδύνου. Ὅταν θέλησαν τότε, νὰ τὸν μεταφέρουν ἀπὸ τὴ νοσοκομείον στὶς φυλακές, τὸ πλῆθος μαζεύθηκε γοημένο γιὰ νὰ τὸν λυντασῇ. Μὰ τὸν ἔσωσαν οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸν συνόδευαν."

— "Συγγνώμη, κύριε, ποὺ εἶπε ὁ Ἀμερικανός. Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ παραμεινέτε λιγάκι γιὰ νὰ ἐμπνεῖστε νὰ βλέπω."

— "Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἔδωκε καμμιὰ ἀπάντησι καί ὁ ποιητὴς ἀναγκάστηκε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν παρακλήσι του."

— "Εἶχα ἤδη τὴν τιμὴ, κύριε, νὰ σὰς πῶ ὅτι μ' ἐμποδίζετε νὰ βλέπω."

— "Ὁ ἀξιωματικὸς ὅμως ἔξακολουθοῦσε νὰ ἐπαναλάμβανε τὴν παρακλήσι του."

— "Εἶπα ἤδη τὴν τιμὴ, κύριε, νὰ σὰς πῶ ὅτι μ' ἐμποδίζετε νὰ βλέπω."

— "Ὁ ἀξιωματικὸς ὅμως ἔξακολουθοῦσε νὰ ἐπαναλάμβανε τὴν παρακλήσι του."

Η δεσποινίς Σοφία Κουνιά, πρὸς τὸν κύριο Παύλο ντὲ Διοτρίν.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

λάτρευα. Ήμουν ὅλη δική σου κι' αὐτὸ μὲ ἔφτανε.

Ἔπειτα εἶχα δυὸ ὄνειρα : νὰ μὴ λές καμμιὰ φορά γλυκιά καὶ τρυφερὰ λόγια, ἀντὶ νὰ τὰ κοροϊδεύης διαρκῶς ὅλα... Καὶ νὰ πᾶμε νὰ μείνουμε ὀγδὼ-δέκα μέρες, ἔστω καὶ δυὸ, σ' ἕνα σπιτάκι, μικρὸ, ἐξοχικὸ, τριγυρισμένον μὲ δέντρα, οἱ δυὸ μας...

Ὅταν ἐτόλμησα νὰ σοῦ ἐκφράσω αὐτὸν τὸν πόθο, μὲ ρώτησες εἰρωνικά, ἀν δὲν προτιμοῦσα μιά καλὴ καὶ ἀν δὲν προτιμοῦσα νὰ φορέσης ἐσὺ κοστούμι, ὁσοῦν, ἐποχὴς Λουδοβίκου δεκάτου ἔκτου, γιὰ τὴν περίστασι.

Θὰ ἐννοήσῃς, δέδαινα, γιατί δὲν σοῦ ἐξανήμιλησα τότε πειὰ γι' αὐτό. Μὲ πῆγαινες διαρκῶς στὰ ρεστωρὰν καὶ στὰ θέατρα τῶν μεγάλων βουλεβάρτων... Ἀγ! ἀν δὲν σὲ λάτρευα τόσο πολὺ, δὲν θὰ

γαπῶ, Παύλε μου! ὁποδεχόσουν τὴν ἐκδηλώσει μου αὐτὴς μὲ τὴ συνηθισμένη εἰρωνία. Μοῦλεγες : «Α! τί συγκινητικὸ!...» ἢ : «Ἀσφὺς τίς μελοδραματικότητες!...» ἢ : «Ἀμ' ἐγὼ!... Κοντεύω νὰ... νὰ παραφρονήσω!»

Δὲν ξέρω, ἀν αὐτὰ τὰ λόγια σου δὲν ἔκαναν ἄλλες γυναῖκες νὰ γελάσουν. Γιὰ μένα ὅμως ἦσαν μαγαιριές στὴν καρδιά... Μὲ πείραζες γιατί δὲν ἔδλεπες τί γινόνταν στὴν ψυχὴ μου.

Δὲν ἔδλεπες γιατί ποτὲ δὲν σοῦ ἤρθε στὸ νοῦ νὰ σκεφθῇς λιγανά γιὰ μένα. Ήσουν θέβιος ἐπὶ τὴν γαμιάτη διασκεδάσεις καὶ εὐθυμία, μὴ ζωὴ ὀνειρεμένη... Ταξείδια στὸ Μόντε-Κάρλο, θέατρα, χοροὶ, γεύματα, διασκεδάσεις... Τί ἄλλο ἤθελα; Καὶ ὅμως πόσα

προσπάθησα νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀγάπη μου, νὰ πάρω τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀγάπη, ὅπως ἐσύ... στὴν κοροϊδία... Προσπάθησα νὰ φανῶ ἀδιάφορη, γελαστή, ὅταν εἶχα τὸ ἄγατο μέσα μου... Ἐπαίξα δυὸ χρόνια αὐτὴ τὴ θλιθερὴ κομωδία. Μὲ νόμισες ὀριστικὰ θεραπευμένη ἀπὸ τὸ αἰσθητὸ τὸ «μελοδραματικόν». Μὲ συγχάρηκες, μάλιστα, γιατί κοροϊδεύα καὶ ἐνὶ... Λοιπὸν ὅχι! Δὲν ἔχω πειὰ τὴ δύναμι ν' ἀγωνιῶ καὶ νὰ ὑποκρίνομαι... Ὁ ρόλος μου αὐτὸς μὲ προκαλεῖ φρίκη!...

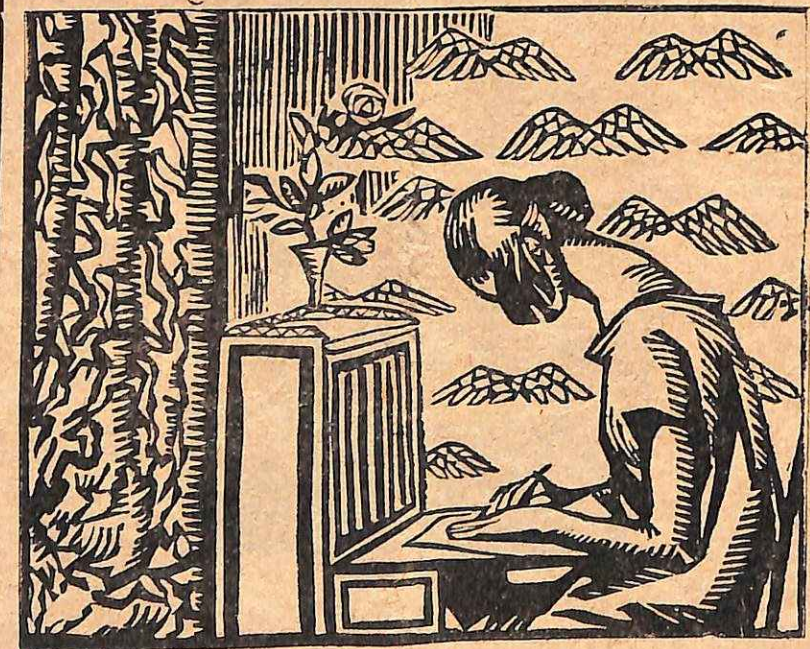
Μία φορά στὴ ζωὴ μου σοῦ εἶω τὴν πραγματικὴ σκέψι μου, σοῦ δείχνω τὴν ψυχὴ μου. Κάθε ἰδιοτροπία σου, μὲ κόστισε πύρινα δάκρυα. Προσπάθησες τὴν κουρελιασμένη καρδιά μου δυὸ χρόνια, χωρὶς οἶκτο, χωρὶς μιά λέξι ἀληθινῆς ἀγάπης...

Δὲν φταίς ἐσύ, τὸ ξέρω. Τὸ σφάλμα εἶνε τῆς τύχης, ποὺ μ' ἔφερε νὰ γνωριστοῦμε. Δὲν ἦσαν ταιριασμένοι οἱ χαρακτῆρες μας... Θὰ σοῦ κοστίζῃ πολὺ, τὸ ξέρω, νὰ μάθῃς πὼς ἡ μικρή σου Σοφίλ σκοτώθηκε ἀπὸ λύπη, γιὰ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν διασκεδάσεων, ποὺ τὴν ἀνάγκαιζε νὰ κάνει... Θὰ καταλάβῃς, τότε, ἴσως, ἐπὶ ὑπάρχει καὶ μιά ἄλλη ἀγάπη, μιά ἀγάπη, ποὺ δὲν «χωρατεῖται», ἐκτὸς ἀπὸ κείνη ποὺ γνωρίζεις, καὶ ποὺ ὑποφέρει, ποὺ ματώνει καὶ ποὺ σκοτώνει... Καὶ δὲν θὰ ἐξανήμιλησ ποτὲ κακὸ σ' ἄλλή γυναῖκα...

Χαῖρε, Παύλε μου! Φεύγω χωρὶς παράπονο. Ἡ καρδιά μου, ὅπως πάντα εἶνε δική σου. Θὰ κλειστὸν στὸ δωμάτιό μου, ὅ ἀνάψω φωτιὰ στὴν φουφορὸν, θὰ ἐκπλωθῇ στὸ κρεβάτάκι μου κι' ὅλα θὰ τελεωθῶν. Δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσῃ ποτὲ πειὰ!... Δὲν εἶνε ἀλλήθεια, ἐπὶ φεύγω ὅπως σοῦ ἀρέσει;.....

Δάκρυα δὲν μὲ κοστίζε αὐτὴ ἡ θροσυδὴ ζωὴ... Σοῦ τὰ ἐκρυβα πάντα, γιὰ νὰ μὴ σὲ στενοχωρήσω! Ήμουν καινωμένη γιὰ μιά νοικοκυρστικὴ ζωὴ, κ' ἐννοιωθα πὺς μεγάλη ἀγάπη καὶ τρυφερότητα γιὰ σένα, παρὰ εἰκοσι γυναῖκες μαζί. Κι' ἔπρεπε νὰ κρύβω τὴν ἀγάπη μου, σὰν νὰ ἔκανα καμμιὰ κακὴ πράξι καὶ νὰ ὑποφέρω, γιατί δὲν εἶνα τὴν ἱκανότητα νὰ σὲ διασκεδάξω.

Ἐπέφερα γιὰ σένα καὶ λυγρὸν μου, ποὺ δὲν ἐμοιάζει μὲ ἄλλες γυναῖκες ἔμπνεες, διασκεδαστικὲς καὶ κακὲς. Ἀγ! τί προσελθτικὲς λέξεις μὲ ἔλεγες, φίλε μου, ὅταν προσπαθοῦσα νὰ κάμω κι' ἐγὼ τὴν ἐξυπνὴ καὶ δὲν τὸ κατάρθω-

σ' ἀκολουθοῦσα μὲ τόση προθυμία.

Εὐλόγῳ ὅμως τὸ Θεὸ γιὰ τὴ συνάντησί μας, γιατί ὑπόρρεσα νὰ σοῦ δώσω λίγη γὰρ καὶ γιατί μ' ἀγάπησες στὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας μας...

Μ' ἀγάπησες; Πρέπει νὰ γράψω αὐτὴ τὴ λέξι, ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ σ' ἐκνευρίξῃ, ἢ νὰ σὲ κάνει νὰ ἐκαρδιώσῃς στὰ γέλια;

Μοῦ ἐρχόταν πάντα νὰ σοῦ τὴν πῶ αὐτὴ τὴ λέξι, τὸν πρῶτον καιρὸ ποὺ συνθεθήκαμε, μὰ γρήγορα μ' ἔκανες νὰ χάσω τὴ συνήθεια νὰ τὴν προφέρω...

Κάθε μέρα ποὺ μιά δομὴ τρυφερότητος μ' ἐσπρωγνε στὴν ἀγαλιά σου καὶ σοῦλεγα : «Σ' ἀ-

να! Σοῦ ἔλεγα ὅστερα : «Ἡ ἄλ- λες ἔχουν περισσότερον πνεῦμα, μὰ δὲν ξέρουν ν' ἀγαποῦν!»

Μία μέρα εἶχες τὴ σκληρότητα νὰ μὲ ἀπαντήσῃς : «Σκοτιστικὰ γιὰ τὴν ἀγάπη!... Θέλω ν' ἀποφεύγω τὴν πληξί! Καλύτερα ἔβαν νὰ παντρευοῦν!»

Δὲν παντρεύτηκες, φίλε μου. Ἀλλὰ διαρκῶς σὲ ἔχανα ἀπὸ τὸ σπῆτι. Εὐρισκες συντροφιάς διασκεδαστικότερες ἀπὸ τὴ φτωγὴ σου Σοφίλ. Ὁμολογῶ ἐπὶ ἦσαν εὐκαιρὴς, ἀλλὰ μὲ ἔσχιζες τὴν καρδιά μὲ τὴς διγνήσεις καὶ τὴς περιγραφὰς τῶν διασκεδάσεών σου.

Δὲν τολμοῦσα ἐντούτοις νὰ κλάψω, οὔτε νὰ σοῦ κάνω τὴν παραμικρὴ παρατήρησι! Μία φορά ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ σοῦ κρύψω ἔνα δάκρυ μου, μὲ εἶπες μὲ ἀληθινὴ ἀπορία :

— Πὼς!... ἔχουμε καὶ ζή- λειες τώρα; Μήπως σοῦ ὀριστη- κα αἰώνια πίστι; Δὲν εἶμαι ἐλεύθερος; Σοῦ ἀρέσω καὶ μὲ ἀρέ- σεις; Ἐταί περνοῦμε πλάι-πλάι αὐτὴν τὴν ἀθλία χώρα τῶν δακρύων καὶ προσπαθοῦμε νὰ πλη- τυνουμε ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερον. Τί θέλεις περισσότερον;

Προσπάθησα νὰ σ' εὐχαριστή- σω, ἀγάπη μου, νὰ πάρω τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀγάπη, ὅπως ἐσύ... στὴν κοροϊδία... Προσπάθησα νὰ φανῶ ἀδιάφορη, γελαστή, ὅταν εἶχα τὸ ἄγατο μέσα μου... Ἐπαίξα δυὸ χρόνια αὐτὴ τὴ θλιθερὴ κομωδία. Μὲ νόμισες ὀριστικὰ θεραπευμένη ἀπὸ τὸ αἰσθητὸ τὸ «μελοδραματικόν». Μὲ συγχάρηκες, μάλιστα, γιατί κοροϊδεύα καὶ ἐνὶ... Λοιπὸν ὅχι! Δὲν ἔχω πειὰ τὴ δύναμι ν' ἀγωνιῶ καὶ νὰ ὑποκρίνομαι... Ὁ ρόλος μου αὐτὸς μὲ προκαλεῖ φρίκη!...

Μία φορά στὴ ζωὴ μου σοῦ εἶω τὴν πραγματικὴ σκέψι μου, σοῦ δείχνω τὴν ψυχὴ μου. Κάθε ἰδιοτροπία σου, μὲ κόστισε πύρινα δάκρυα. Προσπάθησες τὴν κουρελιασμένη καρδιά μου δυὸ χρόνια, χωρὶς οἶκτο, χωρὶς μιά λέξι ἀληθινῆς ἀγάπης...

Δὲν φταίς ἐσύ, τὸ ξέρω. Τὸ σφάλμα εἶνε τῆς τύχης, ποὺ μ' ἔφερε νὰ γνωριστοῦμε. Δὲν ἦσαν ταιριασμένοι οἱ χαρακτῆρες μας... Θὰ σοῦ κοστίζῃ πολὺ, τὸ ξέρω, νὰ μάθῃς πὼς ἡ μικρή σου Σοφίλ σκοτώθηκε ἀπὸ λύπη, γιὰ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν διασκεδάσεων, ποὺ τὴν ἀνάγκαιζε νὰ κάνει... Θὰ καταλάβῃς, τότε, ἴσως, ἐπὶ ὑπάρχει καὶ μιά ἄλλη ἀγάπη, μιά ἀγάπη, ποὺ δὲν «χωρατεῖται», ἐκτὸς ἀπὸ κείνη ποὺ γνωρίζεις, καὶ ποὺ ὑποφέρει, ποὺ ματώνει καὶ ποὺ σκοτώνει... Καὶ δὲν θὰ ἐξανήμιλησ ποτὲ κακὸ σ' ἄλλή γυναῖκα...

Χαῖρε, Παύλε μου! Φεύγω χωρὶς παράπονο. Ἡ καρδιά μου, ὅπως πάντα εἶνε δική σου. Θὰ κλειστὸν στὸ δωμάτιό μου, ὅ ἀνάψω φωτιὰ στὴν φουφορὸν, θὰ ἐκπλωθῇ στὸ κρεβάτάκι μου κι' ὅλα θὰ τελεωθῶν. Δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσῃ ποτὲ πειὰ!... Δὲν εἶνε ἀλλήθεια, ἐπὶ φεύγω ὅπως σοῦ ἀρέσει;.....

Μὰ τί νὰ κάνω; Μὴ μ' ἀδική- σεις γι' αὐτό. Μὴ γελάσεις μαζί μου! Μὴ μὲ ἐκθάσεις πολὺ γρήγορα... Σ' ἀφίνο, φίλε μου! Χαῖρε γιὰ πάντα!...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Σὲ μιά συναναστροφή σὲ σά- λονι τῆς κυρίας Νοδινιέ, ἐκίνησε πολὺ τὴν προσοχὴ τῶν παριστα- μένων ἕνας ἡλικιωμένος κύριος, ὁ ὁποῖος εἶχε κατάμαυρα μαλλιά καὶ κατάσπρα γένεια.

Τὸ κοσμοπολιτὸν ἄρχισε νὰ δι- νη καὶ νὰ παίρνῃ.

— Σεις πὼς ἐξηγεῖτε τὸ περὶ- εργο αὐτὸ φαινόμενο, ἀγαπητέ μου; ρώτησε τὸν ποιητὴ Σαλὺν Ἀ- μάν ἕνας φίλος του.

— Ἐρερετε τί δουλειὰ κάνει ὁ κύριος αὐτός;

— Μὰ μὲ φαίνεται πὼς εἶνε ἔμπορος.

— Τότε ἡ ἐξηγήσεις τοῦ φαινομέ- νου εἶνε ἀπλουστάτη, ἀπάντησε ὁ ποιητὴς.

— Ἀληθὰ;

— Πρέπει νὰ παραδεχθῇ κανεὶς ὅτι τὰ σαγόνια τοῦ κυρίου εἶνε πύς γρησμένα γιατί τὰ κουράζει περισσότερο ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλό του!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΤΑΙΝ ΚΑΙ Η ΒΕΝΕΤΙΑ

Ὁ μεγάλος κριτικὸς καὶ φιλό- σοφος Ἰππόλυτος Ταιν ὑπῆρξε ἕ- νας ἀπ' τοὺς θερμότερους θαυμα- στὰς τῆς Βενετίας.

Ὅταν γιὰ πρώτη φορά ἐπεσχέ- ρθη τὴ «Νύμφη τοῦ Ἀδρίου», καὶ ὁρέθηκε μέσα σὲ μιά γρόδολα, ἀ- νοπνεύσας τὸν ἐλαφρότατον ἐκεί- νον ἀέρα, ποὺ μόνον στὴ Βενετία ἀναπνέει κανεὶς, ὁ σοφὸς αἰσθητι- κὸς εἶπε, γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του :

— Ἡ ζωὴ εἶνε καλὴ κι' ὁ ραῖα!...

Ἐνας φίλος του, ποὺ τὸν συ- νόδευε, τὸν ρώτησε τότε :

— Εἶσθε, λοιπὸν, τόσο ἐνθουσι- ασμένος ἀπὸ τὴ Βενετία;

— Πάρα πολὺ, φίλε μου. Ἡ Βενετία εἶνε τὸ μαργαριτάρι τῆς Ἰταλίας.

— Γιατί τότε δὲν θέλετε νὰ ἐγκατασταθῇτε μόνιμος ἐδῶ καὶ νὰ ζήσετε κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ γοι- ταία;

— Γιατί ἂν τὸ ἔκανα αὐτό, θὰ κατέστρεφα τὴν πρώτη μου ἐντύ- πωσι, ἀπάντησε ὁ Ταιν.

χωρὶς νὰ κάνω φασαρία στὸ «σπί- τι μας», χωρὶς νὰ φανερώσω σὲ κανέναν τὸ λόγο τοῦ θανάτου μου; Ἀφοῦ πεθαίνω ἔτσι διακριτικὰ, ταπεινὰ, δὲν πιστεύω νὰ κοροϊ- φῇς αὐτὸν τὸν θάνατο, δὲν πι- στεύω νὰ τὸν ὀρθῇ πολὺ ρομαντι- κῶς;

Κρίμα, ἀγαπημένε μου!... Ἡ- θέλα νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Βενετία, μ- κροῦλα, καὶ νὰ γὰθῶ ἀπὸ τὸν κό- σμο...

Μὰ τί νὰ κάνω; Μὴ μ' ἀδική- σεις γι' αὐτό. Μὴ γελάσεις μαζί μου! Μὴ μὲ ἐκθάσεις πολὺ γρήγορα... Σ' ἀφίνο, φίλε μου! Χαῖρε γιὰ πάντα!...

ΣΕΣΙΑ

Η ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΦΤΕΡΩΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΤΑ ΣΟΦΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

Ἡ ἀγάπη τῶν Ἰνδῶν πρὸς τὰ ζῶα γενικά καὶ πρὸς τὰ πουλιὰ ἰδιαίτερως. Νοσοκομεῖα γι' ἅ πουλιὰ. Πῶς... μορφώνουν οἱ Ἰνδοὶ τὰ φτερωτὰ αὐτὰ πλάσματα. Πουλιὰ ποὺ θαυμάζονται γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τους. Τὰ κατορθώ- ματα τοῦ πο νηροῦ μ' ἄγρια. Ἐνα πουλιὸ ποὺ μιλάει καλύτερα καὶ ἀπ' τὸν παπαγάλο. Οἱ πλανόδιοι γυμναστὰι πουλιῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οἱ ἀρεταὶ καὶ καλὸκαρδοὶ Ἰνδοὶ —κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Ρενάν οἱ Ἰν- δοὶ ἀποτελοῦν τὸν ἰδεώδη... χριστι- ανικὸν λαόν—ἀισθάνονται ἐξαιρετικὴ ἰ- γία γιὰ ὅλα τὰ ζῶα γενικά. Μὲ ἰ- διαίτερη ὁμω; στοργὴ περιβάλλουν τὰ πουλιὰ. Φροντίζουν γι' αὐτὰ σὰν νὰ ἦσαν πραγματικοὶ ἄνθρωποι. Ἐ- γουν τὴν ἰδέα πὼς τὰ μικρὰ κτὰ φτερωτὰ ὄντα καταλαμβάνουν τὸν πό- νο τους καὶ συμπάσχουν μαζί τους.

Ἦνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα ἄρθρα τοῦ ὀρθόδοξου τοῦ «Πιστεύω» εἶνε καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ πουλιὰ.

Ἐνας παλῆς Πορτογάλλος ἱστορι- γράφος, ὁ Ντιόγκο ντὲ Κούτο, ἀναφέ- ρει σ' ἕνα σύγγραμμά του ὅτι κατὰ τὴν διδασκαλίαν μιάς μεγάλης; περιόχου- του στὴν Ἰνδική, συνάντησε πολλὰ εἰδικὰ νοσοκομεῖα πουλιῶν. Καὶ γρά- φει σχετικῶς :

«Ἀπ' ὅλα τὰ νοσοκο- μεῖα πουλιῶν ποὺ εἶδα, ἐκείνο ποὺ μὲ ἔκανε ξεχωριστὴ ἐντύπωσι, εἶ- νε τῆς Καμπάνια. Τὸ νοσοκομεῖο αὐτὸ συντη- Ͼται ἀπὸ δωρεὰς; δῶν τῶν κατοίκων τῆς περι- φερείας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μόνιμο προσωπικὸν του, ποὺ περιποιεῖται τ' ἄρ- ρωστα πουλιὰ μὲ συγχ- νητικὴ φροντίδα, ἔχει καὶ πολλοὺς ἄνθρωπους δικούς του, ποὺ γυμνοῦν στὰ δάση καὶ στοὺς δρό- μους γιὰ νὰ μαζεύσουν τ' ἄρρωστα ἢ πληγωμένα πουλιὰ καὶ νὰ τὰ μετα- φέρουν στὸ νοσοκομεῖο. Ὑπάρχουν τὸρα καὶ πολλοὶ ποὺ δὲν κάνουν ἄλ- λη δουλειὰ παρὰ νὰ πηγαίνουν στὴς πλατεῖες ὅπου οἱ ἔμποροι πουλιῶν διάφορα πουλιὰ, ν' ἀγοράζουν τὰ ἐ- μπόρευστά τους—καὶ ν' ἀφίνο, ὅστε- ρα τὰ πουλιὰ νὰ πετάξουν στὴν ἐρ- ραῖ!...»

Ἐνας λαὸς ποὺ περιποιεῖται τόσο τὰ πουλιὰ, εἶνε ἐπιμέλειαν νὰ γυροῦν ὅλα τὰ μουσικὰ ποὺ συντελοῦν στὴν κολύμβη... ἀδελφὸν τῶν φτερωτῶν αὐτῶν συντρόφων μας! Ἐνα πάλι Ἰνδικὸ θεατρικὸν ἔργο, ἡ «Σακοντά- λου» μᾶς δείχνει μὲ ποῖο τρόπο ὑπο- ροῦν τὰ πουλιὰ «σοκλάν», «σπαχάταν» καὶ «μπάγια» νὰ μεταβληθοῦν σὲ... σοφὰ πουλιὰ καὶ νὰ καταπλήξουν τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴ νοημοσύνη τους. Τὸ τελευταῖον μάλιστα ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα πουλιὰ ὑπῆρξε ἀνε- κάθεν ἀντικείμενον ἰδιαίτερον περ- ποίησαν ἐκ μέρους τῶν Ἰνδῶν, λό- γῳ τῆς θαυμαστῆς ἀντιλήψεώς του. Κανένα πουλιὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ παρα- δλθῇ μὲ τὸ μπάγια στὴν πονηρία

καὶ στὴν καταποσύνῃ. Μαθαίνει ἐπὶ κολώτατα ν' ἀκούη σὰν σκυλάκι τὸν κύριόν του.

Τὸ πρῶτ, ὅταν ἡ κοπέλλει ἕνα; χωριὸ πηγαίνουν στὴ δούλη νὰ πᾶ- ρουν νερό, δὲν εἶνε σπάνιον φαινόμενο νὰ δῆς ἕνα μπάγια νὰ κάθεται στὸ κεφάλι μιάς νέας καὶ νὰ τῆς κλέβῃ κανένα κούμαρο, ποὺ τὸ πηγαίνει ὅ- στερα στὸν κύριόν του. Κι' ἐπειδὴ ὁ κύριος τοῦ πουλιοῦ ἐνδιαφέρεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γιὰ τὴ νέα αὐτή, τὸ μπάγια γίνεται συχνὰ ἀφορμὴ νὰ πλε- κωνται τρυφερὰ ἐδῶλλια μεταξὺ τῶν νέων τοῦ χωριοῦ. Ἡ κοπέλλα πηγαί- νει καὶ ζητᾷ τὸ κλεμμένο στυλίδι ἀπὸ τὸν ἀφέντη τοῦ μπάγια. Ἐκεῖ- νος ἐπωφελεῖται τῆς περιστάσεως νὰ τῆς πῇ μερικὰ κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὴν ὀμορφίαν τῆς καί... καταλαβαίνε- τε τὴ συνέχισιν... Τὴν ἰδίαν ὥρα τὸ

περίεργο σ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἰπὸθεσιν εἶνε πὼς ὁ Μουν- τίν, θέλοντας νὰ δώσῃ μιά διέξοδο στὴ πολυεργα- ρῇ του ἐνστικτὰ, μαθαίνει τὰ περισσότερα του νὰ μά- χωνται σὰν πραγματικοὶ σπασιώτες! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἱκανοποιεῖτο ἡ ἐπιθυμία του νὰ παρευρι- σκεται σὲ πῆλο, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ τὸ κίνδυνον τῆ ζωῆς τῶν ὑπάρχοντων του καὶ τῶν θρησκευτικῶν του!

Ἐνας Γάλλος περιηγη- τὴς ἔγραφε νὰ παρακολου- θῇ, στὴς ἀρχὰς τοῦ περσιάνου γί- ὄνος, μιά τέτοια μάχη μεταξὺ περι- στερῶν, τῶν κτῶν τῶν ἀνακτόρων τοῦ «Βασιλέως τοῦ Σάμπανο» ὅπου ἐπιτοκοφοῦνται μετοικισμοὶ ὁ Μουν- τίν. Ὁ περιηγητὴς αὐτὸς ἔλεγε μιά ὥρα περιγραφή τοῦ πολέμου τούτου :

«Ὁ ἀνὰ—γῶρας—διέταξε ν' ἀ- φῇσαν τὰ περισσότερα τοῦ ἐλεῖθεου νὰ πετάξουν στὸν οὐρανόν. Ὑποτα- ῖως, μὲ μὴ κραυγὴν ποὺ ἔκανε νὰ χωριστοῦν σὲ δύο οὐλοὺς καὶ νὰ πᾶ- ρουν τὴ θέσιν αὐτῆς. Καὶ ἂν τὴν ἐπι- μὴ ἐκείνη ἀρχισὲ νὰ γίνεταί καὶ ποὺ δὲν θὰ τὸ ἀφρονήσω ποτὲ. Ὁ Μουν- τίν διέταξε τὰ περισσότερα τοῦ κλῆ- ρος μὲ κανονικὰ καὶ ἄλλοτε κουνώντας μὴ μικρὴ στρατιὰ, νὰ κάνουν εἰσα- σσοὺς ἐπιμοῦς, νὰ ἀνδύωνται, νὰ ἐπὶ- λείωνται ἢ νὰ ἀποσπασθοῦν. Καὶ ἔ- λες αὐτὴ τὴ κινήσειν τὰ περιστέ- ρα εἰς ἐκτελοῦσάν με θεαματικὴ ἀ- κούσειν, σὰν παιδαγωγικὸν στοιχείον.

Ἐλθες, σὲ μὴ κραυγὴν τοῦ ἀνι- κτος, ὅλα τὰ περισσότερα ἐναντιπᾶν- να περὶ τὴν ἀντικειμένη ἀντικειμένη των. Καὶ ὁ ψευτοπῆλος αὐτὸς ἄλγε!

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρὶ διεξεδόμενα ἱκαν- γέλιμα στὴν Ἰνδικὴ εἶνε καὶ τὸ ποὺλολόγο. Ὅσοι ἔχουν γυμνασμένηα πουλιὰ τὰ ἐκθέτουν στὴς κεντρικὲς πλατεῖες τῶν χωριῶν καὶ τὰ δῖζουν πρὸς ἀνθρώπους μὲ τὴ νοημοσύνη τους. Τὸ τελευταῖον μάλιστα ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα πουλιὰ ὑπῆρξε ἀνε- κάθεν ἀντικείμενον ἰδιαίτερον περ- ποίησαν ἐκ μέρους τῶν Ἰνδῶν, λό- γῳ τῆς θαυμαστῆς ἀντιλήψεώς του. Κανένα πουλιὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ παρα- δλθῇ μὲ τὸ μπάγια στὴν πονηρία

στασιασὸν τοῦ ποὺ ρίχνουν μπροστὰ του καὶ νὰ πετᾷ κοντὰ σ' ἕνα νέο ὄκον τοῦ δώσῃ τέτοια διαταγὴ ὁ κύριός του ἢ καὶ σ' ἕνα γέρο.

Δὲν πρέπει, πόρᾳ νὰ φαντασθῇς ὅτι μὲ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν πουλιῶν ἀσφολοῦνται μονάχα οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐσπευμένοι καὶ οἱ ἀνώτεροι τίτλοῦροι βρίσκουν στὴν εὐ- γενή τούτῃ ἀπαυλῆσει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξεκουράσουν τὸ μυαλὸ τους ἀπὸ τῆς φροντίδας καὶ τὰ βάσανα.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους μα- χαρηγὰδες τῶν Ἰνδῶν, ὁ Μουντίν, εἶχε χτῖσαι ἄλλοτε, στὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνακτορὰ τῆς Λαχόρης, δυὸ περιστε- ρῶνες, ποὺ ἐμοιάζαν καὶ αὐτοὶ μὲ μικρὰ παλάτια. Μέσα στοὺς περιστε- ρῶνες αὐτοὺς μεγάλωνε ἕνα ὀρισμέ- νο εἶδος περιστερῶν, ποὺ διακρίνον- ται γιὰ τὴν εὐφυΐαν τους. Καὶ τί πρὸ

τῆς ἔργου νὰ παρακολου- θῇ, στὴς ἀρχὰς τοῦ περσιάνου γί- ὄνος, μιά τέτοια μάχη μεταξὺ περι- στερῶν, τῶν κτῶν τῶν ἀνακτόρων τοῦ «Βασιλέως τοῦ Σάμπανο» ὅπου ἐπιτοκοφοῦνται μετοικισμοὶ ὁ Μουν- τίν. Ὁ περιηγητὴς αὐτὸς ἔλεγε μιά ὥρα περιγραφή τοῦ πολέμου τούτου :

«Ὁ ἀνὰ—γῶρας—διέ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Τὰ καθημερινὰ φορεμάτια τῆς ντεμι-σαϊζόν, θὰ γίνονται ἀπὸ ἐλαφρὰ καὶ λεπτὰ λαϊνὰ, ἢ ἀπὸ κρέπ, καὶ θὰ εἶνε κομμένα ὁλοστούρην γύρω στὸν λαϊμὸ, τὰ δὲ μανίκια τοῦς θὰ εἶνε μακροῦ καὶ λίγο φαρδύα στὸ ἑπάνω μέρος τοῦ μπράτσου.

—Μερικὲς νερδύς, κάτω στὸν κασιπὸ, θὰ φαντάζοντο σὺν ἀλλεπάλληλα θραγιόλια, μέχρι τοῦ ἀγκῶνος.

—Τὰ φορεμάτια αὐτὰ δὲν θὰ ἔχουν ζώνη στὴν τῆχη, ἀλλὰ πολλὲς πένες, ρυμμένες ἀπὸ μέσα καὶ θαμμένες δεξιά κι' αἰσιστερὰ, ἔτσι, ὥστε νὰ ἐφαρμύζεται καλὰ τὸ θώρακα ἐπάνω στὴν γοφό.

—Γιὰ νὰ δώσουμε κάποια ἰδιοφυΐα στὸ κοράζι, μποροῦμε νὰ τὸ κάνουμε κομψωτὸ πίσω, ὡς τὴν μέση τῆς ῥάχης. Τὸ κομψωμα αὐτὸ εἶνε πολὺ πρὸ ἑσπέρηστο ἀπὸ τὸ κομψωμα στὸ πλάι.

—Ὅλο τὸ μπροστίνι μέρος τοῦ κοράζι, θὰ εἶνε ντραπέ, ἢ ἐντελῶς ἴσιο κι' ἐφαρμοστό.

—Ἡ πολλὰ ἀδύνατες κυρίες, καθὼ καὶ ἡ πολλὰ παιγιές, ἀς προτιμήσουν τὸ ντραπέ κοράζι, τὸ ὁποῖο κρύβει πολλὰς ἀτέλειες.

—Τὸ πολὺ ἐφαρμοστὸ κοράζι ἀπαιτεῖ πολλὰ καλλίγραμμα σώμα.

—Ἡ φούστα θὰ ἔγῃ δύο ἴσια παννῶ, ἕνα ἐμπρός κι' ἕνα πίσω. Στὴ πλάτη, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀντιστοιχίαν τῆς φούστας, τὸ ὁποῖο θὰ εἶνε ἴσιο ὡς πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν ἀλλεπάλληλα βολάν, μέχρι κάτω.

—Ὡς ἰδοῦμε πολλὰς φούστες, γυναικίσκους ἔτσι, μὲ βολάν στὰ πλάγια.

—Τὰ βολάν αὐτὰ, θὰ εἶνε, ἀναλόγως τοῦ γούστου μας, πότε κομψῶς ἀν-φρόν, πότε ἴσια, πλατεῖα, ἢ στενά, πλισέ, ἢ γυναικίσκους, ἢ με σποκωφολιές, ἢ με τερσάντες, ἢ μὲ ἄλλοι κομψοί.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ βολάν γυναικίσκους μὲ φαντῆς.

—Κι' ἀπὸ ἀναφύρασε τίς φαντῆς, σημειώνουμε ὅτι τὰ καθημερινὰ φορεμάτια, ἀπὸ λαϊνὰ, θὰ γυναικίσκονται κάτω στὴν φούστα, γύρω στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαϊμοῦ, καὶ κάτω στὰ μανίκια μὲ φαντῆς, ὅτι ἔτσι φαίνεται, ἀλλὰ κομψοῦς στὸ ἔθνος τὸ θάνατο.

—Ἡ γυναικίσκος αὐτὴ εἶνε πολὺ γυναικίσκος κι' ἐντελῶς μοντέρνα κι' ἐπὶ πλέον ἀρκετὰ εὐκαλεῖ, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ τὴν ἐργαστοῦμε καὶ μὲνες μας.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ πολλὰ φορεμάτια σκούρα, γυναικίσκους μὲ γυναικίσκος, ἀπὸ ἄσπρο πινέ, ἀπὸ μουσσελίνα, ἀπὸ ὀργάνζι, ἢ ἀπὸ δαν-ῆλλα.

—Τὰ καθημερινὰ φορεμάτια ποὺ θὰ φορέσουμε κατὰ τὴν ντεμι-σαϊζόν, θὰ εἶνε μαύρα, γκρίζα, μπλε, μπλε-μαρόν, καφέ ἢ θισσινὴ καὶ θὰ μποροῦμε νὰ τὰ φορέσουμε μὲ ὀκιοῦδη ποτὲ ἐπανωφόρι.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ πολλὰ φορεμάτια,

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Νυχτικὸν ἀπὸ τῆς ῥαβδῆς μεταξὺ ροῦ, γυναικίσκος μὲ κεντρίσματα πολὺ κομψὰ, λουλούδια, ἢ κομψοῦς εἶνε ἀπὸ κρέπ ροῦ, καὶ γυναικίσκος μὲ κεντρίσματα.

—Με γκαζόν, πρὸ πάντων ἀντικειμένων, θὰ γυναικίσκονται καὶ τὰ καπέλλα μας.

—Ἡ τερσάντες, εἶνε ὁλοῦντα περσιότερα τῆς μόδας. Γίνονται μὲ κορδέλλες θαλοῦδινες, ἢ μεταξωτὲς καὶ μὲ θηλειὰς ἀπὸ κλωστές, ἢ ἀλλοῦς, ἢ μεταξωτὲς, ἢ ἀντικειμένων χρωμάτων.

—Ἡ τερσάντες, αὐτὲς θὰ γυναικίσκονται τὰ κοράζια γύρω στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαϊμοῦ καὶ τὴν καλὴν τῆς καπέλλου, ἢ ἑλ-γυρα.

—Σὲ φορέματα σπέρ, θὰ ἰδοῦμε τσέπες ὡς γυναικίσκους: Μὲ μικρὴν τσέπη δεξιά καὶ μὲ μικρὴν τσέπη, ἀριστερά, μὲ μὴ ἀπὸ τὸν πῶθ καὶ κλείνει, ἢ ἕνα κομψὸν στρογγυλὸ, ἀπὸ μέταλλο χρυσὸ ἢ ἀσημένιο.

—Σὲ φορέματα ἀντικειμένων πρὸ πάντων ἀντικειμένων, θὰ ἰδοῦμε ἄσπρη, ἢ ἡ θάλασσιν, ἢ ἰδοῦμε ἄσπρη, κεντρίσματα μὲ πούλιες μαύρες. Ἡ ἴδια γυναικίσκος θὰ γυναικίσκονται καὶ τὰ σπουδαῖα καὶ τὰ ἀσπρά.

—Μποροῦμε ἀκόμα νὰ γυναικίσκουμε τὰ καθημερινὰ μας φορεμάτια καὶ μ' ἕνα φαστὺν ὁλόγυρα, ἢ μὲ γκαζόν.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Με γκαζόν, πρὸ πάντων ἀντικειμένων, θὰ γυναικίσκονται καὶ τὰ καπέλλα μας.

—Ἡ τερσάντες, εἶνε ὁλοῦντα περσιότερα τῆς μόδας. Γίνονται μὲ κορδέλλες θαλοῦδινες, ἢ μεταξωτὲς καὶ μὲ θηλειὰς ἀπὸ κλωστές, ἢ ἀλλοῦς, ἢ μεταξωτὲς, ἢ ἀντικειμένων χρωμάτων.

—Ἡ τερσάντες, αὐτὲς θὰ γυναικίσκονται τὰ κοράζια γύρω στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαϊμοῦ καὶ τὴν καλὴν τῆς καπέλλου, ἢ ἑλ-γυρα.

—Σὲ φορέματα σπέρ, θὰ ἰδοῦμε τσέπες ὡς γυναικίσκους: Μὲ μικρὴν τσέπη δεξιά καὶ μὲ μικρὴν τσέπη, ἀριστερά, μὲ μὴ ἀπὸ τὸν πῶθ καὶ κλείνει, ἢ ἕνα κομψὸν στρογγυλὸ, ἀπὸ μέταλλο χρυσὸ ἢ ἀσημένιο.

—Σὲ φορέματα ἀντικειμένων πρὸ πάντων ἀντικειμένων, θὰ ἰδοῦμε ἄσπρη, ἢ ἡ θάλασσιν, ἢ ἰδοῦμε ἄσπρη, κεντρίσματα μὲ πούλιες μαύρες. Ἡ ἴδια γυναικίσκος θὰ γυναικίσκονται καὶ τὰ σπουδαῖα καὶ τὰ ἀσπρά.

—Μποροῦμε ἀκόμα νὰ γυναικίσκουμε τὰ καθημερινὰ μας φορεμάτια καὶ μ' ἕνα φαστὺν ὁλόγυρα, ἢ μὲ γκαζόν.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

—Ὡς ἰδοῦμε καὶ φορέματα γυναικίσκους μὲ ἄσπρο, καὶ μὲ ὑπάντες κεντρίσματα μὲ χάνδρες.

Κάθε κομψὴ κυρία δὲν πρέπει νὰ βιάσθῃ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπισκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς δι-πλωματοῦχου μεδίστας.

ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Ὡς εὖρη ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς χειμερινῆς σαῖζόν μὲ χάρι, Παριζιάνικο γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρο.

ΑΝΘΗ

Διὰ Βάζα.

Διὰ Φορέματα.

Διὰ Μπουτουνιέρες

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ἀδάμαντας καὶ διάκρυα ἀργυρὰ σκευὴ μὲ τὰς μεγαλειότατας τιμὰς ἐξ ἑλῶν τῶν ἄλλων καταστημάτων. Μὴ παλῆστε τὰ κοσμήματά σας προτοῦ μὲς ἐπισκεφθεῖτε καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ χρυσὲς ἀπὸ Δοχ. 250 τὸ ζεύγος καὶ ἄνω.

Δαχτυλίδια ἀνδρῶν χρυσὰ ἀπὸ Δοχ. 100 καὶ ἄνω.

Σταυροὶ Βαπτιστῶν χρυσοί, ἀπὸ Δοχ. 75 καὶ ἄνω.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ

ΙΩΣ. ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΘ. ΖΕΡΒΑ

ΑΠΕΛΛΟΥ 8

ΛΟΥΚΑΣ ΜΟΥΖ-Σ

Ἱατρὸς Παθολόγος

Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Λωζάννης, τῶς ἐσωτερικῆς βοηθὸς Νοσοκομείου Πανεπιστημίου Λωζάννης. Δέχεται Λέκτα 7 (πάροδος Βουλῆς) 10—12 π.μ. καὶ 6—7 μ.μ. Τηλέφ. 23078.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, προῦπρητῆσας ὡς νεοσκόμος, ζητεῖ θέσιν πλησίον οἰκογενείας νὰ περιποιεῖται ἀσθενή, ἔστω καὶ σωματικόν, καὶ νὰ τοῦ κρατῇ συντροφίαν. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Παντὸς εἶδους ὁρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, εἰκόνες Βυζαντινῆς, παντὸς εἶδους νομίσματα Καποδίστρια (Φοῖνιξ), ἀγορᾶς μὲ τιμὰς ἀνωτέρας ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων.

Ὅστις μὰς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν τοῦ ὁρολόγιου, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελία ἀσσο.

Μὴν πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας προτοῦ μὲς ἐπισκεφθεῖτε, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἱερολογιστὸς — Χρυσόχοος.

Εὐπόλιδος καὶ Ἀθηνᾶς 56, ἐναντι Δημοτικῆς Θεάτρου.

«ΓΚΡΑΣ»

Ὅλα τὰ νεώτερα ἀρώματα εἰς χύμα

πρὸς 2.50—3 δραχ. τὸ γραμ.

Ἀφθασα εἰς λεπτότητα καὶ διάρκειαν.

«ΓΚΡΑΣ» Περικλέους 48

Η ΧΑΜΕΝΗ ΩΜΟΡΦΙΑ ΕΠΙ-ΝΑΚΤΑΤΑΙ ΣΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤ τῆς Mme KETTY, ΕΙΔΙΚΕΥ-ΘΕΙΣΗΣ ΕΝ ΩΛΩΝΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ Ν. L. PEARCE

Ἀναλαμβάνει ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος νὰ θεραπεύσῃ κάθε ἀσχημὴν τοῦ προσώπου καὶ πτωσίν τοῦ στήθους καὶ παχυσαρκίαν.

Τὴ συνεργασία τῆς ἑσθῆς ἀφειδίτης ἐκ Χέλσιν Φόρς Φινλανδίας διπλωματοῦχου διδασκίσσης κατὰ τῆς παχυσαρκίας, ἀσθητικῶν καὶ ποικιλοῦν Δίδος Φανίης.

Διπλὸ πώγων, πανάδες, μακίαια, κ.τ.λ.

Δέχεται μαθητρίαν, δίδονα εἰς αὐτὰς διπλωμα μετὰ ἐξάμηνον φοίτησιν, παρέχονα καὶ οἰκονομικὰ ὄψια.

Διεύθυνσις: Ἰωαννῆς 18. Ὁραὶ 9 1)2—12 1)2 καὶ 3—6.

Κολωνάκι Ἀθῆναι

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΚΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1.

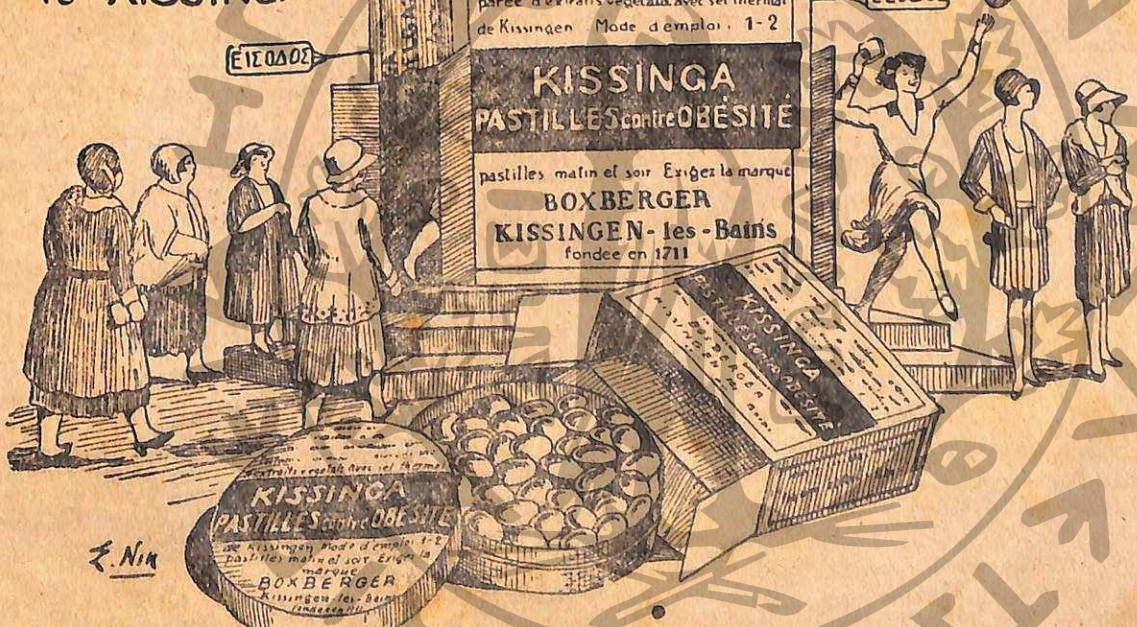
Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.

ΟΙΚΙΑ διωροφὸς ἐν Ἰουφάδῃ μὲ ὅλα τὰ χρειώδη, μὲ κήπον καὶ ἄφθονον νερὸ ἀνταλλάσσεται μὲ ἀνάλογον ἐν Ἀθήναις διαμέρισμα εἰς πολυκατοικίαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΑΝ ΤΟ ΚΙΣΣΙΝΓΑ

ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΗΡΑΝ

Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ φαρμακεία

Γεν. Ἀντιπρ. ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων 9

Δ.α.φ. ΦΟΙΝΙΞ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευθείτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, δραστηριοποιημένα, τα οποία έχουν μεταφραστεί εις όλες τὰς γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και πού μόνον τὸ ἔννομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἰδὲ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΘΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 80, ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, ἀδύνατον, περιπετειώδες, πλῆθος δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς τοὺς δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσῃσιν ἕναν πρὸς τὸν ἐδιόδακεν διὰ τὴν ἐδμησιαστικὴν εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ ποῦμε διὰ τὴν ἐδμησιαστικὴν ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μυστοτορημάτων ἐδμησιαστικῶν ὡς τὰς τῶν «Ἑλλάδα».	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΔΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περίπετεια τοῦ Πύμου», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ἀπείρου καλαίου σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντου, γραμμένον ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειότερων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΜΟΡΕ ΜΠΛΑΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα σὲς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τραφερότατον εἰδύλλιον μεταξὺ μᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, μὲ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶνα ἐραστικῶν τῶν σκληρῶν καὶ ἀφανίστως φιλόλογον κατὰ τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυστοτορογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αδύνατον μυστοτόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τραφερόν Γκρεβιὰ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴν λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθνη.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Περιεργότατον καὶ τραυματικώτατον μυστοτόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δάνατον νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἑκδοὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου, ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶναι τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν αἰσθημάτων. Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς τῶν, ἡ φτώχεια, τῶν, περιγράφονται μὲ δραματικὴν εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναῖον μυστοτόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴν τέχνη καὶ χάρι, γεμίστο αἰσθητικὴ καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8). Συμφωνικὸ μυστοτόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνεται ἡ ποιητικὴ τοῦ περιγραφῆς, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ καὶ τὸ βαρὺ τοῦ αἰσθητικῶν.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπανταχόσια διηγήματα καὶ ἐκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιικίλων, περιέργων καὶ υπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυστοτορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εἰσας», «Δυὸ καρδιὲς πρὸς ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλαίνα».

Εἰς τὸν δευτέρου τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μεῦμιας πρὸς Ἰωντάνεφ».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδόλου» καὶ τῆς «Μεῦμιας πρὸς Ἰωντάνεφ», «Ἡ καινουργία ἀγάπη καὶ παλῆα», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυστοτόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλασός», «Ἡ τελευταία ἀπιστολὴ τοῦ Ἰωάννου Ὁρτίς», «Μέσα στὰ βράδια τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνου».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἕκαστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν ταλῶν. Ὅσοι θέλουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἑκπτώσις 30 ο/ο.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' τόμος ἀπὸ δραχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 350 ἕκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν μία λίρα Ἀγγλίας ἕκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας πωλοῦνται παρὰ τὴν Κεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12 ἐδῶς Στὴν Σελιμάν Πασά) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερόμενας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναπὶ πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβὴν.